



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci navrhovatele **RNDr. Mojmíra Vlašína**, bytem Brno, Drozdí 7, zastoupeného Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem Brno, Burešova 6, proti odpůrci **Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o námitkách navrhovatele proti rozpuštění shromáždění konaného ode dne 25.7.2011 do dne 12.8.2011 v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava,

t a k t o:

- I. Shromáždění, konané ode dne 25.7.2011 do dne 12.8.2011 v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava, **n e b y l o** rozpuštěno v souladu se zákonem.
- II. Návrh se v části, ve které se navrhovatel domáhal uložení zákazu odpůrci pokračovat v porušování navrhovatelova práva pokojně se shromažďovat, **o d m í t á**.
- III. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 33.605 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od dne právní moci tohoto rozsudku, k rukám Davida Zahumenského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

A.
Předmět řízení.

Navrhovatel se námitkami domáhal, aby soud rozhodl, že shromáždění konané ode dne 25.7.2011 v Národním parku Šumava nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem, a uložení zákazu odpůrci pokračovat v porušování navrhovatelova práva pokojně se shromažďovat.

B.

Vyjádření účastníků řízení a dosavadní průběh řízení.

I.

Námítky.

Navrhovatel v námitkách uvedl, že se dne 14.7.2011 dozvěděl o tom, že v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava dochází k nelegálnímu kácení. Dne 15.7.2011 navrhovatel spolu se známými dorazili do této lokality a zjistili, že je zde opravdu vykáceno 97 stromů, a to aniž by k tomu bylo vydáno zákonem vyžadované povolení. Od tohoto dne vznikla spontánní blokáda. Nicméně až do 25.7.2011 nikdo nepřišel pokračovat v kácení, tudíž nedošlo k žádnému konfliktu. Mezitím navrhovatel podal na Policii ČR v Kašperských Horách podnět k zahájení šetření nelegální těžby v Národním parku Šumava, podnět několikrát doplňoval a byl také podán na služebně k tomuto podnětu vysvětlení. Od 25.7.2011 však začala nezákonná těžba pokračovat za přítomnosti Policie ČR, strážců Národního parku Šumava a dřevorubců. Policie ČR účastníky blokády za pomoci hmatů a chvatů vyváděla z prostoru těžby a hromadně je dopravovala na služebnu do Kašperských Hor. Blokáda pokračovala i následující dny a pokračuje dosud. Policie opětovně zasahuje proti účastníkům blokády. Naopak policie nijak nezasáhla vůči osobám, které se těžbou bez patřičných povolení v chráněné lokalitě dopouštěly protiprávního jednání, pravděpodobně trestného činu proti životnímu prostředí, ani vůči osobám, které tuto těžbu nařídily. Navrhovatel konstatoval, že smyslem blokády je snažit se zabránit poškozování chráněné přírodní lokality, upozornit na porušování zákona a na z hlediska ochrany přírody nesmyslnost postupu správy národního parku (dle názorů vědců je kácení v této lokalitě naprosto nesmyslné, nepovede k zastavení kůrovcové gradace, ale naopak k devastaci předmětné lokality) a vzbudit pozornost médií. V části námitek označené „Nezákonnost kácení“ navrhovatel uvedl, že lokalita Ptačí potok je v režimu zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Jakékoliv zásahy vyžadující intenzivní technologie - zejména prostředky a činnosti, jež mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů anebo nevratně poškozovat půdní povrch - jsou v nich zákonem zakázány. V případě nezbytnosti se mohou takové zásahy uskutečnit pouze po udělení výjimek orgánem ochrany přírody (§ 22 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., zákon o lesích (dále jen „lesní zákon“). V daném případě by podmínkou kácení byla výjimka z užití intenzivních technologií, výjimka ze zásahů v území, kde žijí chránění živočichové, a rovněž posouzení dopadů na životní prostředí v oblasti Natura 2000. Na daném území se prokazatelně nachází řada zvláště chráněných druhů živočichů - datlík tříprstý (silně ohrožený), sýc rousný (silně ohrožený), kulíšek nejmenší (silně ohrožený) a tetřev hlušec (kriticky ohrožený). V lokalitě Smrčina Česká inspekce životního prostředí zakázala rušivou činnost s ohledem na tetřeva až do 31.7.2011. V lokalitě Ptačí potok se však kácelo prokazatelně již od 12. do 14.7.2011 a potom od 25.7.2011 až dosud. Nutnost výjimek vyplývá z § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny i z usnesení Ministerstva životního prostředí ze dne 13.4.2011. Podmínkou k povolení kácení na území Natura 2000 (ptačí oblasti) je stanovisko orgánu ochrany přírody, že činnost nepředstavuje negativní vliv na předmět ochrany Natura 2000. Toto posuzování musí proběhnout na základě směrnice Rady Evropské unie 92/43/EHS, článek 6, odst. 3, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin. Vykácení velkého množství stromů nepochybně spadá mezi tyto plány a projekty, neboť se může negativně odrazit na chráněné oblasti. Žádná z uvedených výjimek ve správním řízení udělena nebyla, proto je použití intenzivních

technologíí (kácení, řezání, odkorňování, dvacet dřevorubců na jedné lokalitě) v této oblasti protiprávní. Těmito technologiemi byla vytvořena a nadále se vytváří řada holin a při kácení se nejen likviduje zmlazení, ale ničí se populace kriticky ohroženého bradáčka srdčitého. Mimoto se poškozují půdní povrch. V části námitek označené „Právní posouzení shromáždění“ navrhovatel uvedl, že účastí na blokádě využil svého základního politického práva se pokojně shromažďovat, neboť tím využíval v souladu s § 1 odst. 2 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, svobody projevu spolu s dalšími osobami, a to konkrétně vyjádřením nesouhlasu s nezákonným kácením v chráněné přírodní lokalitě. Dále touto účastí využil svého práva na odpor a občanskou neposlušnost zaručeného v čl. 23 Listiny základních práv a svobod, neboť z důvodu krajní nouze a nečinnosti státních orgánů neměl jinou možnost, jak se pokusit zabránit nezákonnému kácení a vzniku nenávratné újmy na přírodních hodnotách, které rovněž Listina základních práv a svobod chrání. Zásahem Policie ČR došlo k rozpuštění shromáždění tím, že byl proveden policejní zákrok směřující k rozpuštění shromáždění, a to odváděním účastníků shromáždění z místa shromáždění, aniž by však pro to byly splněny zákonné podmínky. Právo se shromažďovat je základní lidské právo chráněné Listinou základních práv a svobod, ale také Mezinárodním paktem o občanských a politických právech a evropskou Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Toto politické právo může být omezeno pouze zákonem, jde-li o opatření nezbytná v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti nebo pro bezpečnost státu. Omezovat toto právo je tedy možné pouze ústavně konformním způsobem a v souladu s dalšími ústavně zaručenými principy. Navrhovatel konstatoval, že tyto principy nebyly respektovány. V první řadě není zřejmé, v čem mohla spočívat ona nezbytnost v demokratické společnosti a o jakou ochranu práv a svobod druhých či jakého veřejného zájmu se mohlo jednat vzhledem k zcela nenásilnému projevu účastníků akce a vzhledem ke skutečnosti, že ke kácení v chráněné lokalitě neexistuje platná výjimka a dochází v rozporu s názory expertů k jejímu poškozování, aniž by to bylo předem řádně odborně posouzeno a schváleno.

II.

Doplnění námitek.

V doplnění námitek navrhovatel v části označené „Upřesnění k nelegálnosti těžby dřeva prováděné v lokalitě Ptačí potok“, uvedl, že argumentem uváděným Správou NP Šumava k odůvodnění zákonnosti těžby v lokalitě Ptačí potok je naplňování povinností vyplývajících pro vlastníka lesa z § 32 odst. 1 lesního zákona v souvislosti s výskytem lýkožrouta smrkového (kůrovce). Na území národních parků se nicméně vztahuje § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle nějž ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod lze použít jen se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody. Mezi tato ustanovení § 32 odst. 1 lesního zákona nepochybně patří. Souhlas podle § 22 zákona o ochraně přírody a krajiny k provedení zásahu v lokalitě Ptačí potok však nebyl vydán. Klíčovou roli zde hraje rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5.3.2007, č.j. 18517/ENV/06-972/620/06, které prvním výrokem nahradilo část výroku rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava č.j. 51-Vi/1078/98 v následujícím znění: „Podle § 22 odst. 1 se uděluje souhlas k použití ustanovení § 32 odst. 6, 9 a 10 zákona o lesích v rozsahu vyhlášky č. 101/1996 Sb., s výjimkou § 4 této vyhlášky, pro část území II. zóny ochrany přírody NP Šumava, vymezené porostními skupinami uvedenými v příloze č. 1, která je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí, orientačně a

graficky vyznačené v příloze č. 3 tohoto rozhodnutí modrou barvou a přesně vymezené na obrysově porostní mapě, které je součástí spisu, a je rovněž uložena na Správě (dále jen režim A), k zásahům proti hmyzím škůdcům (kůrovci a klikorohu borovému) a k zásahům v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod (např. větrné a sněhové kalamity, přemnožení hmyzích škůdců) s těmito podmínkami: ... Platnost tohoto výroku je omezena do 31. 12. 2007“. Oblast, kde se konalo shromáždění ve formě blokady, se nachází jižně od cesty značené červenou turistickou značkou, která vede mezi bývalou Černohorskou nádrží a rozcestím Modravský potok - most. Podle přílohy ke zmíněnému rozhodnutí Ministerstva životního prostředí se tato lokalita nachází v režimu A, kde nebyl vydán souhlas k používání § 32 odst. 1, 2 a 3 a § 33 odst. 1 lesního zákona, přičemž jak z tohoto rozhodnutí vyplývá, od 1.1.2008 zde není udělen souhlas ani pro používání § 32 odst. 6, 9 a 10 téhož zákona (podobně i v případě ustanovení vyhlášky č. 101/1996 Sb.). Vlastník tedy nemá povinnost s ohledem na absenci souhlasu podle § 22 zákona o ochraně přírody a krajiny provádět zde opatření proti kůrovci. Navrhovatel konstatoval, že je třeba zdůraznit, že cílem rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5.3.2007, jak vyplývá i z jeho odůvodnění, bylo změnit rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava takovým způsobem, aby se zamezilo široké aplikaci ustanovení lesního zákona, která v praxi představovala ohrožení či poškozování předmětů ochrany přírody na území NP Šumava. Od 25.7.2011 docházelo v lokalitě Ptačí potok na ÚP Modrava ve druhé zóně ochrany přírody NP Šumava a v okolí první zóny ochrany přírody č. 61 k provádění těžeb, které vedly k vykácení 32 ha lesa, bylo tak na tomto místě zničeno více než 10 % území cenných podmáčených smrčín, což vyplývá z provedených měření. Odborníci navíc analýzou poražených stromů zjistili, že na některých místech byla zhruba pětina z nich zcela zdravá. Představitelé správy NP přitom připouštějí, že až polovina pokácených stromů bude z lesa odvezena a následně zobchodována. Ukázalo se tak, že skutečný účel masivního kácení v této lokalitě byl zcela jiný, než deklarovaný boj proti kůrovci. Uvedený zásah tím způsobil podstatnou změnu ve struktuře a funkci ekosystému či v biologické rozmanitosti. I v případě, že by byla asanovaná hmota ponechána k zetlení, což nebyla, byly by výsledkem započatých zásahů plochy s nahromaděnými odkorněnými kmeny (dřevosklad) a případně rozptýlené nastojato oloupané stromy (májky). Tato oblast zároveň patří k místům s výskytem zvláště chráněných druhů živočichů jako je např. tetřev hlušec (*Tetrao urogallus*), datlík tříprstý (*Picoides tridactylus*), kulíšek nejmenší (*Glaucidium asserinum*), sýc rousný (*Aegolius funereus*), či kos horský (*Turdus torquatus*). Některé z těchto druhů požívají ochrany též podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/147/ES ze dne 30.11.2009, o ochraně volně žijících ptáků. Především pro kriticky ohroženého tetřeva hlušce představoval uvedený zásah zejména v této době, kdy dochází k vyvádění jeho mláďat, významné rušení. Provedení nevratného zásahu v podobě vykácení několika tisíc stromů mění kvalitu biotopu uvedených druhů, respektive povede k jeho vážnému poškození až úplnému zničení na dané lokalitě. Proto není možné začít v tomto cenném území kácet bez výjimek ze základních ochranných podmínek národního parku (především § 16 odst. 1 písm. a) podle § 43 odst. 3 a případně též výjimky ze zákazu u zvláště chráněných druhů podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a dodržení postupu podle §§ 45g, 45h a 45i téhož zákona, který je předpokladem pro vydání výše uvedených výjimek). Jedná se zejména o stanovisko orgánu ochrany přírody, zda tento konkrétní záměr nemá významný negativní vliv na předměty ochrany evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Na uvedenou činnost je nutné pohlížet jako na plán či projekt ve smyslu čl. 6 odst. 3 směrnice 92/43/EHS. Proto je podmínkou k případnému udělení výjimky podle zákona o ochraně přírody a krajiny stanovisko orgánu ochrany přírody,

že činnost nepředstavuje negativní vliv na předměty ochrany evropsky významné lokality či ptačí oblasti. Protože u takového zásahu vzhledem k jeho rozsahu, intenzitě, zvoleným prostředkům (značný hluk), časovému období, konkrétní lokalitě atd. negativní vliv na předměty ochrany a priori nelze vyloučit, bude nutné postupovat v souladu s § 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, který mimo jiné ukládá povinnost provést posouzení postupem podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Na dodržení popsaného postupu - získání výjimek podle zákona o ochraně přírody a krajiny a dodržení postupu určeného k ochraně evropsky významné lokality a ptačí oblasti - byla Správa NP a CHKO Šumava upozorněna usnesením Ministerstva životního prostředí ze dne 13.4.2011, č.j. 25240/ENV/11, 427/640/11 a rovněž tiskovou zprávou Hnutí Duha s textem dopisu jejímu řediteli z 26.4.2011 a dopisem ze 14.6.2011. Uvedené usnesení ministerstva postoupilo žádost Správy NP a CHKO věcně příslušnému orgánu ochrany přírody. Tato žádost byla podle informací navrhovatele krátce poté vzata zpět. Navrhovateli není známo, že by v současné době byla některá z potřebných výjimek vydána. Podobně i sdělení č. 9 publikované v dubnovém Věstníku MŽP upozorňuje, že i při vydaných souhlasech podle § 22 zákona o ochraně přírody a krajiny je nutné dodržovat základní ochranné podmínky národních parků a pro případné činnosti, které by s nimi mohly být v rozporu, získat výjimku podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dalším uváděným důvodem těžby ve zmíněné lokalitě je tvrzení, že dochází k bezprostřednímu ohrožení lesů ve vlastnictví Města Kašperské Hory, které mají být údajně vzdáleny pouze 1 km od místa, kde bylo bráněno těžbám blokadou. Tato lokalita se ovšem nachází jižně od cesty značené červenou turistickou značkou, která vede mezi bývalou Černohorskou nádrží a rozcestím Modravský potok - most. Místo, kde došlo k blokadě těžby, je od nejbližšího lesa ve vlastnictví města Kašperské Hory odděleno minimálně cca 2,5 km širokým pásmem, kde se nacházejí lesy ve vlastnictví státu a kde blokáda neprobíhala. Je tedy vysoce nepravděpodobné, že by mohlo docházet k bezprostřednímu ohrožení lesů Kašperských Hor, pokud nebude těžební zásah v oblasti Ptačího potoka proveden. Navíc blíže se k těmto lesům nachází např. I. zóna ochrany přírody Černohorský močál, kde se i podle stanoviska ministra životního prostředí nemají protikůrovcová opatření konat a kde se bezzásahový režim i skutečně dodržuje. Skutečnost, že na takovou vzdálenost je přelet kůrovce v množství ohrožujícím lesní majetky vysoce nepravděpodobný a že je možné případně aktivními protikůrovcovými opatřeními v mnohem užším pásmu toto riziko eliminovat, potvrzují příklady dobré praxe ze zahraničních národních parků, ale např. také judikatura nejvyšších soudů ve Svobodném státu Bavorsko. Pásmo Národního parku Bavorský les s aktivními zásahy proti kůrovci široké 500 m k ochraně soukromých lesů mimo národní park při současných technických možnostech za dostatečné označil Bavorský správní soudní dvůr. V konkrétním případě šlo o lesy ležící v enklávě ze všech stran obklopené národním parkem. Blíže BAYERISCHER VERWALTUNGSGERICHTSHOF. Urteil vom 15. September 1999 9 N 97.2686. Publikováno v Natur und Recht. 2000, roč. 22, č. 5, s. 278-284. K podobným závěrům došel Bavorský ústavní soudní dvůr v době, kdy se zásahy proti kůrovci provádějí při okraji NP Bavorský les nejčastěji v šířce 500-1000 m. BAYERISCHER VERFASSUNGSGERICHTSHOF. Entscheidung vom 4. März 2009 Az. Vf. 11-VII-0. Je třeba nicméně zdůraznit, že lesy města Kašperské Hory jsou stále součástí národního parku, tudíž i ony spadají pod právní režim ochrany zvláště chráněných území podle zákona o ochraně přírody a krajiny.

III. Vyjádření odpůrce.

Odpůrce ve vyjádření k námitkám vznesl jednak procesní námitky, jednak se vyjádřil k věci samé.

V rovině procesní odpůrce namítal, že Policie České republiky není právnickou osobou a zákon jí nepřiznává ani způsobilost být účastníkem řízení před soudem. Způsobilost mít práva a povinnosti, jakož i způsobilost být účastníkem řízení, má ve věcech týkajících se Policie České republiky stát, tj. Česká republika (viz. např. stanovisko pléna Nejvyššího soudu č. 2/1996, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek vydávané Nejvyšším soudem pod č. 11/1997). Podle ustanovení zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, jedná jménem státu příslušná organizační složka státu. K datu 1.1.2010 došlo na základě ustanovení zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 407/2009 Sb., o stanovení názvů, sídel a územních obvodů krajských ředitelství Policie České republiky, ke vzniku organizační složky státu - Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje. Pokud tedy navrhovatel ve svém podání označil jako odpůrce Policii ČR, Krajské ředitelství PČR Plzeňského kraje, pak jako žalovanou označil subjekt, který nemá právní subjektivitu a nemůže být účastníkem řízení před soudem. Pokud jde o opožděnost námitek, odpůrce namítal, že podle ustanovení § 13 zákona o právu shromážděním může svolavatel nebo účastník shromáždění proti rozpuštění shromáždění podat do 15 dnů námitky u soudu. V zákoně o právu shromážděním stanovená lhůta 15 dnů představuje výjimku z jinak obecně stanovené 2 měsíční lhůty k podání žalob podle soudního řádu správního. Pokud svolavatel či účastník rozpuštěného shromáždění tuto lhůtu zmešká, správní soud se jeho návrhem na zahájení řízení (námitkami) nemůže pro opožděnost zabývat, protože by je měl s poukazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) obligatorně odmítnout. Zmeškání této lhůty totiž nemůže být správním soudem z žádného důvodu prominuto, jak je výslovně uvedeno v kogentním ustanovení § 72 odst. 4 s.ř.s. Pokud se navrhovatel domáhá vydání rozhodnutí, kterým by soud konstatoval, že shromáždění konané dne 25.7.2011 nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem, pak musel podat námitky nejpozději dne 9.8.2011. Pokud je podal až dne 12.8.2011, podal je opožděně. Odpůrce dále namítal, že navrhovatel své podání nazval jako „správní žaloba proti nezákonnému zásahu policie“, přestože se v petitu svého podání domáhá rozhodnutí o nezákonném rozpuštění shromáždění. Pokud by se na podání navrhovatele pohlíželo dle ustanovení § 82-87 s.ř.s., tedy jako na návrh ve věcech řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, pak by navrhovatel svoji žalobu podal včas, tj. v zákonné 2 měsíční lhůtě. Avšak s ohledem na ustanovení § 85 s.ř.s. by tato žaloba byla, nepřipustná, jelikož se navrhovatel domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný. Navrhovatel dále požaduje, aby soud rozhodl, že se odpůrci zakazuje, aby pokračovala v porušování navrhovatelova práva pokojně se shromážděvat. Odpůrce však navrhovateli v tomto právu nikdy nebránila ani nebrání. Z uvedeného důvodu považuje navrhovatel námitky v uvedeném bodu za zcela neopodstatněné.

K věci samé odpůrce uvedl, že v otázce legálnosti těžby se žádný z kompetentních orgánů nikdy nevyslovil v tom smyslu, že by tato těžba byla nelegální. Odpůrce poukázal na Protokol o kontrolním zjištění k případu č. 1110920 České inspekce životního prostředí,

Oblastního inspektorátu České Budějovice ze dne 21.7.2011, ve kterém je konstatováno, že ČIŽP po provedení místního šetření nebude zahajovat řízení o omezení nebo zákazu činnosti v oblasti Ptačího potoka a že podle názoru ČIŽP není v tomto období a v této lokalitě nutná výjimka z ustanovení § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. Opakovaná tvrzení o údajné nelegálnosti těžby nejsou ničím víc, než subjektivním názorem navrhovatele. Ostatně i podání navrhovatele učiněné na Obvodní oddělení Policie ČR Kašperské Hory, týkající se podezření na nelegální těžbu v Národním parku Šumava, bylo policejním orgánem Oddělením hospodářské kriminality SKPV ÚO Klatovy ukončeno dne 29.7.2011, jelikož policejní orgán po shromáždění listinných materiálů souvisejících s věcí a po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by opravňovaly k postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, tedy k vydání záznamu o zahájení přípravného trestního řízení. O této skutečnosti byl navrhovatel vyrozuměn. Odpůrce dále uvedl, že dnem 15.7.2011 začala probíhat blokáda aktivistů v Národním parku Šumava v oblasti Ptačího potoka. Podle e-mailového sdělení Ing. Antonína Schuberta, starosty obce Modrava, v jejímž katastrálním území blokáda probíhala, nebylo od data 14.7.2011 do 12.8.2011 žádným subjektem nahlášeno konání jakéhokoliv shromáždění. S ohledem na toto sdělení se v daném případě nemohlo jednat o ohlášené shromáždění. O předmětné blokádě aktivistů je tedy možné uvažovat maximálně pouze jako o spontánním shromáždění. K povaze spontánního shromáždění odpůrce uvedl, že zákon o právu shromažďovacím reguluje rovněž tzv. spontánní shromáždění, tedy taková, která nebyla nikým svolána. Tento typ shromáždění není v českém právním řádu nikde definován a rovněž i judikatura se touto problematikou dosud blíže nezabývala. Proto je nepochybně zajímavý a přínosný výklad pojmu spontánní shromáždění, jenž byl učiněn Spolkovým ústavním soudem Německa v nálezu BVerfGE 69, 315 týkající se případu Brokdorf (1 BvR 233, 341/81). Tento soud vyložil pojem spontánní shromáždění jako shromáždění, které se vytvoří bez jakékoliv přípravy k určitému okamžiku, tedy bez předchozího pořadatele (svolavatele) z momentálního okamžitého podnětu (komentář C.H.Beck). Z povahy spontánních shromáždění vyplývá, že se na ně mohou vztahovat pouze některá ustanovení zákona o shromažďování. Tato shromáždění musí sloužit k účelu spočívajícímu ve využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek. Rozpustit takováto shromáždění je možno z důvodů a způsobem stanoveným zákonem. Odpůrce konstatoval, že byl dopisem Správy národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 22.7.2011 požádán o zajištění pořádku a ochrany života a zdraví. Konkrétně Správa NP a CHKO Šumava požádala odpůrce o zajištění pořádku a ochrany života a zdraví v důsledku pohybu a pobytu osob bránících uskutečňování lesnických zásahů proti kalamitním škůdcům v lesích na území NP Šumava a k zajištění výkonu předběžného opatření Okresního soudu Klatovy ze dne 22.7.2001, sp. zn. 15 Nc 53/2011, kterým se ukládá Občanskému sdružení Hnutí DUHA - Přátelé země Česká republika, aby se zdrželo organizování pohybu, pobytu a jiné činnosti fyzických osob v lesích na území NP Šumava, které by zabraňovaly zásahům proti kalamitním škůdcům. Na základě tohoto požadavku NP Šumava, po zmonitorování a vyhodnocení situace, vydal plk. JUDr. Jan Myslivec, vedoucí Územního odboru Klatovy, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Opatření k provedení bezpečnostního opatření Policie ČR v oblasti Ptačího potoka. Na základě tohoto opatření byl v uvedené lokalitě posílen výkon služby Policie ČR, tj. nasazení příslušníci Policie ČR k zajištění veřejného pořádku a ochrany života a zdraví. Denně bylo do tohoto bezpečnostního opatření nasazeno přibližně 50 policistů. Jednalo se o policisty pořádkové služby, antikonfliktního týmu, policisty provádějící dokumentaci činnosti policie a

policisty odboru cizinecké policie. Konkrétně dne 25.7.2011 bylo v předmětné lokalitě nasazeno 46 policistů. Úkolem policie nebylo zabývat se sporem o způsobu likvidace škůdce porostu mezi aktivisty a NP Šumava, ani zabránit projevům nesouhlasu s asanační těžbou, ale zajistit ochranu života a zdraví osob, sledovat dodržování zákonnosti a zasahovat proti osobám dopouštějícím se protiprávního jednání. Dne 25.7.2011 na žádost pracovníků NP Šumava začali policisté zasahovat proti osobám dopouštějícím se protiprávního jednání v předmětné lokalitě. Přestože je na celém území NP Šumava zakázáno táboření mimo vyhrazená místa, pořádání a organizování hromadných veřejných akcí mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody a zakázán vstup mimo značené stezky, aktivisté zde vstupovali do lesa a na jednotlivá stanoviště, kde se prováděla asanační těžba, manipulace nebo doprava dřeva i přesto, že tyto prostory byly řádně označeny páskou a cedulemi s nápisy „Zákaz vstupu“. V těchto prostorech se účastníci blokády zdržovali neoprávněně a bránili tak v práci těžářům, a to i přes výzvy zaměstnanců NP Šumava a příslušníků Policie ČR, aby vyznačený prostor opustili. Tímto jednáním se účastníci blokády dopouštěli přestupku dle ustanovení § 53 odst. 1 písm. i) lesního zákona. K zákrokům proti jednotlivcům dopouštějícím se přestupků docházelo teprve po marné výzvě pracovníků NP Šumava, následné neúspěšné intervenci policejního antikonfliktního týmu a po další marné výzvě příslušníků Policie ČR. Tyto výzvy byly směřovány k dobrovolnému opuštění určeného prostoru, kde probíhala asanační těžba. Činnost policie nebyla směřována k potlačení práv jednotlivců, ale k eliminaci jejich protiprávního jednání. Taktika účastníků blokády se postupně měnila; od počátečního vnikání do těžebního prostoru, přes poutání ke stromům řetězy, kovovými trubkami nebo řemeny s karabinami, po uvazování se v korunách stromů za využití sedacích postrojů, lan a dalšího lezeckého vybavení a blokády přístupové cesty. Odpůrce dále uvedl, že se v žádném případě ze strany Policie ČR nemohlo jednat ani nejednalo o rozpuštění, či rozpuštění jakéhokoli shromáždění, ale pouze o zákroky vůči jednotlivým osobám, které se dopouštěly protiprávního jednání. Protiprávní jednání konkrétních osob pak dále řešilo Obvodní oddělení Policie ČR Kašperské Hory, které veškeré písemnosti z data 25.7.2011 evidovalo pod jedním číslem jednacím (č.j. KRPP-62251-27/PŘ-2011-030413). Předmětný spisový materiál byl dne 3.8.2011 ukončen tím, že Městskému úřadu v Sušici bylo předáno oznámení přestupku na uvedené osoby. K zajištění objektivitu postupu Policie ČR byli na místě přítomni též pracovníci Inspekce Policie ČR a Odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje. Na organizaci činnosti nasazených policistů se metodicky podíleli též pracovníci Policejního prezidia. Jelikož se v lokalitě pohybovaly i osoby s dětmi a mladiství, byli na místě i pracovníci orgánu sociálně právní ochrany dětí. Na místě byl též přítomen pracovník Oblastního inspektorátu bezpečnosti práce. Dne 2.8.2011 byl v souladu s ustanovením § 2 zákona č. 273/2008 Sb. a Závazného pokynu Policejního prezidenta č. 10/2009, o zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti, vydán Rozkaz ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. 118/2011, k provedení bezpečnostního opatření. Celé bezpečnostní opatření pak bylo ukončeno dne 12.8.2011. V případě blokády se jednalo o profesionálně organizovanou činnost zúčastněných aktivistů. S tímto názorem žalované ostatně koresponduje i článek Antonína Viktory, který vyšel dne 5.8.2011 v MF Dnes pod názvem: „Šumava: policie bije lidi, Duha obešla zákaz“. Autor v tomto článku mimo jiné uvádí: „Protest zahájilo Hnutí Duha. Klatovský soud mu však organizování blokády zakázal. Aktivisté z Duhy rozhodnutí soudu obešli tím, že akci prohlásili za spontánní občanský protest. Blokáda je nicméně dál velmi dobře organizována. Aktivisté každý večer domlouvají postup na tajných poradách, pomáhají jim právníci spolupracující s Duhou“. V dalším článku z téhož dne, který taktéž uveřejnila MF Dnes a

který se jmenoval „Boj o brouka: den v kůži blokádníka“ pak autor popisuje, jakým způsobem se účastníci blokády domlouvali na konkrétních postupech při blokádě. Odpůrce k tomu uvedl, že na předmětnou blokádu aktivistů nelze v žádném případě pohlížet ani jako na spontánní shromáždění podle zákona o právu shromažďovacím. Ostatně i sami účastníci blokády opakovaně nejen na místě blokády, ale i v médiích deklarovali, že se nejedná o společný protest, akci či shromáždění, ale pouze o protest jednotlivců.

IV.

Vyjádření odpůrce k doplnění námitek.

V reakci na doplnění námitek odpůrce uvedl, že se navrhovatel v doplnění námitek v podstatě pouze zabývá otázkou legálnosti či nelegálnosti prováděné těžby v lokalitě Ptačího potoka. Odpůrce konstatoval, že je přesvědčen, že tato otázka není předmětem sporu, jelikož tím je pouze otázka zákonnosti zákroku policistů vůči jednotlivým účastníkům blokády. Vůči účastníkům blokády bylo ze strany příslušníků Policie ČR zasahováno z důvodu, že se dopouštěli přestupku dle ustanovení § 53 odst. 1 písm. i) lesního zákona. K zákrokům proti jednotlivcům dopouštějícím se přestupků (tj. jejich vyvádění a vynášení z označeného prostoru) docházelo teprve po marné výzvě pracovníků NP Šumava, následné neúspěšné intervenci policejního antikonfliktního týmu a po další marné výzvě příslušníků Policie ČR, tedy po neuposlechnutí výzvy policisty. Pokud by na tyto zákroky policistů bylo pohlíženo jako na rozpuštění shromáždění, je nezbytné námítky odmítnout pro jejich opožděnost.

V.

Replika navrhovatele.

Navrhovatel v replice k vyjádření odpůrce uvedl, že k námítce odpůrce o nedostatku jeho pasivní legitimace uvádí, že způsobilost určité složky státu figurovat v majetkových vztazích je odlišná od její způsobilosti nezákonně zasahovat do práv občanů. Navrhovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22.6.2011, sp.zn. 30 Ca 82/2009, ve kterém byla jako žalovaná strana označeno Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, přestože námítky byly podány jako tzv. námítky proti rozpuštění shromáždění a nebylo uvedeno, proti komu námítky směřovaly. To, zda vyslovil či nevyslovil některý z kompetentních orgánů, že těžba byla nelegální, není podstatné. To je otázkou, kterou by měl vyřešit tento soud jako tzv. předběžnou otázku. Vyžadovat k tomu, aby bylo možné protestovat proti zjevné nezákonnosti (resp. protiústavnosti) jako nutnou podmínku předchozí vyslovení této nezákonnosti ze strany kompetentních orgánů, je v podstatě nonsense. Pokud by tuto nezákonnost řádně řešily státní orgány, pak by nevznikla nutnost občanské angažovanosti v této věci. Naopak jen v případě, kdy státní orgány zjevnou nezákonnost přehlíží a neřeší, cítí část občanů nutnost zakročit ve veřejném zájmu z důvodu ochrany zákonem chráněných hodnot. Občané nemohou nijak přímo ovlivnit to, zda konkrétní úředníci budou postupovat na základě zákona nebo zda se nechají ovlivnit, ať už politickým tlakem, svými obavami či poskytnutím nějaké výhody či odměny. Jediné, co občané mohou v podobné situaci udělat, je využít svých politických práv zaručených Listinou základních práv a svobod. Pokud odpůrce tvrdí, že Česká inspekce životního prostředí vyjádřila názor, že ke kácení v oblasti Ptačího potoka nebyla nutná výjimka z § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny, pak navrhovatel namítá, že tento právní názor není nijak rozumně odůvodněn a kromě toho to není jediná výjimka, která pro kácení byla potřeba. Navrhovatel dále doplnil, že ve

skutečnosti odpůrce vůbec nechránil životy a zdraví osob, neboť na místě docházelo ke kácení za přítomnosti nejen demonstrantů, ale i policistů, tudíž odpůrce naopak během svého nekompetentního zásahu sám ohrožoval životy a zdraví osob. Kromě toho odpůrce též ohrožoval demonstranty na zdraví svými postupy. Pokud docházelo k ohrožování životů a zdraví osob, tak měla policie primárně zasáhnout proti původci tohoto ohrožení, což rozhodně nebyli aktivisté, ale těžaři a sami policisté. Pokud by například probíhalo shromáždění ve městě a někdo by začal najíždět do účastníků autem, také se předpokládá, že policie zasáhne primárně vůči tomuto řidiči a ne vůči shromáždění, které rozpustí. Jen v případě nutnosti krajní nouze a nedostatku času si lze představit zásah vůči účastníkům a nikoliv vůči útočnickům. O takovou situaci však v projednávaném případě nešlo, kdy bylo dostatek času vyzvat těžaře k zastavení ohrožujícího kácení. Dalším důvodem k zásahu bylo umožnění lesnických zásahů, údajně proti kalamitním škůdcům. Není zřejmé, z čeho odpůrce vychází, když tvrdí, že lesnické zásahy byly odůvodněny kalamitou škůdců a nikoliv například zpeněžením vytěženého dřeva a snahou umožnit ekonomické aktivity v oblasti. Skutkový stav je jiný. Podle nezávislých odborníků se nejednalo o žádnou kalamitu, ale o běžný a předvídatelný přírodní stav, který v žádném případě neodůvodňoval plošné kácení, neboť to ani není způsobitelné kalamitou vyřešit (tedy pokud nemáme na mysli řešení ve smyslu vyléčení bolesti nohy její amputací - řečeno v nadsázce nepřilíš vzdálené od těžařské reality). A i kdyby bylo kácení řešením, pak stejně musely být vydány patřičné výjimky na základě platných vnitrostátních předpisů i předpisů EU, a to se jednoznačně nestalo. Z vyjádření odpůrce je zřejmé, že policejní zásah byl odůvodněn pouze požadavkem NP Šumava a jejího ředitele - osobou na jednu stranu zcela bez potřebného vzdělání pro vedení národního parku, ale za to jmenovaného za podezřelých okolností svými politickými kolegy. Odpůrce tedy sám přiznává, že nijak nezkoumal, zda je kácení v souladu se zákonem a zda byly uděleny všechny potřebné výjimky. Odpůrce se spokojil s tvrzením správců parku, že je vše legální. Tato pro právní stát zcela absurdní situace se dá ilustrativně plně srovnat se situací, kdy by vlastník bytu z něj vyhazoval nájemníka, který by ale tvrdil, že jde o jednání v rozporu se zákonem, neboť má platnou nájemní smlouvu, kterou dodržuje a neexistuje žádné soudní rozhodnutí o jeho vystěhování. Přesto by policie bez jakéhokoli zkoumání situace z hlediska práva přispěchala vlastníkovu bytu na jeho požádání na pomoc, uvěřila mu, že vyklizení bytu probíhá údajně v souladu se zákonem a zajistila by policejní komando, které by provedlo násilné vystěhování a následně bránění nájemníkovi ve vstupu do bytu. Vůbec by se však nezabývala otázkou kolidujícího základního práva na nedotknutelnost obydlí a domovní svobody. Navrhovatel dále uvedl, že aktivisté svým pobytem na předmětném území vykonávali své právo na svobodu projevu, právo pokojně se shromažďovat a též právo na odpor. Pokud odpůrce tvrdí, že zde pobývali neoprávněně a bránili v práci těžařům, a zároveň tvrdí, že nepřezkoumával legálnost práce těžařů, pak je zřejmé, že si vůbec neproověřil, zda na místo údajně ochrany veřejného pořádku spíše neposkytuje ochranu nezákonnému jednání. Není zřejmé, na základě čeho si je odpůrce jistý, že se aktivisté dopouštěli přestupku, když (pokud bude navrhovatel parafrázovat odpůrce) žádný z kompetentních orgánů se nikdy nevyslovil v tom smyslu, že by jednání aktivistů bylo nelegální. Naopak podle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 14.12.2009, sp. zn. 5 As 104/2008) musí být naplněna nejen formální stránka přestupku, ale též jeho materiální stránka - tedy jednání musí ohrožovat zájem společnosti. Pokud není naplněna materiální stránka, nejedná se vůbec o přestupek. A právě o takovou situaci v případě aktivistů na Šumavě šlo. Zdánlivě se dopustili přestupku, ale ve skutečnosti jejich jednání nejenže neohrožovalo žádný zájem společnosti, ale naopak bylo nepochybně ve veřejném zájmu ochrany zákonem chráněných

přírodních hodnot. Z uvedeného je zřejmé, že policie v žádném případě nebyla nestranná, ale naopak byla též zpolitizovaná stejně jako politické vedení národního parku, jejímž zájmem není odborná ochrana přírody, ale ekonomické zájmy. Jak jinak si vysvětlit, že odpůrce používá zcela jiné metody výkladu práva podle toho, jak se mu to zrovna hodí? Na jednu stranu tvrdí, že kácení nebylo nezákonné, jelikož se tak nevyslovil žádný kompetentní orgán, ale na druhou stranu tvrdí, že jednání aktivistů bylo nezákonné, přestože se tak nevyslovil žádný kompetentní orgán? Navrhovatel dále odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vyjádřil nesouhlas s tím, že objektivita zásahu policie byla sledována ze strany nezávislých orgánů. Navrhovatel dále konstatoval, že pro projednávaný případ vůbec není podstatné, do jaké míry byla blokáda organizovaná a do jaké míry spontánní, ani co si mysleli někteří účastníci shromáždění. U všech protestů, ať již organizovaných, spontánních, oznámených či neoznámených, platí, že se na ně vztahuje zákon o právu shromažďovacím, pokud naplňuje znaky shromáždění podle tohoto zákona. Jak odpůrce správně uvádí, tak neoznámení shromáždění samo o sobě není důvodem k jeho rozpuštění. Stejně tak důvodem není to, zda bylo více či méně spontánní nebo organizované. Rozhodující nejsou ani vyjádření některých účastníků o tom, zda se domnívají, že jde o akci jednotlivců či akci společnou, protože ta mohla být motivována strachem z postihu z důvodu neoznámení shromáždění. Rozhodující je to, zda určitá akce naplňuje znaky shromáždění podle zákona. A to v tomto případě jednoznačně naplňovala - šlo o shromáždění osob za účelem svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod a k účasti na řešení veřejných a jiných společenských záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek. K námitce odpůrce o opožděnosti námitek navrhovatel uvedl, že námitky nesměřovaly jen proti rozpuštění shromáždění dne 25.7.2011, ale též ve dnech (či týdnech) následujících, kdy opakovaně docházelo k rozpouštění shromáždění. Námitky nebyly podány dne 12.8.2011, toho dne možná byly doručeny, ve skutečnosti byly podány o několik dní dříve. Proto navrhovatel trvá na tom, že návrh byl podán včas. Navrhovatel dále uvedl, že odpůrce také dovozuje, že žaloba proti nezákonnému zásahu je nepřipustná, jelikož se navrhovatel domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný. Navrhovatel konstatoval, že k tomu uvádí, že se - jak ostatně vyplývá z petitu - nedomáhá určení, že byl zásah nezákonný, ale domáhá se, aby byl zásah policie spočívající v narušování shromáždění zakázán. Podle § 82 s.ř.s. je žaloba proti nezákonnému zásahu na místě, pokud zásah nebo jeho důsledky trvají anebo pokud hrozí jeho opakování. V tomto případě hrozí opakování zásahu, neboť správce parku Stráský veřejně deklaroval, že chce v kácení pokračovat. Kromě toho aktivisté jsou stále v dané oblasti a monitorují ji. Vzhledem k loajálnosti policie ke správě parku tedy reálně hrozí opakování zásahu.

VI.

Vyjádření účastníků při jednání dne 5.10.2011.

Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Odpůrce k replice navrhovatele doplnil, že policisté zařazení u Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje skutečně začali dne 25.7.2011 zasahovat proti osobám dopouštějícím se protiprávního jednání v lokalitě Ptačího potoka v Národním parku Šumava. Přestože je na celém území Národního parku Šumava zakázáno táboření mimo vyhrazená místa, pořádání a organizování hromadných veřejných akcí mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánů ochrany přírody a zakázán vstup mimo vyznačené stezky, aktivisté v těchto místech vstupovali do lesa i na jednotlivá stanoviště, kde se prováděla těžba, manipulace nebo doprava

dřeva, a to i přesto, že tyto prostory byly řádně označeny páskou a cedulemi s nápisem Zákaz vstupu. V těchto prostorách se účastníci blokády zdržovali neoprávněně a bránili tak v práci těžařům, a to i přes výzvy zaměstnanců Národního parku Šumava a příslušníků Policie ČR, aby vyznačený prostor opustili. Tímto jednáním se účastníci blokády bezesporu dopouštěli přestupku dle ustanovení § 53 odst. 1 písm. i) lesního zákona. K zákrokům ze strany policie proti jednotlivcům dopouštějícím se tohoto protiprávního jednání docházelo až na základě neuposlechnutí výzvy zaměstnanců Národního parku Šumava, konkrétně informační a strážní služby, po marné intervenci antikonfliktního týmu Policie ČR a po neuposlechnutí výzvy příslušníků Policie ČR k opuštění místa. Neuposlechnutím výzvy ze strany příslušníků Policie ČR se aktivisté dopustili přestupku dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Odpůrce opětovně zdůrazňuje, že se v žádném případě ze strany Policie ČR nejednalo o rozpuštění či rozpouštění jakéhokoliv shromáždění, ale pouze o zákroky vůči konkrétním osobám, které se dopouštěly protiprávního jednání. V souvislosti s jednáním účastníků blokády, tj. neuposlechnutí výzvy příslušníků Policie ČR, odpůrce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze září 2011, jehož sp. zn. odpůrce v současné době ještě nezná. V rozsudku Nejvyšší správní soud zcela jasně uvedl, že každý občan je povinen uposlechnout výzvu policisty, a to bez ohledu na skutečnost, zda je přesvědčen o její oprávněnosti či nikoliv. Každý občan je tedy povinen uposlechnout výzvy příslušníka Policie ČR a teprve následně v případě jeho nesouhlasu s touto výzvou může ve věci činit další kroky.

VII.

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5.10.2011, č.j. 57 A 66/2011-102.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 5.10.2011, č.j. 57 A 66/2011-102 (dále jen „předchozí rozsudek“), pod výrokem I. rozhodl, že „*Shromáždění, konané ode dne 25.7.2011 nejpozději do dne 12.8.2011 v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava, nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem.*“ Pod výrokem II., že „*Návrh se v části, ve které se navrhovatel domáhal uložení zákazu odpůrci pokračovat v porušování navrhovatelova práva pokojně se shromažďovat, odmítá*“ a pod výrokem III., že „*Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení*“.

VIII.

Kasační stížnost odpůrce.

Odpůrce v kasační stížnosti uvedl, že soud dospěl k nesprávným právním názorům, konkrétně, že výrok soudu uvedený pod bodem I. je zcela nelogický, nesrozumitelný a zmatečný, a to hned z několika důvodů. Soud předně dospěl k závěru, že v oblasti Ptačího potoka (správně lokalita Na Ztraceném, dále je „Ptačí potok“) v Národním parku Šumava se konalo jedno kontinuální shromáždění ode dne 25.7.2011 do 12.8.2011. S uvedeným názorem soudu se odpůrce nemůže v žádném případě ztotožnit. Odpůrce je přesvědčen, že se v uvedeném období v dané lokalitě žádné shromáždění nekonalo. Ostatně v českém právním řádu není pojem „shromáždění“ nikterak definován. Soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že za shromáždění je možné považovat teprve současnou přítomnost více osob na konkrétním místě a v konkrétním čase, resp. pokojný shluk více osob k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek. Lze tedy obecně říci, že za shromáždění je možné považovat shluk osob, který má jasnou místní, časovou a

názorovou jednotu. V předmětném případě však od 25.7.2011 do 12.8.2011 probíhala tzv. blokáda aktivistů v lokalitě Ptačího potoka následujícím způsobem. Lokalita Ptačího potoka, tj. část Národního parku Šumava, má rozlohu přibližně 3,8 km². V uvedené lokalitě probíhaly jednotlivé dílčí blokády, a to vždy na jiném místě. Těchto dílčích blokád se vždy účastnilo zhruba 30 osob (vyjma dne 3.8.2011, kdy v uvedené lokalitě protestovalo cca dvojnásobné množství osob). Blokáda tedy probíhala tak, že např. dne 25.7. v jihozápadní části lokality protestovalo 30 osob. Tyto osoby zde protestovaly od ranních hodin do odpoledne, tedy do doby než byla těžba zastavena. Následující den např. v severní a jižní části lokality, tedy i ve vzdálenosti několika kilometrů od místa včerejší blokády, protestovalo opět od ranních hodin do odpoledne cca 15 osob v každé oblasti. Přitom se samozřejmě po celou dobu nejednalo o jedny a tytéž osoby. Situace na místě tedy vypadala tak, že jednotlivé dny probíhající blokády se na jiném místě, či místech v lokalitě Ptačího potoka (rozloha cca 4 km²) vždy jednalo o prostor velký zhruba jako několik fotbalových hřišť, na kterém se pohybovalo zhruba 10 až 30 osob. Tyto jednotlivé osoby byly od sebe vzdáleny desítky, či stovky metrů. Některé osoby postávaly a posedávaly po lese, jiné byly připoutány ke stromům, či v nich zavěšeny. V žádném případě se tedy nemohlo jednat o shluk osob. Ostatně i účastníci této blokády sami opakovaně veřejně deklarovali, že se žádného shromáždění neúčastní, že jsou v dané lokalitě sami jako jednotlivci. Pokud bychom ad absurdum přistoupili na skutečnost, že se jednalo o shromáždění, jak dovodil soud ve svém rozhodnutí, pak by zcela jistě za shromáždění musely být považovány všechny osoby, které se např. v době růstu hub, nebo jiných lesních plodů vypraví do lesa na jejich sběr, či myslivci na lovu. Tyto osoby jsou také v lese ze stejného důvodu, projevují tedy stejnou myšlenku, vyměňují si informace a názory, vyjadřují své postoje a stanoviska a jejich hustota v lese je častokrát vyšší než byla hustota účastníků této blokády. Je tedy splněna jak podmínka místní a časová, tak i jednoty názoru a uvedené osoby by podle tohoto názoru soudu bylo nutné považovat za shromáždění. Za shromáždění by paradoxně mohli být považováni i samotní těžaři, kteří v dané lokalitě prováděli těžbu dřeva, nebo příslušníci Informační a strážní služby Národního parku Šumava. Taktéž vyjadřovali svůj názor, tj. souhlas s těžbou, pohybovali se za stejným účelem v daném místě a čase a navíc jejich činnost byla usměrňována prostřednictvím pokynů. Je možno dovodit, že osoby v prostoru NP Šumava patrně vyjadřovaly svůj názor na kácení stromů, nelze tvrdit, že se jednalo o shromáždění ve smyslu zákona o právu shromažďovacím, neboť ani samotní organizátoři akce ji zcela zřejmě nepovažovali za shromáždění ve smyslu tohoto zákona, protože se právní úpravou tohoto zákona neřídili (viz např. oznamovací povinnost stanovená v ustanoveních § 4 a 5 či další povinnosti svolavatele uvedené v § 6 zákona o právu shromažďovacím). Označení za shromáždění ex post, bez ohledu na povinnosti zákonem stanovené pro řádný průběh shromáždění dle shromažďovacího zákona, nasvědčuje tendenci tohoto tvrzení. Ostatně ani příslušný správní orgán nezahajoval žádná přestupková řízení, přestože - přistoupíme-li na tvrzení, že šlo o shromáždění - docházelo ke značnému páchání přestupků (neoznámení shromáždění, svolavatel a pořadatelé neplnili svoje povinnosti). I pokud bychom přesto přistoupili na tuto argumentaci, že shora popsané skupiny osob (tj. houbaře, myslivce, těžaře atd.), stejně jako účastníky blokády, je nutné považovat za shromáždění, pak ale nelze v žádném případě souhlasit s názorem soudu, že v předmětné věci probíhalo jedno kontinuální shromáždění od 25.7. do 12.8.2011. Jak již bylo uvedeno, blokáda probíhala vždy ve zcela jiné oblasti, či oblastech a nikoli za účasti totožných osob. Tyto oblasti byly od sebe vzdáleny i v řádu kilometrů. Nehledě na skutečnost, že samotná dílčí blokáda probíhala od ranních hodin až do doby ukončení těžby, tj. nejpozději do odpoledne téhož dne. Poté, co byla těžba ukončena, se účastníci blokády rozešli a následující

den, pokud probíhala těžba, se opět uskutečnila dílčí blokáda, a to opět v jiné lokalitě, či lokalitách. Z uvedeného je zřejmé, že se v žádném případě nemohlo jednat o jedno kontinuální shromáždění z hlediska místního ani časového. Pokud bychom na uvedené shromáždění pohlíželi jako na jedno kontinuální shromáždění probíhající od 25.7. do 12.8.2011, pak by zcela jistě toto shromáždění muselo probíhat kontinuálně, tj. bez přerušení. To se však v daném případě nedělo, tedy nebyla naplněna podmínka místní a časové jednoty. Pokud soud dovodil, že se v případě účastníků blokady jednalo o jedno kontinuální shromáždění, pak bychom za jedno kontinuální shromáždění museli dle stejné logické úvahy považovat i veškeré houbaře, kteří např. celý měsíc docházeli do lesa na houby. Ostatně i tito houbaři přišli daný den ráno do lesa na houby, odpoledne odešli, následující den přišli do lesa zase jiní a tak dále. S ohledem na shora uvedené je odpůrce přesvědčen, že na blokádu aktivistů v lokalitě Ptačího potoka, probíhající od 25.7. do 12.8.2011 nelze v žádném případě nahlížet jako na jedno kontinuální shromáždění. Odpůrce dále konstatoval, že veškeré další argumenty odpůrce, kterými reaguje na jednotlivé části odůvodnění rozhodnutí soudu, nic nemění na jeho názoru, že na blokádu aktivistů v dané lokalitě není možné pohlížet jako na shromáždění dle zákona o právu shromažďovacím. Odpůrce tímto pouze poukazuje na nelogičnost a zmatečnost celého rozhodnutí. S ohledem na roztržitost uvedeného blokady, jak je popsána výše (jednotlivé dny za účasti nikoli totožných osob v jiných oblastech), by bylo možno eventuálně na tuto situaci pohlížet jako na jednotlivá dílčí shromáždění. Ovšem i v tomto případě by musely být splněny podmínky, které samotné shromáždění determinují, tj. muselo by se v každém konkrétním případě jednat o shluk osob, který má jasnou místní, časovou a názorovou jednotu. Odpůrce je přesvědčen, že ani tyto podmínky nebyly v daném případě splněny. Jak již bylo uvedeno výše, jednotlivé dílčí blokady probíhaly tak, že v lese na prostoru o velikosti cca několika fotbalových hřišť bylo v terénu rozeseťo zhruba 10 až 30 aktivistů. Tyto jednotlivé osoby byly od sebe vzdáleny desítky, či stovky metrů. Některé osoby postávaly a posedávaly po lese, jiné byly připoutány ke stromům, či v nich zavěšeny. V žádném případě se tedy nemohlo jednat o shluk osob, což je dle názoru soudu základním předpokladem pro vznik shromáždění. Soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pochybení odpůrce se od počátku odvíjelo pouze od právně chybného nepodřazení akce aktivistů pod definici shromáždění podle zákona o právu shromažďovacím. Soud však již neuvádí, jakým způsobem a na základě jakých skutečností měl odpůrce při zhodnocení, zda je předmětná akce aktivistů shromážděním, či nikoliv postupovat. Odpůrce je přesvědčen, že situaci na místě vyhodnotil a právně podřadil správně, totiž že se nejednalo o shromáždění dle zákona o právu shromažďovacím. Jak již bylo uvedeno, předmětná blokáda aktivistů zcela postrádala místní a časovou jednotu, což je, i dle názoru soudu, nezbytná podmínka pro to, aby se mohlo jednat o shromáždění či nikoliv. Oproti poměrně podrobnému výkladu pojmu „shromáždění“ však soud zcela absentoval na výklad jiného klíčového pojmu, kterým je pojem „rozpuštění shromáždění“. Soud se nikterak nezabýval tím, zda zákroky prováděné odpůrcem je vůbec možné kvalifikovat jako rozpuštění shromáždění a z jakého důvodu. Z odůvodnění rozsudku vyplývá mj. závěr soudu, že veškeré zákroky Policie ČR, provedené na místě samém, hodnotí soud jako jednotlivé dílčí zásahy proti aktivistům směřující k vykazování a vyvádění z místa jejich protestu, přičemž těmito „dílčími zásahy“ se „odpůrce soustavně snažil dosáhnout stavu, aby těžaři nebyli aktivisty při své činnosti jakkoliv rušení, tj. docílit nepřítomnosti aktivistů v místě jejich protestu“. Z odůvodnění přitom nikterak nevyplývá, na základě čeho dospěl soud k názoru, že se „odpůrce soustavně snažil dosáhnout stavu, aby těžaři nebyli aktivisty při své činnosti jakkoliv rušení“. Odpůrce od počátku poukazuje na skutečnost, že se Policie ČR snažila pouze dosáhnout stavu, při kterém nebude

docházet k ohrožení života a zdraví jak aktivistů, tak osob provádějících těžbu; tuto skutečnost ostatně vnímá i sám soud, když v napadeném rozsudku mj. uvedl, že její „povinnost zasáhnout na místě byla z důvodu ochrany života a zdraví občanů nezbytná“. Soud ve svém odůvodnění dále uvádí, že „chtěl-li odpůrce shromáždění rozpustit, k čemuž fakticky směřovaly jeho kroky, když z místa konání shromáždění vykazoval či vyváděl všechny jeho účastníky, bylo jeho povinností postupovat podle zákona o právu shromažďovacím.“ Z žádných provedených důkazů však nevyplývá úmysl odpůrce rozpustit shromáždění či jakkoli bránit účastníkům v projevení jejich názoru. Jde tedy pouze o myšlenkovou konstrukci soudu, kterou v odůvodnění svého rozhodnutí však nikterak neodůvodnil. I pokud by tomu tak bylo, pak se soud vůbec nezaobíral otázkou příčinné souvislosti mezi jednotlivými zákroky odpůrce vůči účastníkům shromáždění a údajným nezákonným rozpuštěním shromáždění. Dalším rozporem je skutečnost, že se podle závěru soudu v lokalitě Ptačího potoka v Národním parku Šumava mělo konat shromáždění podle zákona o právu shromažďovacím, u kterého byly naplněny všechny definiční znaky shromáždění. Rozsudek však žádným způsobem nespécifikuje konkrétní místo konání tohoto shromáždění, resp. místo protestu, ačkoliv se jedná o lokalitu o rozloze několika kilometrů čtverečních. Z uvedeného důvodu je zřejmé, že soud má za to, že všechny osoby, které se nacházely v uvedené lokalitě, a které se dostavily na místo za účelem vyjádření nesouhlasu s probíhající těžbou, se účastnily tohoto shromáždění. Odpůrce v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že v dané lokalitě se v rozhodném období nacházelo několik stovek osob, přičemž zákrok Policie ČR směřoval pouze proti malé části z nich - konkrétně pouze proti těm osobám, které vstoupily do ohraničeného prostoru, v němž probíhala těžba, čímž tyto osoby ohrožily minimálně svůj život a zdraví. Zákroky byly navíc prováděny až po marné výzvě k opuštění tohoto prostoru. Oproti dalším účastníkům protestu, nacházejícím se v lokalitě Ptačího potoka, nebylo ze strany Policie ČR nikterak zakročeno a nebylo jim nikterak bráněno v realizaci jejich práva na svobodu projevu. Navíc pak osoby, proti kterým byl zákrok veden, byly po provedení všech nezbytných úkonů okamžitě propuštěny; tyto osoby se přitom v naprosté většině případů neprodleně vrátily na místo, aby v protestu pokračovaly. Již jen z této skutečnosti je zřejmé, že zákrok Policie ČR jako celek rozhodně nebyl veden s úmyslem shromáždění konané v lokalitě Ptačího potoka rozpustit - celý zákrok byl veden výlučně s cílem zabránit možnému ohrožení života a zdraví osob. Dále pak je zjevné, že jednotlivé dílčí zákroky prováděné na místě samém nebyly prováděny ani s takovou intenzitou, ani vůči takovému počtu účastníků shromáždění, aby byly ve svém důsledku reálně schopny shromáždění ukončit. Všechny uvedené skutečnosti mj. vyplývaly z odpůrcem navrhovaných důkazů, které však soudem nebyly provedeny z důvodu údajné nepotřebnosti k posouzení důvodnosti námitek. Odpůrce opětovně uvádí, že zásah policistů směřoval pouze proti konkrétním osobám, které se dopouštěly protiprávního jednání v předmětné lokalitě, tj. pouze proti osobám, které vstupovaly v lese na jednotlivá stanoviště, kde se prováděla asanační těžba, manipulace nebo doprava dřeva i přesto, že tyto prostory byly řádně označeny páskou a cedulemi s nápisy „Zákaz vstupu“. V těchto prostorech se účastníci blokády zdržovali neoprávněně, a to i přes výzvy zaměstnanců NP Šumava a příslušníků Policie ČR, aby vyznačený prostor opustili. Tímto jednáním se účastníci blokády dopouštěli přestupku dle ustanovení § 53 odst. 1 písm. i) lesního zákona a přestupku dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. K zákrokům proti jednotlivcům dopouštějícím se přestupků docházelo teprve po marné výzvě pracovníků NP Šumava, následně neúspěšné intervenci policejního antikonfliktního týmu a po další marné výzvě příslušníků Policie ČR. Tyto výzvy byly směřovány k dobrovolnému opuštění určeného prostoru, kde probíhala asanační těžba. Uvedený zákrok vždy směřoval

pouze vůči osobám, které se nacházely ve vyznačeném prostoru, kde probíhala těžba, či manipulace se dřevem. Za tímto vyznačeným prostorem policie nijak nezasahovala, a to nejen vůči účastníkům blokády, ale i vůči ostatním osobám, které se v dané lokalitě nacházely, např. i místní obyvatelé, kteří naopak vyjadřovali svůj souhlas s probíhající těžbou a nesouhlas s činností aktivistů. Jak již bylo uvedeno, každá dílčí blokáda probíhala na prostoru či prostorech o velikosti cca několika fotbalových hřišť, prostor vymezený páskou, ve kterém policie vůči účastníkům blokády zasahovala, byl však vždy velikosti pouze desítek metrů čtverečních. Uvedené skutečnosti jsou zcela seznatelné z odpůrcem navržených důkazů, které však soud v řízení neprovedl. Odpůrce je přesvědčen, že celý předmětný spor je natolik komplikovaný, že jej nebylo možné rozhodnout pouze na základě provedení části navržených důkazů. O uvedené skutečnosti zcela jistě vypovídá i skutečnost, že předmětné blokády se denně aktivně účastnilo cca 30 osob a 3.8.2011 cca 70 osob. Za celou dobu blokády tedy v lokalitě Ptačího potoka aktivně protestovalo zhruba 600 až 700 osob (nemluvě o dalších osobách, které se v uvedené lokalitě zdržovaly a vyjadřovaly svůj nesouhlas s probíhající těžbou). Policie však za celou dobu blokády zasáhla pouze proti 212 osobám (přičemž vůči některým opakovaně). Například dne 30.7., 31.7. a 7.8. 2011 odpůrce neučinil jediný úkon vůči kterémukoliv účastníkům shromáždění. Tato skutečnost byla soudu z provedených důkazů zřejmá a vzal ji za prokázanou. Přesto však soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že kroky žalovaného směřovaly k rozpuštění shromáždění, když z místa konání shromáždění vykazoval či vyváděl všechny jeho účastníky. Z uvedeného je zřejmé, že uvedený závěr soudu se v žádném případě nezakládá na pravdě. Je tedy nesporné, že odpůrce, resp. příslušníci policie ČR nikterak nezasahovali vůči osobám, které nevnikaly do vyznačeného prostoru, kde probíhala těžba, či manipulace se dřevem. Těmto osobám nebylo ze strany žalovaného nikterak bráněno v pokojném vyjádření jejich názoru, respektive v jejich setrvání v lokalitě Ptačího potoka. Odpůrce je přesvědčen, že z jeho strany neproběhl žádný úkon, ani zákrok, který by směřoval k rozpuštění shromáždění. Podle názoru odpůrce je naprosto nepřijatelné takové zobecnění, k jakému dospěl ve svém rozhodnutí soud, kdy je každý zákrok směřující vůči jakémukoliv účastníkovi shromáždění vykládán jako „dílčí zásah směřující k vykazování a vyvádění z místa protestu“ a v důsledku toho směřující k rozpuštění shromáždění. Aplikací uvedeného závěru bychom dospěli k zcela absurdní situaci, kdy by proti účastníkovi jakéhokoliv shromáždění fakticky nebylo možno zakročit, přestože by se tento účastník dopouštěl protiprávního jednání. Protiprávní jednání totiž ze strany Policie ČR není vždy možné řešit na místě samém, ve většině případů je osoba vyzvána k podání vysvětlení na místě, které je k tomu vhodné, zejm. na příslušném obvodním oddělení Policie ČR (např. z důvodu neprokázání totožnosti atd.). Uvedený postup je zcela standardní v případě spáchání jakéhokoliv protiprávního jednání. Na tento standardní postup rozhodně není možné nahlížet jako na dílčí zásah směřující k rozpuštění shromáždění, a to jen proto, že byl použitý při spáchání možného protiprávního jednání v rámci konaného shromáždění. Ostatně samotný zákon o právu shromažďovacím se zákrokem vedoucím proti jednotlivým účastníkům počítá a takový zákrok rozhodně neposuzuje jako zákrok směřující k rozpuštění shromáždění. Jako zákrok směřující k rozpuštění shromáždění totiž může být chápán pouze takový zákrok, který má takovou intenzitu a je veden proti takovému počtu účastníků shromáždění, že je reálně schopen shromáždění ukončit, případně i zákrok, který sice nenaplnuje tyto znaky, ale je veden s úmyslem shromáždění rozpustit. Pokud bychom přistoupili na argumentaci soudu, že každý zákrok směřující vůči účastníkovi shromáždění, jenž se dopouští protiprávního jednání, je krokem směřujícím k rozpuštění shromáždění, pak bychom se dostali do zcela absurdní situace. Takto bychom pak museli posuzovat i např. situaci, kdy by policie zakročila v rámci

shromáždění čítajícího sto lidí vůči deseti účastníkům, kteří se dopouštějí protiprávního jednání. Je zcela evidentní, že tento zákrok nelze považovat za krok směřující k rozpuštění shromáždění, přesto soud v projednávané věci k tomuto absurdnímu závěru dospěl. I v průběhu konání kteréhokoliv shromáždění je Policie ČR, ostatně jako všichni občané, povinna dodržovat celý právní pořádek České republiky, tj. řídit se i jinými právními normami, nejen zákonem o právu shromažďovacím. Dle ustanovení § 2 zákona o Policii České republiky, slouží policie veřejnosti a jejím úkolem je mimo jiné chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti. Je tedy nepochybné, že bylo povinností policie zasáhnout proti účastníkům blokády, kteří se dopouštěli protiprávního jednání, když vnikali do prostoru, kde probíhala těžba, čímž ohrožovali nejen svůj život a zdraví, ale i ostatních osob, které se na místě nacházely. V případě, že by policie za dané situace nekonala, bylo by eventuálně možné policisty podezírat ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, z důvodu jejich nečinnosti. Odpůrce má za to, že z jeho strany nikdy nedošlo k rozpuštění shromáždění konaného v lokalitě Ptačího potoka v Národním parku Šumava ani k jakémukoliv zásahu vedoucímu k rozpuštění tohoto shromáždění. Závěr soudu, že „odpůrce tento zásah ukončil teprve dne 12.8.2011, a je tedy nutné tento den považovat za den, kdy dosáhl svého cíle tj. docílil stavu, kdy protest aktivistů již nebyl způsobit rušit těžbaře při své činnosti. Tento den tak byl dnem definitivního rozpuštění shromáždění“ naprosto neodpovídá skutečnosti. Uvedeného dne, tj. 12.8.2011, byla v dané lokalitě ukončena těžba, a na základě této skutečnosti aktivisté protesty sami dobrovolně ukončili (i tyto skutečnosti vyplývaly z odpůrcem navrhovaných důkazů). Tvrdit, že dobrovolné ukončení shromáždění ze strany jeho účastníků je rovno rozpuštění shromáždění ze strany Policie ČR, je zcela absurdní. Zcela absurdní a nelogický se v tomto světle, s ohledem na shora uvedené, pak jeví i samotný výrok soudu. Soud ve výroku svého rozhodnutí uvádí, že shromáždění konané ode dne 25.7. do dne 12.8.2011 nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. V odůvodnění svého rozhodnutí pak soud dospěl k závěru, že jednotlivé zákroky policistů vůči účastníkům shromáždění byly kroky směřující k rozpuštění shromáždění. Pokud žalovaný tedy dle názoru soudu každodenně činil kroky směřující k rozpuštění shromáždění, tedy fakticky shromáždění rozpouštěl, pak se nemohlo jednat o jedno kontinuální shromáždění trvající od 25.7. do 12.8.2011. Pokud bylo shromáždění jednou rozpuštěno, pak, podle názoru odpůrce, nemůže pokračovat dále, natož aby jedno shromáždění bylo skoro každodenně rozpouštěno a toto bez ohledu na tuto skutečnost nadále trvalo. Tomuto zcela odpovídá jazykový, resp. gramatický výklad výroku soudu. Soud totiž ve výroku svého rozhodnutí použil jednak vid dokonavý a jednak vid nedokonavý. Uvedeným rozbořem výroku soudu je možné dospět pouze k jedinému, tedy že shromáždění probíhalo od 25.7. do 12.8.2011 bez přerušení a bylo rozpuštěno až dne 12.8.2011. Jak již bylo uvedeno výše, tvrdit, že dobrovolné ukončení shromáždění ze strany jeho účastníků je rovno rozpuštění shromáždění ze strany Policie ČR, je zcela absurdní. Soud se v odůvodnění svého rozhodnutí dále obšírně zabýval otázkou rozpuštění shromáždění dle zákona o právu shromažďovacím. Uvádí zde, že důvodem pro rozpuštění shromáždění je dle ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona o právu shromažďovacím skutečnost, jestliže se koná na místě, kde by účastníkům hrozilo závažné nebezpečí pro jejich zdraví, a výtýká žalovanému, že nehodnotil, zda je zde dán či nikoli některý ze zákonných důvodů pro rozpuštění shromáždění. Soud se však s touto otázkou nikterak nevyrovnal a sám nikterak nezhodnotil, zda byl v daném případě tento zákonný důvod naplněn. Pokud bychom přistoupili na argumentaci soudu, že se v dané lokalitě a čase konalo shromáždění a úkony policie byly úkony směřujícími k jeho rozpuštění, pak zde byl,

dle názoru odpůrce, nepochybně naplněn zákonný důvod pro rozpuštění shromáždění dle ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona o právu shromažďovacím. Uvedené shromáždění se nepochybně konalo v lokalitě, kde byla prováděna těžba dřeva, tedy účastníkům hrozilo závažné nebezpečí pro jejich zdraví. Soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že „koná-li se na témže místě shromáždění a současně zde probíhá činnost, která je způsobilá ohrozit zdraví účastníků shromáždění (dále jen „rušivá činnost“), je nezbytné pečlivě vážit, zda je nutné zajistit nerušený průběh shromáždění a za tím účelem zastavit rušivou činnost, nebo naopak rozpustit shromáždění a zajistit tím nerušený průběh rušivé činnosti. Soud je přesvědčen o tom, že otázku, kterou je nezbytné v této souvislosti vyřešit, je, zdaje rušivá činnost legální“. K uvedenému odpůrce uvádí, že pokud Okresní soud v Klatovech předběžným opatření ze dne 22.7.2011, sp. zn. 15 Nc 53/2011, uložil Občanskému sdružení Hnutí - DUHA- Přátelé Země Česká republika povinnost zdržet se organizování pohybu, pobytu a jiné činnosti fyzických osob v lesích na území Národního parku Šumava, které by zabraňovaly provádění zásahu proti kalamitním škůdcům, pak je nepochybně, že soud tímto rozhodnutím deklaroval oprávněnost a zákonnost Správy národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava provádět tento zásah proti kalamitním škůdcům, tedy v dané oblasti provádět asanační těžbu. Bylo by jistě absurdní předpokládat, že by soud svým rozhodnutím vyslovil ochranu nelegální činnosti. Ostatně i policejní orgán po shromáždění a vyhodnocení listinných materiálů dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by opravňovaly k postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, tedy k vydání záznamu o zahájení přípravného trestního řízení. Lze tedy říci, že policejní orgán ve věci provádění asanační těžby neshledal, že by se jakákoli osoba dopustila protiprávního jednání. Současně i Okresní soud v Klatovech svým předběžným opatřením vyslovil ochranu provádění této činnosti. Je tedy zcela legitimní domnívat se, že provádění této asanační těžby bylo činností legální. Nehledě na skutečnost, že žádný orgán do dnešního dne nevyslovil opak. Odpůrce je přesvědčen, že na prováděnou asanační těžbu není možné nahlížet jako na nelegální činnost jen z toho důvodu, že je toto tvrzeno skupinkou lidí. Naopak by bylo třeba zvážit, zda nezastavit provoz např. jaderné elektrárny, aby nebyly ohroženy životy či zdraví účastníků shromáždění. Je zřejmé, že již jen připuštění takové úvahy je zcela absurdní a úsměvné. Ad absurdum bychom se v takovém případě dostali do situace, kdy by bylo např. na činnost parlamentu či jaderné elektrárny pohlíženo jako na činnost nelegální, a to jen proto, že toto tvrdí určitá skupina osob. Pak v případě konání shromáždění v jaderné elektrárně či parlamentu by zde dle této logiky nebyl naplněn důvod pro rozpuštění shromáždění dle ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona o právu shromažďovacím. S ohledem na shora uvedené je odpůrce přesvědčen, že na prováděnou asanační těžbu je nutné nahlížet jako na „rušivou činnost legální“, a proto by zde byl nepochybně naplněn zákonný důvod pro rozpuštění shromáždění. Odpůrce v neposlední řadě poukazuje na skutečnost, že navrhovatel se po celou dobu sporu domáhal vydání rozhodnutí, že shromáždění konané v Národním parku Šumava nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. Soud však ve výroku I. předmětného rozsudku rozhodl, že shromáždění konané v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. Rozloha Národního parku Šumava je zhruba 680 km², rozloha lokality Ptačí potok je pouze zhruba 4 km². Pokud tedy soud ve výroku svého rozhodnutí bez toho, aby tuto skutečnost navrhovatel navrhol, takto výrazně zúžil lokalitu, o které rozhodoval, pak měl ve zbývající části návrh navrhovatele zamítnout. V daném případě však soud toto neučinil, pouze sám výrazně zúžil navrhovatelův petit, aniž by o zbývající části jakkoli rozhodl. I z uvedeného důvodu považuje odpůrce výrok soudu za nesrozumitelný a zmatečný. Odpůrce uzavřel, že je přesvědčen, že na blokádu aktivistů probíhající od 25.7. do 12.8.2011 není možné nahlížet

jako na shromáždění, a to ani jako na jednotlivá samostatná shromáždění probíhající v těchto jednotlivých dnech. Odpůrce se domnívá, že neučinil žádný úkon, který by směřoval k rozpuštění shromáždění, ale konal pouze svoji zákonnou povinnost. Tedy zakročoval vůči jednotlivým osobám, které se dopouštěly protiprávního jednání, čímž bezprostředně ohrožovaly nejen svůj život a zdraví, ale i život a zdraví ostatních osob, které se na daném místě těž nacházely.

IX.

Vyjádření navrhovatele ke kasační stížnosti.

Navrhovatel uvedl, že odpůrce v kasační stížnosti odmítá, že by blokáda kácení byla shromážděním podle zákona o právu shromažďovacím. Zákon o právu shromažďovacím nevyžaduje, aby shromáždění tvořilo shluk osob v bezprostřední blízkosti. Sice ze slova „shromáždění“ nepochybně vyplývá jistá místní souvislost, ale ze zákona není vyloučeno, aby se několik desítek osob nacházelo na ploše několika fotbalových hřišť (jak opakovaně zdůrazňuje odpůrce), pokud to považují za nutné pro splnění účelu shromáždění. Pochybnosti o místní jednotě by vznikly, pokud by jednotliví účastníci protestovali v různých městech, ale jistě ne v tomto případě. Vždyť i zákon o právu shromažďovacím počítá s tím, že shromáždění se může konat tak, aby přesahovalo hranice krajů (§ 2a). Zde se však jednalo o shromáždění pouze v lokalitě Ptačího potoka a místní jednota je tudíž splněna. To, že se účastníci přesouvali uvnitř tohoto prostoru, na ni nemá vliv - některá shromáždění ve formě pochodu se také přemísťují a na mnohem větší vzdálenosti a stále jde o jedno a totéž protestní shromáždění v jenom a téže místě. Ani zákon nevyžaduje, aby tento pohyb byl koordinovaný a aby byli účastníci v řadách za sebou. Zákon také nezakazuje, aby se personální obsazení shromáždění průběžně obměňovalo nebo aby bylo přerušováno. Je nutné vycházet z toho, že co není zakázáno, je v případě výkonu práv občanů povoleno. Nicméně shromáždění bylo kontinuální, i když pochopitelně netrvalo 24 hodin denně. Vyhodnocovat nezbytné noční přestávky jako přerušování shromáždění a započítání nového by byl přílišný formalismus a odtržení od reality, k čemuž zjevně inklinuje odpůrce. V případě předmětného shromáždění není pochyb o tom, že názorová jednota účastníků shromáždění byla splněna. Navrhovatel už v minulosti argumentoval tím, že pokud snad účastníci deklarovali, že se žádného shromáždění neúčastní, tak toto mohli činit v obavě před případnými sankcemi. Nebo také motivem těchto prohlášení mohlo být to, aby je policie nepovažovala za organizované shromáždění ze strany Hnutí Duha, kterému bylo předběžným opatřením soudu v Klatovech zakázáno organizovat blokádu (odpůrce podotýká, že neoprávněně, neboť v této věci ze strany správy Národního parku bylo zneužito předběžné opatření, aniž by následovala řádná civilní žaloba, která dosud nebyla podána). Nicméně prohlášení účastníků není vůbec podstatné, neboť to, zda se jednalo o shromáždění, závisí na splnění zákonných znaků, nikoliv na vůli nebo tvrzení účastníků. Na námitku, že účastníci neměli vůli se účastnit shromáždění, neboť žádné shromáždění neoznámili, se musí odpovědět, že už je dávno judikováno, že existují i neoznámená shromáždění, která jsou též shromážděními podle zmíněného zákona, která požívají stejné ochrany a která je možné rozpustit jen v případě splnění zákonných podmínek. Pokud Policie ČR není schopna rozlišovat mezi houbaři, myslivci a protestujícími proti nezákonnému kácení (kteří podali trestní oznámení, každý den se shromažďovali v místě kácení, vydávali každý den tiskové zprávy, používali transparenty apod.) a vyhodnotit, kteří z nich využívají svých základních politických práv, pak je zřejmá chyba v policii samotné, která by zřejmě měla obměnit své personální obsazení. Nicméně patrně k překvapení Policie ČR je

nutné poukázat na to, co si pod pojmem shromáždění představuje Evropský soud pro lidská práva: „Pokud jde o pojem „shromáždění“, ESLP zastává stanovisko, že svoboda shromažďovací dopadá jak na soukromé schůzky a setkání na veřejných komunikacích, tak i na statická shromáždění a veřejné průvody. V rozsudku ve věci Djavit An. v. Turecko šel ESLP ještě dále a konstatoval, že pod ochranu čl. 11 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod spadají i výstavy, koncerty, veletrhy, semináře a recepce. Z další judikatury plyne, že pojem shromáždění zahrnuje i tzv. „sit-ins“ a déletrvajících okupace budov. Forma shromáždění tedy nerozhoduje.“ (David Kosař. Aktuální judikatura ESLP ke svobodě shromažďování. Právní rozhledy. 20/2011, s. 728). Tudíž, i když se odpůrce snaží nesprávně argumentem ad absurdum poukazovat na houbaře, tak zřejmě i oni by spadali pod ochranu práva shromažďovacího dle zmíněné Úmluvy, pokud by proti nim policie bezdůvodně zasahovala. Navrhovatel dále uvedl, že odpůrce tvrdí, že nerozpouštěl žádné shromáždění, ale po předchozí výzvě zasahoval proti malé části z přítomných osob, které vstoupily do ohraničeného prostoru pro těžbu a ohrozily tak svoje zdraví a život. Nicméně toto tvrzení není pravdivé a může se doložit několik případů, kdy tomu bylo jinak. Nicméně, i kdyby tomu skutečně bylo tak, že Policie ČR zasahovala pouze proti osobám v prostoru vyznačeném pro těžbu, pak to stejně nic nemění na tom, že se jednalo o rozpuštění shromáždění. Je zřejmé, že účastníci shromáždění se chtěli shromažďovat právě v místě určeném pro těžbu, protože právě na nezákonnost kácení bez potřebných výjimek chtěli poukázat. Proto se soustředili zejména do této oblasti, přičemž někteří z nich zůstali mimo tuto oblast, aby mohli celou akci monitorovat a informovat média. Podle judikatury ESLP má pro výkon svobody shromažďování velký význam načasování shromáždění a místo shromáždění. Podle této judikatury je neumožnění shromáždění v místě a čase, které považují účastníci shromáždění za nejvhodnější, je zásahem do práva na svobodu shromažďování. Možnost realizace shromáždění na jiném místě a/nebo v jiném čase sama o sobě k ospravedlnění zákazu shromáždění v původně zamýšleném datu a/nebo místě nestačí. Svoboda shromažďování slouží totiž často právě skupinám, které nemají jinou možnost, jak zviditelnit sebe a své názory (např. nemají přístup do televize ani do jiných významnějších sdělovacích prostředků), a pokud by státní orgány mohly volně manipulovat s místem a datem jejich shromáždění, mohly by tyto skupiny de facto marginalizovat či dokonce umlčet (David Kosař. Aktuální judikatura ESLP ke svobodě shromažďování. Právní rozhledy. 20/2011, s. 729). Vzhledem k judikatuře ESLP je zřejmé, že právě zaměření zásahu policistů vůči těm účastníkům, kteří se nacházeli v oblasti těžby, je o to více nepřijatelné, neboť právě volba tohoto místa z jejich strany byla podstatná k tomu, aby bylo efektivně reagováno na nezákonné kácení. Ještě je třeba uvést na pravou míru tvrzení odpůrce, že účastníci, proti kterým byl zásah veden, byli po provedení všech nezbytných úkonů okamžitě propuštěni a tyto osoby se ve většině případů neprodleně vrátily na místo, aby v protestu pokračovaly, tudíž je zřejmé, že úmysl policie nebyl shromáždění rozpustit. Ve skutečnosti v několika případech policie účastníky shromáždění zadržovala v několika vozidlech (tzv. antonech) a odůvodněním, že musí šetřit pohonné hmoty, je převezla na služebnu až večer po skončení práce těžářů. Vzhledem k tomu, že na místě samém pak zůstali jen dva účastníci, kteří nebyli v prostoru těžby a situaci jen monitorovali, tak v těchto případech policie zcela jednoznačně shromáždění rozpustila s cílem zabránit, aby aktivisté v protestu pokračovali. Což nic nemění na tom, že k rozpuštění došlo i v případě, kdy policie takto nepostupovala a aktivně nebránila návratu se účastníků zpět na místo blokády. Navrhovatel dále uvedl, že ani po několikastránkovém vysvětlení Krajského soudu v Plzni žalovaný stále nepochopil naprosto samozřejmý a logický princip, že v právním státě musí policie při neslučitelném konfliktu dvou skupin vyhodnotit, která je právu, a

teprve poté zasáhnout proti té skupině, která se dopouští protiprávního jednání. Navrhovatel poukazuje na to, že odpůrce v kasační stížnosti opět uvádí, že se údajně účastníci blokady dopouštěli protiprávního jednání, když se zdržovali v prostorách těžby označených páskou. Přitom ale tehdy a ani dosud nebylo žádným orgánem pravomocně shledáno, že by se skutečně dopouštěli protiprávního jednání. Stejným principem však policie argumentovala ve svém vyjádření, proč nezasáhla vůči těžařům - tedy, že nezasáhla proto, že žádný orgán nekonstatoval protiprávnost jednání těžařů a totéž opakuje na str. 8 kasační stížnosti - tedy, že určitá činnost se považuje za legální, dokud nějaký orgán nevysloví opak. Proto je zvláštní, že policie svévolně stejný princip nepoužívá i na jednání účastníků blokady, u kterých rovněž žádný orgán dosud nevyslovil, že by se protiprávního jednání dopouštěli. A i kdyby byla naplněna formální stránka přestupku, tak jistě nebyla naplněna jeho materiální stránka, protože ochrana takové přírodní památky, jako je národní park, před nezákonným kácením prokazatelně bez tří nutných zákonných výjimek, je jednak jistě ve veřejném zájmu (a tudíž neporušuje a neohrožuje zájem společnosti, což je nezbytná materiální stránka přestupku), ale též naplňuje znaky jednání, které není přestupkem (§ 2 odst. 2 zákona o přestupcích). Není tedy zřejmé, z čeho odpůrce čerpá, když tvrdí, že se účastníci shromáždění dopouštěli protiprávního jednání. Ani předběžné opatření Okresní soudu v Klatovech nedeklarovalo protiprávnost blokady a zákonnost těžby. Kromě toho navrhovatel podal policii podnět k zahájení šetření nelegální těžby ze dne 15.7.2011 a Policie ČR ho odložila až později, a to dne 29.7.2011 pod č. j. KRPP-10783/TČ-2011- 030481. Přitom správa národního parku policii požádala o zásah vůči účastníkům blokady asi 18. nebo 19.7.2011. Tudíž je zřejmé, že policie zasahovala i v době (od 25.7.), kdy neměla jistotu, jak bude s oznámením naloženo. Navrhovatel dále uvedl, že soud výrok formuloval zcela správně a ani jinak učinit nemohl, neboť je nemožné shromáždění přesně na metry a na minuty ohraničit. Stejně tak u shromáždění není možné přesně stanovit, proti kolika účastníkům musí policie zasáhnout, aby bylo považováno za fakticky rozpuštěné. Určitě není možné vyžadovat, aby policie zasáhla proti 100 % účastníků, ale z teleologického hlediska postačí, aby zasáhla proti takové části účastníků, aby to podstatně narušilo shromáždění a její účel, což se v tomto případě nepochybně ze strany policie stalo. Kdyby soud formuloval výrok jinak, pak by odpůrce jistě hledal jiné záminky údajných formálních chyb.

X.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2013, č.j. 8 As 101/2011-186.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11.6.2013, č.j. 8 As 101/2011-186 (dále jen „zrušující rozsudek“), rozhodl, že „Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2011, č.j. 57 A 66/2011 - 102, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.“, a to z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

XI.

Další vyjádření navrhovatele.

Navrhovatel ve svém dalším vyjádření uvedl, že chronologicky popisuje průběh blokady následujícím způsobem: 16. února 2011 - Jan Stráský se stává ředitelem Národního parku Šumava. Bez výběrového řízení jej jmenuje ministr Chalupa. 21. února 2011 - Vědecká sekce Rady NP Šumava vyzvala ředitele parku v otevřeném dopise ke spolupráci. Žádá po něm respekt k účelu, pro který byl park zřízený, dodržování platné legislativy a uplatnění

vědeckých poznatků při správě parku. 7. března 2011 - Rychlé rozhodnutí vedení národního parku kácet i bez předchozího odborného přírodovědeckého posouzení a příslušných povolení bylo v rozporu nejen s názorem odborné veřejnosti, ale především se zákonem. Na svůj post proto rezignovalo 14 ze 16 členů vědecké sekce Rady NP Šumava. Stráský v reakci na to snížil počet členů Rady z 53 na 45 a zrušil samostatnou vědeckou sekci Rady. 4. dubna 2011 - Vznikla platforma ŠumavaPro. Vznikla jako reakce na postup vedení národního parku. Podle webu <http://www.sumavapro.cz> představuje široké spektrum občanů, kteří nesouhlasí s přístupem současného vedení NP Šumava, jak jej reprezentují Jan Stráský a Jiří Mánek, k ochraně přírodních hodnot Šumavy a s jejich volbou tvrdých postupů v přísně chráněných územích I. zóny a navazujících dosud bezzásahových území tak, jak byly nastaveny v minulých letech a byly mezinárodně ceněny. 13. dubna - Ředitel Stráský dostává pokyn z MŽP (tzv. Usnesení), podepsaný jeho bezprostředním nadřízeným, ředitelem odboru pro řízení Národních parků. Tam je mu sděleno, že pro kácení v bezzásahových zónách musí mít příslušné výjimky. Stráský tvrdí, že pro zásahy nepotřebuje výjimku. „Musíme se zamyslet nad krizovým plánem, který po určitou dobu a na určitých místech nebude vůbec brát vážně zákon o ochraně přírody a bude vycházet z lesního zákona a z obrany proti kůrovci, která je obsažena v lesním zákoně.“ 18. dubna 2011 - Hlídky Hnutí Duha zjistily v dosud bezzásahových územích čerstvě označené stromy určené k pokácení. Šlo zejména o lokalitu Černohorského močálu a oblast kolem Ptačího potoka mezi Černohorskou nádrží a Modravským potokem. 19. dubna 2011 - Bývalí členové vědecké sekce Rady Národního parku Šumava a další odborníci založili Stínovou vědeckou radu Národního parku Šumava. Její předseda Jakub Hruška uvedl, že vznikla proto, aby i nadále zazníval vědecký názor způsob hospodaření národního parku 5. května 2011 - Hnutí DUHA podalo podnět k vyšetřování České inspekci životního prostředí v souvislosti se zjištěním, že Správa národního parku začala v boji s kůrovcem používat chemické biocidní prostředky, ačkoliv k tomuto kroku neměla zákonem požadovanou výjimku. Použití těchto prostředků ředitel Stráský potvrdil. Svůj krok argumentoval hrozící časovou tísň. 1. června 2011 - Česká inspekce životního prostředí uvedla, že Správa národního parku neměla potřebnou výjimku pro použití biocidů na svém území, když od konce dubna instalovala otrávené lapáky a trojnožky na kůrovce. 13. července 2011 - Odpůrci kácení v nejcennějších lokalitách parku zjistili, že Správa Národního parku kácí v bezzásahové oblasti Na Ztraceném. 15. července 2011 - Hnutí DUHA ústy Jaromíra Bláhy vyhlásilo blokádu. Tiskový mluvčí blokády Mojmir Vlašín přivolává policii ČR pro podezření z nelegálnosti těžby v lokalitě Na Ztraceném, kterou od jejího počátku blokují odpůrci kácení. Dle očitých svědků byly káceny i zcela zdravé stromy. Na blokádu míří další aktivisté. Občané se účastní blokády zcela ze své svobodné vůle, často v době dovolené, prostě proto, že jim není osud národního parku na Šumavě lhostejný a mají potřebu se postavit za jeho ochranu. Byl proto podaný i podnět k České inspekci životního prostředí. Správa parku vyhlásila, že blokádu považuje za akt odporující zákonu a avizovala, že v případě pohybu osob ohrožujících svou vlastní bezpečnost zavolá policii. 22. července 2011 - Okresní soud v Klatovech na podnět Správy NP Šumava vydal usnesení o vydání předběžného opatření proti Hnutí Duha. Uložil mu, aby se zdrželo organizování pohybu, pobytu a jiné činnosti, které by zabraňovaly těžbě. 25. července 2011 - Správa NP Šumava požádala Policii ČR o pomoc s vyklizením míst, kde probíhá těžba. Aktivisté se přivazují ke stromům pomocí řetězu a ocelových rour. Duha dostala předběžné opatření soudu o tom, že nesmí organizovat blokádu a vyklízí prostor. Od té chvíle je organizace blokády na jednotlivcích. Přesto blokáda pokračuje, blokádu řídí Jan Piňos a Mojmir Vlašín. 26. července 2011 - Stínová vědecká rada národního parku vyzývá ředitele Stráského k ukončení zásahů v

oblasti Ptačího potoka a k zahájení diskuze s odborníky o způsobech ochrany lesů proti kůrovci tam, kde je to nutné. Uplatňují se stromolezci - stromy se propojily lanovými cestami a byly obsazeny, aby nebylo možné žádné z nich v této lokalitě porazit. Jak se při průzkumu terénu ukázalo, mnohé stromy označené k likvidaci byly zdravé, naopak některé neoznačené byly napadené kůrovcem. 29. července 2011 - Starosta Modravý Antonín Schubert zorganizuje takzvaný Borůvkový pochod. Místní obyvatelé napekli borůvkové koláče pro dřevorubce a vydali se s nimi na místo těžby. Chtěli jim tím vyjádřit svou podporu a vyjádřit nesouhlas s blokadou. Jestliže vyjadřovali nesouhlas s blokadou, museli vědět, že blokáda je. Jestli starosta Modravý věděl, že shromáždění občanů formou blokady probíhá, musel taky vědět, že on je jediný, který může o rozpuštění tohoto shromáždění rozhodnout, protože se konalo na katastru obce Modrává. 2. srpna 2011 - Ministr Chalupa uvedl, že definitivní ukončení sporů může přinést až nový zákon o národním parku. Zároveň vyzval ředitele Stráského, aby svolal jednání zúčastněných stran a pokusil se nalézt kompromisní řešení. 5. srpna 2011 - Před Ministerstvem životního prostředí se konala demonstrace odpůrců kácení na Ptačím potoce s názvem „Zastavte kácení na Šumavě!“, kterou pořádali občané s podporou Hnutí Duha. 7. srpna 2011 - Český helsinský výbor kritizoval způsob zásahu Policie ČR. Zejména upozornil na excesivní chování některých policistů. Svá tvrzení podložil svědectvími účastníků blokady a příslušné orgány požádal o nápravu. 10. srpna 2011 - Zástupci Policie ČR na tiskové konferenci odmítli, že by byl postup zásahu proti účastníkům blokady brutální. Zároveň uvedli, že do tohoto dne bylo zadrženo a předvedeno 180 osob. Stejný den prezentovali na tiskové konferenci někteří účastníci blokady důkazy, že zákrok policie brutální často opravdu byl. 12. srpna 2011 - Tímto dnem byla ukončena těžba v lokalitě Na Ztraceném. Blokáda byla přerušena. Ještě několik týdnů pokračovaly monitorovací hlídky odpůrců těžby. 6. října 2011 - V Praze proběhla vernisáž výstavy „Brouk v hlavě - podívejme se na Šumavu odjinud“. Jádro výstavy tvořily fotografie účastníků blokady. Tímto dnem byla blokáda ukončena. 1. března 2012 - Zástupkyně veřejného ochránce práv RNDr. Jitka Seitlová sdělila, že úřad ombudsmana neschvaluje postup Správy národního parku, Ministerstva životního prostředí ani České inspekce životního prostředí. Všem organizacím byla zadána opatření k nápravě. Navrhovatel dále k otázce, zda šlo o alespoň částečně homogenní uskupení osob uvedl, že šlo o homogenní uskupení osob. Všichni, kteří přišli na blokádu, byli přijati a vyškoleni Mojmiřem Vlašínem (výjimečně Janem Piňosem a do data právní moci předběžného opatření proti Hnutí Duha i Jaromírem Bláhou). Účastníci byli poučeni, co je smyslem protestního shromáždění - blokady a že v žádném případě se nesmí dopouštět fyzického a slovního násilí. Bylo jim také vysvětleno, že se modernizovaně budou přemísťovat do prostoru za páskou, po výzvě k opuštění prostoru mají sdělit, že prostor neopustí, protože brání nelegální těžbě. Mají také vyzvat dřevorubce, aby nekáceli vzhledem k přítomnosti osob v těžebním prostoru. Účastníci se o akcích dozvídali z webových stránek Hnutí Duha, později i jiných organizací, z webových stránek soukromých osob (například z webových stránek tiskového mluvčího blokady Mojmíra Vlašína). Osoby, které se ke stromům uvazovaly, případně byly na lanech v korunách stromů, měly speciální průpravu (avšak byly součástí blokady). Navrhovatel dále k zásahu policie proti aktivistům uvedl, že policie zakročila proti účastníkům blokady a začala je odvádět na základě podezření ze spáchání přestupku proti lesnímu zákonu na služebny do Kašperských Hor a do Sušice. Tím policie de facto rozpouštěla, resp. se pokusila nezákonným způsobem rozpustit toto shromáždění. Navrhovatel k otázce, zda se všichni dostavili na místo společně a zda zatímco někteří vstoupili do zakázaného prostoru, jiní setrvali mimo něj, uvedl, že jak již uvedeno, blokáda byla pečlivě organizována, napřed Hnutím Duha, později aktivisty (Jan Piňos,

Mojmír Vlašín, a další). Všichni, nebo alespoň převážná část účastníků blokády, nocovala společně (Antigl, Filipova Huť, Čeňkova Pila), odkud se pěšky nebo vozidly přemísťovali do místa blokády. Ne všichni se dostavili na místo společně, a zatímco někteří vstoupili do zakázaného prostoru, jiní setrvali mimo něj. Někteří přicházeli v průběhu dne, byli vyškoleni a zapojovali se do blokády, jiní odjížděli. Tato taktika byla součástí organizace blokády. Například tiskový mluvčí se nikdy nezúčastnil vstupu do takzvané „zakázaného prostoru“ (prostor byl vymezen nelegálně, jeho vytyčení nemělo oporu v zákoně). Od 15. do 28. 7. všichni účastníci blokády byli v osobním i telefonním kontaktu s tiskovým mluvčím a koordinátorem blokády. Celkově lze říci, že jednotliví účastníci blokády o sobě věděli mnohem více, než účastníci běžné demonstrace ve městě. K otázce, na jakém prostoru a v jakém počtu aktivisté vystupovali, zda byli ve vzájemné interakci a jak interakce probíhala - zda osoby působily společně v bezprostředním kontaktu (ve skupině) nebo zda se pohybovaly na sobě relativně nezávisle, bez vizuálního kontaktu a chovaly se v danou chvíli nezávisle na ostatních účastnících protestu, navrhovatel uvedl, že všechny aktivity probíhaly v k.ú. Modrava, většinou v prostoru Ptačího potoka (alternativní název používaný Správou Národního parku Šumava - Na zatraceném) nebo v jeho bezprostředním okolí. Koordinátor a tiskový mluvčí měli na všechny účastníky mobilní spojení s výjimkou těch, kteří mobil neměli - což byli asi 4 osoby za celou dobu. Účastníci byli v neustále interakci, někdy ovšem ne vizuální. Ovšem v případě protestních pochodů ve městě také první řady logicky nejsou ve vizuálním kontaktu se zadními řadami. Žádní účastníci se nechovali nezávisle na ostatních účastnících protestu. K otázce, zda šlo o akci sice koordinovanou, ale prováděnou jednotlivci s předem stanovenými úkoly, navrhovatel uvedl, že v žádném případě nešlo o aktivity prováděné jednotlivci. Pokud tam byli jednotlivci o své vlastní vůli, tak to byli novináři nebo tzv. „čumilové“, ti však nevstupovali za pásku. K otázce, zda někteří aktivisté zůstávali na místě i po dobu, kdy těžba neprobíhala a pokud ano, tak v jakém počtu, kde konkrétně zůstávali a zda se jednalo alespoň o částečné homogenní uskupení osob, navrhovatel uvedl, že ano, i v době, kdy těžba neprobíhala, zůstávaly na místě blokády tzv. hlídky, které byly centrálně organizované a které měly monitorovat, zda a kde se připravuje další kácení. Každý večer měli aktivisté pod vedením Jaromíra Bláhy, od 22. července pod vedením Jan Piňose, poradu, na které domlouvali další postup. K otázce, kolik účastníků se v jednotlivých dnech, časech a místech účastnilo, navrhovatel uvedl, že nemá přesné informace, ovšem byly to desítky účastníků. Přesné informace o počtu odvážených aktivistů má policie.

XII.

Další vyjádření odpůrce.

Odpůrce ve svém dalším vyjádření uvedl, že je přesvědčen, i s ohledem na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2013, sp. zn. 8 As 101/2011, že v projednávané věci je prioritní otázkou prokázání skutečnosti kolik osob, kdy a v jakých místech, a to jak v návaznosti na probíhající těžbu, tak ve vztahu k jednotlivým zásahům Policie ČR vůči konkrétním osobám, se pohybovalo v inkriminovaném období od 25.7.2011 do 12.8.2011 v lokalitě Ptačího potoka, tedy jakým konkrétním způsobem předmětná blokáda probíhala. Navrhovatel ve svém dalším vyjádření však žádné takové konkrétní informace nepředložil. Navrhovatel zde popisuje řadu událostí, které mnohdy nemají příčinnou souvislost s projednávanou věcí, avšak nikoli konkrétní průběh předmětné blokády. V předmětném případě od 25.7.2011 do 12.8.2011 probíhala tzv. blokáda aktivistů v lokalitě Ptačího potoka následujícím způsobem. Lokalita Ptačího potoka, tj. část Národního parku

Šumava, má rozlohu přibližně 3,8 km². V uvedené lokalitě probíhaly jednotlivé dílčí blokády, a to vždy na jiném místě. Těchto dílčích blokad se vždy účastnilo zhruba 30 osob (vyjma dne 3.8.2011, kdy v uvedené lokalitě protestovalo cca 70 osob). Blokáda tedy probíhala tak, že např. dne 25.7. v jihozápadní části lokality protestovalo 30 osob, a to ve dvou oblastech vzdálených od sebe zhruba 1 km. Tyto osoby zde protestovaly od ranních hodin do odpoledne, tedy do doby než byla těžba zastavena. Následující den např. v severní a jižní části lokality, tedy i ve vzdálenosti několika kilometrů od místa včerejší blokády, protestovalo opět od ranních hodin do odpoledne cca 10 osob v každé oblasti, kde probíhala těžba. Tento den přitom probíhala těžba ve třech oblastech, které jsou od sebe vzdáleny i několik kilometrů. Situace na místě tedy vypadala tak, že jednotlivé dny probíhající blokády se na jiném místě, či místech v lokalitě Ptačího potoka (vždy se jednalo o prostor velký zhruba jako několik fotbalových hřišť), na kterém se pohybovala zhruba desítka osob. Tyto jednotlivé osoby byly od sebe vzdáleny desítky, či stovky metrů. Některé osoby postávaly a posedávaly po lese, jiné byly připoutány ke stromům, či v nich zavěšeny. V žádném případě se tedy nemohlo jednat o shluk osob. Ostatně i účastníci této blokády sami opakovaně veřejně deklarovali, že se žádného shromáždění neúčastní, že jsou vdané lokalitě sami jako jednotlivci. Konkrétně probíhala předmětná blokáda dle zmonitorování akce odpůrcem (což dokládá přehlednými mapami) takto: dne 25.7.2011 se cca 30 osob pohybovalo v lokalitě č. 1 a 2, dne 26.7.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitách č. 1, 3 a 4, dne 27.7.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitě č. 1, 3 a 4, dne 28.7.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitách č. 1, 2, 3 a 4, dne 29.7.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitách č. 3 a 5, dne 30.7.2011 blokáda neprobíhala, dne 31.7.2011 blokáda neprobíhala, dne 1.8.2011 se opět cca 30 osob pohybovalo v lokalitě č. 3, 4 a 5, dne 2.8.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitách č. 3 a 4, dne 3.8.2011 se zhruba cca 70 osob pohybovalo v lokalitách č. 3, 4, 5 a 6, dne 4.8.2011 se opět cca 30 osob pohybovalo v lokalitě č. 3, dne 5.8.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitě č. 4, dne 6.8.2013 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitě č. 3 a 4, dne 7.8.2013 blokáda neprobíhala, dne 8.8.2011 se opět cca 30 osob pohybovalo v lokalitách č. 3 a 4, dne 9.8.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitách č. 4 a 6, dne 10.8.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitách č. 3 a 10, dne 11.8.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitách č. 3 a 4 a 10, dne 12.8.2011 se zhruba stejný počet osob pohyboval v lokalitách č. 3 a 10, ode dne 13.8.2011 již blokáda neprobíhala - ukončili ji sami aktivisté. Za celou dobu blokády tedy v lokalitě Ptačího potoka aktivně protestovalo zhruba 600 až 700 osob (nemluvě o dalších osobách, které se v uvedené lokalitě zdržovaly a vyjadřovaly svůj nesouhlas s probíhající těžbou). Policie však za celou dobu blokády zasáhla pouze proti 212 osobám (příčemž vůči některým opakovaně). Pokud je možné považovat za shromáždění teprve současnou přítomnost více osob na konkrétním místě a v konkrétním čase, resp. pokojný shluk více osob k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, tedy shluk osob, který má jasnou místní, časovou a názorovou jednotu, přičemž je nutné, aby tyto podmínky byly splněny současně, je pak dle názoru odpůrce zřejmé, že se v uvedeném období v dané lokalitě shromáždění nekonalo, natož že probíhalo jedno kontinuální shromáždění od 25.7. do 12.8.2011. Jak již bylo uvedeno, blokáda probíhala vždy ve zcela jiné oblasti, či oblastech a nikoli za účasti totožných osob. Tyto oblasti byly od sebe vzdáleny i v řádu kilometrů. Nehledě na skutečnost, že samotná dílčí blokáda probíhala od ranních hodin až do doby ukončení těžby, tj. nejpozději do odpoledne téhož dne. Poté, co byla těžba ukončena, se účastníci blokády rozešli a následující den, pokud probíhala těžba, se opět uskutečnila dílčí blokáda, a to opět v jiné lokalitě, či lokalitách. Z uvedeného je zřejmé, že se v žádném případě

nemohlo jednat o jedno kontinuální shromáždění z hlediska místního ani časového. Pokud bychom na uvedené shromáždění pohlíželi jako na jedno kontinuální shromáždění probíhající od 25.7. do 12.8. 2011, pak by zcela jistě toto shromáždění muselo probíhat kontinuálně, tj. bez přerušení. To se však v daném případě nedělo, tedy nebyla naplněna podmínka místní a časové jednoty. S ohledem na uvedené je odpůrce přesvědčen, že na blokádu aktivistů v lokalitě Ptačího potoka, probíhající od 25.7. do 12.8.2011 nelze v žádném případě nahlížet jako na jedno kontinuální shromáždění. Není ani logicky možné, aby odpůrce opakovaně rozpustil shromáždění, které přitom nadále a kontinuálně, jak uvádí navrhovatel, pokračuje. S ohledem na roztržitost uvedené blokády, jak je popsána (jednotlivé dny za účasti nikoli totožných osob v odlišných oblastech), by bylo možno eventuálně na tuto situaci pohlížet jako na jednotlivá dílčí shromáždění. Ovšem i v tomto případě by musely být splněny podmínky, které samotné shromáždění determinují, tj. muselo by se v každém konkrétním případě jednat o shluk osob, který má jasnou místní, časovou a názorovou jednotu. Odpůrce je přesvědčen, že ani tyto podmínky nebyly v daném případě splněny. Jak již bylo uvedeno, jednotlivé dílčí blokády probíhaly tak, že v lese na prostoru o velikosti několika fotbalových hřišť bylo v terénu rozeseto zhruba 10 až 30 aktivistů. Tyto jednotlivé osoby byly od sebe vzdáleny desítky, či stovky metrů. Některé osoby postávaly a posedávaly po lese, jiné byly připoutány ke stromům, či v nich zavěšeny. V žádném případě se tedy nemohlo jednat o shluk osob, což je základním předpokladem pro vznik shromáždění. Odpůrce je přesvědčen, že předemtná blokáda probíhala jako koordinovaná akce jednotlivců, kteří měli předem jasně stanované úkoly, na kterou nelze nahlížet jako na shromáždění. Tato forma akce vyplynula ze situace vzniklé po vydání předběžného opatření Okresního soudu v Klatovech, kdy hnutí DUHA formálně reagovalo na zákaz organizování pohybu, pobytu a jiné činnosti osob, které by zabraňovaly těžbě v dané lokalitě, nicméně v blokáde bylo i nadále pokračováno v podstatě shodným způsobem, ovšem organizátory a účastníky se staly jednotlivé fyzické osoby, které jsou s hnutím DUHA jednoznačně propojeny a spojeny. Tím, dle názoru žalované, v podstatě došlo k obcházení výše zmíněného předběžného opatření Okresního soudu v Klatovech. Odpůrce uvedl, že opětovně uvádí, že zásah policistů směřoval pouze proti konkrétním osobám, které se dopouštěly protiprávního jednání v předemtné lokalitě, tj. pouze proti osobám, které vstupovaly v lese na jednotlivá stanoviště, kde se prováděla asanační těžba, manipulace nebo doprava dřeva i přesto, že tyto prostory byly řádně označeny páskou a cedulemi s nápisy „Zákaz vstupu“. V těchto prostorech se účastníci blokády zdržovali neoprávněně, a to i přes výzvy zaměstnanců NP Šumava a příslušníků Policie ČR, aby vyznačený prostor opustili. Tímto jednáním se účastníci blokády dopouštěli přestupku podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. i) lesního zákona a přestupku dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. K zákrokům proti jednotlivcům dopouštějícím se přestupků docházelo teprve po marné výzvě pracovníků NP Šumava, následné neúspěšné intervenci policejního antikonfliktního týmu a po další marné výzvě příslušníků Policie ČR. Tyto výzvy byly směřovány k dobrovolnému opuštění určeného prostoru, kde probíhala asanační těžba. Uvedený zákrok vždy směřoval pouze vůči osobám, které se nacházely ve vyznačeném prostoru, kde probíhala těžba, či manipulace se dřevem. Za tímto vyznačeným prostorem policie nijak nezasahovala, a to nejen vůči účastníkům blokády, ale i vůči ostatním osobám, které se v dané lokalitě nacházely, např. i místní obyvatelé, kteří naopak vyjadřovali svůj souhlas s probíhající těžbou a nesoúhlas s činností aktivistů. Je tedy nesporné, že příslušníci Policie ČR nikterak nezasahovali vůči osobám, které nevnikaly do vyznačeného prostoru, kde probíhala těžba, či manipulace se dřevem. Těmto osobám nebylo ze strany žalovaného nikterak bráněno v pokojném vyjádření jejich názoru, respektive v jejich setrvání v lokalitě

Ptačího potoka. Odpůrce dále uvedl, že je přesvědčen, že z jeho strany neproběhl žádný úkon, ani zákrok, který by směřoval k rozpuštění shromáždění. Je naprosto nepřipustné takové zobecnění, k jakému dospěl ve svém rozhodnutí soud, kdy je každý zákrok směřující vůči jakémukoliv účastníku shromáždění vykládán jako „dílní zásah směřující k vykazování a vyvádění z místa protestu“ a v důsledku toho směřující k rozpuštění shromáždění. Účast na konaném shromáždění nezaručuje jeho účastníkovi absolutní beztrestnost a neumožňuje mu dopouštět se protiprávního jednání s odvoláním na právo shromažďovací. Ostatně samotný zákon o právu shromažďovacím se zákrokem vedoucím proti jednotlivým účastníkům počítá a takový zákrok rozhodně neposuzuje jako zákrok směřující k rozpuštění shromáždění. Jako zákrok směřující k rozpuštění shromáždění totiž může být chápán pouze takový zákrok, který má takovou intenzitu a je veden proti takovému počtu účastníků shromáždění, že je reálně schopen shromáždění ukončit, případně i zákrok, který sice nenaplnuje tyto znaky, ale je veden s úmyslem shromáždění rozpustit. Odpůrce konstatoval, že opětovně poukazuje na ustanovení § 13 shromažďovacího zákona. Dle tohoto ustanovení může svolavatel nebo účastník shromáždění proti rozpuštění shromáždění podat do 15 dnů námítky u soudu. Soud pak rozhodne, zda shromáždění bylo nebo nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. Pro řízení se jinak přiměřeně použijí ustanovení soudního řádu správního. V shromažďovacím zákoně stanovená lhůta 15 dnů představuje výjimku z jinak obecně stanovené 2 měsíční lhůty k podání žalob dle soudního řádu správního. Pokud svolavatel či účastník rozpuštěného shromáždění tuto lhůtu zmešká, správní soud se jeho návrhem na zahájení řízení (námitkami) nemůže pro opožděnost zabývat, protože by je měl s poukazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. obligatorně odmítnout. Zmeškání této lhůty totiž nemůže být správním soudem z žádného důvodu prominuto, jak je výslovně uvedeno v kogentním ustanovení § 72 odst. 4 s.ř.s.. V projednávaném případě se nemohlo jednat o jedno kontinuální shromáždění konané od 25.7. do 12.8.2011. Pokud bychom teoreticky přistoupili na alternativu, že v této době v lokalitě Ptačího potoka probíhalo několik dílčích shromáždění, pak v případě podání námitek dne 12.8.2011, je možné projednat pouze shromáždění konaná ode dne 29.7.2011, ve zbývající části je pak nutné námítky pro opožděnost odmítnout. Navrhovatel své podání nazval jako „správní žaloba proti nezákonnému zásahu policie“, přestože se v petitu svého podání domáhá rozhodnutí o nezákonném rozpuštění shromáždění. Pokud bychom na podání navrhovatele pohlíželi dle ustanovení § 82-87 s.ř.s., tedy jako na návrh ve věcech řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, pak by navrhovatel svoji žalobu podal včas, tj. v zákonné 2 měsíční lhůtě. Avšak s ohledem na ustanovení § 85 s.ř.s. by tato žaloba byla nepřipustná, jelikož se navrhovatel domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný. Odpůrce uzavřel, že blokádu aktivistů probíhající od 25.7. do 12.8.2011 není možné nahlížet jako na shromáždění, a to ani jako na jednotlivá samostatná shromáždění probíhající v těchto jednotlivých dnech. Odpůrce neučinil žádný úkon, který by směřoval k rozpuštění shromáždění, ale konala pouze svoji zákonnou povinnost. Tedy zakročoval vůči jednotlivým osobám, které se dopouštěly protiprávního jednání, čímž bezprostředně ohrožovaly nejen svůj život a zdraví, ale i život a zdraví ostatních osob, které se na daném místě též nacházely.

XIII.

Vyjádření účastníků při jednání dne 27.11.2013.

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

XIV.

Vyjádření účastníků při jednání dne 11.12.2013.

Účastníci i při tomto jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Navrhovatel dále uvedl, že Evropský soud pro lidská práva ve věci svobody shromažďovací vytvořil značnou judikaturu. Ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhovatel poukázal na článek Davida Kosaře, který tuto judikaturu shrnul. Jednak z ní vyplývá, že formy shromáždění mohou být opravdu nejrůznější, a to včetně blokad, nebo obsazování budov, atd. Dále z ní vyplývá, že pro právo shromažďovací má velký význam načasování a místo shromáždění. V případě blokády na Šumavě bylo nezbytné zvolit takovou formu shromáždění, aby bylo dosaženo účelu shromáždění. Z dokazování vyplývá, že účelem shromáždění bylo především zamezení nezákonné těžbě a poškozování životního prostředí. Na situaci při blokáde na Šumavě plně dopadá zákon o právu shromažďovacím a ten je nutné vykládat nikoliv formalisticky, ale v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Nicméně i kdyby nešlo o shromáždění tak namítáme, že šlo o nezákonný zásah dle soudního řádu správního. Dále k otázce organizovanosti shromáždění, i přes obsáhlé dokazování k této otázce je navrhovatel přesvědčen, že je zcela irelevantní, zda šlo o shromáždění organizované či spontánní, protože zákon dopadá stejnou měrou na oba typy shromáždění. Nicméně je zjevné, že blokáda byla organizována, a to z večerních porad, společné strategie, plánování, rozdělování rolí, ale také z operativních přesunů na místě samém, kdy se rozptýlené skupinky přesouvaly podle situace i na jiná místa a komunikovaly spolu. Naprosto zásadní je, že kácení bylo shledáno jako nezákonné. Pokud újma na životním prostředí byla shledána jako malá, je otázkou, zda právě k tomu nepřispěli blokádníci tím, že se proti těžbě postavili. Malá újma může také znamenat to, že park nebyl zničen zcela. Z postupu policie je zřejmé, že jednala na politické zadání a nikoliv v souladu se zákony. Policie používá paragrafy zcela účelově, argumentuje lesnickým zákonem na jedné straně, ale zcela opomíjí zákon o ochraně přírody a krajiny, který je v národním parku primárně použitelný. Na jednu stranu policie argumentuje, že se účastníci dopouštěli protiprávního jednání, přestože v době blokády nebylo o žádném takovém deliktu rozhodnuto. Na druhou stranu policie odmítala vzít do úvahy nezákonnost jednání Správy národního parku právě s ohledem na to, že o nezákonnosti nebylo rozhodnuto. To prokazuje jednostrannost přístupu policie. Údajná ochrana života a zdraví lidí v těžebním prostoru byla záminkou k umožnění nezákonné těžby. Pokud policie chtěla jednat v dobré víře, nepochybně by prověřila všechny podněty o nezákonnosti kácení, kterými se však vůbec nezabývala. Měla možnost si zákonné podmínky kácení ověřit u České inspekce životního prostředí, nebo Ministerstva životního prostředí. Nic takového však neučinila. Pokud by soud legitimizoval takovéto jednání policie, umožnil by i do budoucna podobný přístup, kdy policie chránila nezákonné jednání a nevyvodila z toho žádnou svoji odpovědnost. A to i poté, co byla shledána oficiálně nezákonnost těžby. Policie by tak i do budoucna mohla tvrdit, že nevěděla. Je nepodstatné kolik osob na místě bylo, kdo byl mimo pásku a kdo za páskou, protože osoby co nevstoupily do ohraničeného území mohly být od toho odrazeny právě výhružkami policie a předchozími nepřiměřenými zásahy proti účastníkům. V tomto by navrhovatel odkázal na zásadní svědectví svědka novináře, o jehož nezávislosti nejsou pochyby. Navrhovatel shrnul, že se jednalo o shromáždění lidí, které naplnilo podmínky zákona o právu shromažďovacím, které se snažilo zabránit nelegální těžbě, které využilo svoje právo na odpor, neboť byly vyčerpány veškeré prostředky k nápravě, ale státní orgány selhaly a také využily svého práva a své

povinnosti předcházet škodám, jež upravuje občanský zákoník. Dle zákona o právu shromažďovacím nebyl naplněn žádný důvod k rozpouštění shromáždění. Zásahy byly vedeny především vůči lidem v těžebním prostředí a právě to bylo zásadní místo pro shromáždění, jak si ho účastníci vybrali v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, protože na jiném místě by účelu shromáždění nebylo dosaženo. Nicméně tím není dotčena možnost, že došlo i k jinému nezákonnému zásahu, jak vůči navrhovateli, tak vůči ostatním účastníkům.

Odpůrce uvedl, že policie při dané blokádě postupovala v souladu se zákony a celým právním řádem, v žádném případě na jakoukoliv politickou objednávku, jak uvádí navrhovatel, a v době jednotlivých zásahů policie tato postupovala na základě všech dostupných relevantních informací a rozhodnutí jak soudních, tak orgánů státní správy týkající se legálnosti těžby v tom smyslu, že tato je zcela legální. Policie též řádně prošetřila veškeré stížnosti, podněty a podání jak navrhovatele, tak i ostatních účastníků blokády. Odpůrce je přesvědčen, že na celou blokádu není možné v žádném případě nahlížet jako na shromáždění dle zákona o právu shromažďovacím, natož na jedno kontinuální shromáždění, které by probíhalo nepřetržitě od 25. července do dle výpovědi svědků až nejméně 14. srpna. Dle názoru odpůrce není ani logicky možné, aby policie opakovaně rozpustila shromáždění, které přitom mělo nadále a kontinuálně trvat po celou dobu. Odpůrce je přesvědčen, že na základě všech provedených důkazů bylo nepochybně prokázáno, že předmětná blokáda probíhala jako zcela možná i profesionálně koordinovaná akce jednotlivců, kteří měli předem jasně stanovené úkoly, na které nelze nahlížet jako na jedno kontinuální shromáždění, když samotná blokáda probíhala značně roztržtěně ve velkém prostoru, po konkrétně stanovené časové úseky, zpravidla od ranních hodin do odpoledne, některé dny neprobíhala vůbec. Tudíž podle názoru odpůrce, v žádném případě nemohly být splněny zásadní předpoklady a podmínky, které jasně determinují výraz shromáždění tak, jak jej míní zákon o právu shromažďovacím. Je naprosto nepřijatelné takové zobecnění, ke kterému dospěl soud ve svém původním rozhodnutí, tedy, že každý zákrok směřující vůči kterémukoliv účastníkovi té blokády je vykládán jako zásah směřující k rozpuštění shromáždění. Účast na jakémkoliv shromáždění jeho účastníkovi nezaručuje jeho absolutní beztrestnost a neumožňuje mu dopouštění se protiprávního jednání, s odvoláním na právo shromažďovací. Ostatně i samotný zákon o právu shromažďovacím počítá se zákrokem vedoucím proti jednotlivým účastníkům a takový zákrok rozhodně neposuzuje jako zákrok směřující k rozpuštění shromáždění. Jako zákrok směřující k rozpuštění shromáždění může být totiž chápán pouze takový zákrok, který má takovou intenzitu a je veden proti takovému počtu účastníků, že je reálně schopen shromáždění ukončit, případně i zákrok, který sice nenaplní tyto znaky, ale je veden s cílem shromáždění rozpustit. Žádný takový zákrok odpůrce nečinil, ani to nebylo jeho úmyslem, pouze plnil svoji zákonnou povinnost a zakročoval vůči jednotlivým osobám z důvodu jejich protiprávního jednání a ohrožení života a zdraví. Předmětné řízení bylo zahájeno podáním navrhovatele ze dne 10.8.2013, tedy návrhem proti nezákonnému zásahu policie a podanými námitkami proti rozpuštění shromáždění. Odpůrce opětovně poukazuje na ustanovení § 13 zákona o právu shromažďovacím. Dle tohoto ustanovení je možné podat tyto námitky soudu do 15-ti dnů. Pokud účastník tuto lhůtu zmešká, soud musí jeho žádost obligatorně odmítnout. Zmeškání této lhůty nemůže být správním soudem prominuto, jak výslovně uvádí ustanovení § 72 odst. 4 s.ř.s. Jak bylo uvedeno, odpůrce je přesvědčen, že na blokádu nelze nahlížet jako na jedno kontinuální shromáždění. Pokud bychom teoreticky přistoupili na možnost, že na tuto blokádu je možné nahlížet jako na jednotlivá dílčí shromáždění, pak v případě podání

žaloby dne 12. srpna 2011 by bylo možné projednat pouze shromáždění konaná ode dne 29.7.2011 a ve zbývajících částech by tyto námitky musely být soudem obligatorně pro opožděnost odmítnuty. Odpůrce současně podotýká, že navrhovatel své podání nazval jako správní žaloba proti nezákonnému zásahu policie, přestože se v petitu svého podání domáhá rozhodnutí o nezákonném rozpuštění shromáždění. Pokud bychom na uvedený návrh pohlíželi podle ustanovení § 82-87 s.ř.s. tedy jako návrh ve věcech řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, pak by sice navrhovatel tuto žalobu podal včas, avšak dle ustanovení § 85 s.ř.s. by tato žaloba byla dle názoru odpůrce nepřijatelná, jelikož se navrhovatel pouze domáhá určení, že zásah byl nezákonný.

C.

Posouzení věci soudem.

I.

Pojem shromáždění.

Podle čl. 11 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv má každý právo na svobodu pokojného shromažďování. Na výkon tohoto práva nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných (čl. 11 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech).

Podle čl. 19 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, je právo pokojně se shromažďovat zaručeno. Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy (čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Právo shromažďovat se je podle hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod řazeno mezi práva politická. Zákonem, který provádí ustanovení čl. 19 Listiny základních práv a svobod, je zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím.

Evropská úmluva o ochraně lidských práv, Listina základních práv a svobod ani zákon o právu shromažďovacím neobsahují definici pojmu „shromáždění“. Ze všech těchto právních předpisů lze pouze dovodit, že právní ochrana přísluší pouze „pokojným shromážděním“. Neexistence definice pojmu shromáždění je logickým důsledkem toho, že každá jeho definice může již sama o sobě být do určité míry nepřijatelně omezující pro výkon práva pokojně se shromažďovat, když v rovině deklarace ústavních práv lze jen stěží pamatovat na všechny v úvahu přicházející možné budoucí skutkové možnosti jeho realizace.

Jak soud již uvedl v předchozím rozsudku, vzhledem k tomu, že jedna osoba není způsobilá se shromáždit, je za shromáždění možné považovat teprve přítomnost více osob na konkrétním místě a v konkrétním čase. Jak vyplývá z české odborné právní literatury Černý, P., Lehká, M. Zákon o právu shromažďovacím. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2010, 18-19 s., postačuje již přítomnost dvou osob. Autoři k tomu dále uvedli, že „*se však můžeme setkat i s názorem vycházejícím z historického latinského rčení „tres faciunt*

collegium“ (tři tvoří spolek), dle něhož je nutno k akceptaci subjektu jako shromáždění nejméně tři osob. S tímto názorem však nelze souhlasit, neboť neodpovídá specifickým shromažďovacího práva, s ohledem na to, že není zakládána žádná struktura spolku, nehlasuje se ani jinak nerozhoduje, ale jde o vyjádření jednotného názoru vně shromáždění i jeho výměnu mezi účastníky shromáždění, což je splněno i v případě dvou účastníků“.

Samozřejmě ne každé shromáždění osob je možné považovat za shromáždění podle zákona o právu shromažďovacím. Jak vyplývá z ustanovení § 1 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím, bude takovým shromážděním pouze pokojné shromáždění více osob k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek. Ze systematického zařazení práva pokojně se shromažďovat mezi práva politická lze dovodit, že toto právo slouží ke společnému projevení politických názorů v nejširším jejich slova smyslu. Chápajíc politiku jako správu věcí veřejných, půjde o společné projevy názorů na řešení věcí veřejných.

Dlužno doplnit, že z pohledu českého zákona o právu shromažďovacím požívají ochranu všechny typy pokojného shromáždění, bez ohledu na to, zda se jedná o shromáždění oznámené, spontánní či svolané avšak neoznámené. Podle § 12 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím totiž shromáždění, které se koná, aniž bylo oznámeno podle § 5, bude způsobem uvedeným v odstavci 1 rozpuštěno, jestliže nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 až 3. To platí i pro shromáždění, která nebyla svolána. Nedůvodnou je tak nutné shledat námitku odpůrce o tom, že se nemohlo jednat o shromáždění, neboť nebylo oznámeno ani nešlo o tzv. spontánní shromáždění.

Při aplikaci jednotlivých norem dotýkajících se shromažďovacího práva je nutné přihlížet k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva. V odborné literatuře je tato precizně vyjádřena v publikaci autorů *Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.* Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012.

Autoři této publikace na str. 1111 bod 26 k pojmu „shromáždění“ uvedli: „*Svoboda shromažďovací dopadá jak na soukromé schůzky a setkání na veřejných komunikacích, tak i na statická shromáždění a veřejné průvody [Djavit An proti Turecku, § 56 a tam citovaná prejudikatura; srov. rovněž Bączkowski a další proti Polsku, § 66]. Pojem „shromáždění“ zahrnuje i tzv. „sit-ins“ a déletrvající okupace budov [Cissé proti Francii, rozsudek, 9. 4. 2002, č. 51346/99, § 35–40]. Skutečnost, zda se jedná o politické, náboženské, kulturní, společenské či jiné shromáždění, není rozhodná [srov. též Sergey Kuznetsov proti Rusku, § 42]. Stejně tak nerozhoduje forma shromáždění – pod ochranu čl. 11 EÚLP spadají i výstavy, koncerty, veletrhy, semináře a recepce [Djavit An proti Turecku, § 60] – a zřejmě ani délka shromáždění [Cissé proti Francii, § 35–40]. Ochrany čl. 11 EÚLP požívají pochopitelně jak organizátoři shromáždění, tak jeho účastníci [Adali proti Turecku, rozsudek, 31. 3. 2005, č. 38187/97, § 266; Barankevich proti Rusku, § 25]. Pokud jde o minimální počet shromážděných lidí pro to, aby vůbec bylo možné hovořit o „shromáždění“ ve smyslu čl. 11 EÚLP, judikatura ESLP k této otázce zatím chybí“.*

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tak vyplývá důležitý závěr, že pro naplnění definice pojmu shromáždění není podstatná jeho forma.

K pojmu „pokojné shromáždění“ autoři na str. 1111-1112 uvedli: „Text prvního odstavce čl. 11 EÚLP výslovně uvádí, že „[k]aždý má právo na svobodu pokojného shromažďování“. Adjektivum „pokojné“ je pro rozsah svobody shromažďování zcela zásadní. Jak ESLP opakovaně zdůraznil, čl. 11 EÚLP totiž dopadá pouze na „pokojná shromáždění“ a nechrání demonstrace, kde organizátoři a účastníci mají násilnické úmysly [Stankov a Sjednocená makedonská organizace Ilinden proti Bulharsku, § 77; srov. *Osmani proti Makedonii*, rozhodnutí, 11. 10. 2001, č. 50841/99; *G. proti Německu*, rozhodnutí EKLP, 6. 3. 1989, č. 13079/87; *Christians against Racism and Fascism proti Spojenému království*, rozhodnutí EKLP, 16. 7. 1980, č. 8440/78; a *Nurettin Aldemir a další proti Turecku*, rozsudek, 18. 12. 2007, č. 32124/02 a další, § 46]. Důkazní břemeno ohledně prokázání „násilnického úmyslu“ organizátorů shromáždění ale leží výhradně na státních orgánech [Křesťansko-demokratická lidová strana (Christian Democratic People's Party) proti Moldavsku (č. 2), rozsudek, 2. 2. 2010, č. 25196/04, § 23 in fine]. Hranice mezi „pokojným“ a „nepokojným“ shromážděním je však mnohdy velmi tenká [srov. např. *Yilmaz a Kiliç proti Turecku*, § 64]. V této souvislosti ESLP mj. konstatoval, že zabránění budovy bez použití násilí, které bylo zjevně v rozporu s vnitrostátním právem, lze stále považovat za „pokojné“ shromáždění [Cissé proti Francii, § 50]. Podobně EKLP dospěla k závěru, že nenásilný „sit-in“ blokující vstup do amerických kasáren v Německu je „pokojným“ shromážděním [G. proti Německu, rozhodnutí EKLP]. Drobné incidenty v průběhu shromáždění rovněž nečiní dané shromáždění „nepokojným“; zatímco shromáždění konané za účelem vyvolání nepokoju ochrany čl. 11 EÚLP nepoživá [srov. např. *Christians against Racism and Fascism proti Spojenému království*; či *Stankov a Sjednocená makedonská organizace Ilinden proti Bulharsku*, § 77].

Pro posouzení nyní souzené věci je podstatný ještě další závěry vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, a to závěry o otázce místa a načasování shromáždění. Autoři shora uvedené publikace k tomu na str. 112-113 uvedli: „Pro výkon svobody shromažďování má velký význam datum, kdy se má shromáždění konat, a stejně tak samotné místo shromáždění. Ve věci *Bączkowski a další proti Polsku* ESLP k načasování shromáždění konstatoval [§ 87]: načasování veřejných shromáždění konaných za účelem vyjádřit určité názory může být zásadní pro politickou a společenskou váhu takového shromáždění. [...] Pokud se veřejné shromáždění koná poté, co daná sociální otázka ztratila relevanci nebo význam v současné společenské nebo politické debatě, význam shromáždění může být do značné míry omezen. Svoboda shromažďovací – pokud ji není umožněno realizovat v příhodný čas – může snadno ztratit svůj smysl. K místu a načasování shromáždění pak ve věci *Öllinger proti Rakousku* ESLP uvedl [§ 43]: Shromáždění stěžovatele bylo skutečně zamýšleno jako kontrademonstrace zaměřená proti shromáždění *Comradeship IV*, organizace nesporně složené hlavně z bývalých členů SS. [...] hlavním účelem shromáždění bylo upozornit veřejnost na zločiny spáchané SS a připomenout jimi zavražděné salzburské Židy. Shoda načasování a místa se vzpomínkovou akcí *Comradeship IV* byla klíčovou součástí poselství, které stěžovatel chtěl sdělit. Kritérium místa hrálo klíčovou roli i ve věci *Stankov a Sjednocená makedonská organizace Ilinden proti Bulharsku*, v níž ESLP přezkoumával zákaz shromáždění pořádaného sdružením, které požadovalo autonomii regionu Pirin Makedonie nebo jeho odtržení od Bulharska. Shromáždění měla být pořádána z důvodu připomenutí si určitých historických událostí, a proto se konala na historicky významných místech. ESLP v této věci konstatoval, že ačkoli se zakázané demonstrace

dotýkaly národních symbolů a národní identity, tato skutečnost sama o sobě neznamená, že by vnitrostátní orgány požívaly širší míry uvážení ohledně zákazu takových demonstrací. ESLP tento závěr odůvodnil tím, že „[...] kdyby každá pravděpodobnost vzniku napětí nebo prudké výměny slov mezi skupinami, jež proti sobě stojí v průběhu demonstrace, měla ospravedlnit její zákaz, společnost by čelila zbavení příležitosti slyšet různé názory na jakoukoli otázku, která uráží citlivost většinového mínění“ [Stankov a Sjednocená makedonská organizace Ilinden proti Bulharsku, § 107]“. Při výkladu pojmu „právo pokojného shromáždění na soukromém pozemku“ pak autoři na str. 114-115 uvedli: „specifickým problémem v souvislosti s pozitivními závazky státu ohledně svobody shromažďování je otázka, zda musí smluvní strany umožnit konání shromáždění na soukromém pozemku cizího vlastníka. Tzv. „leading case“ k této otázce je rozsudek ve věci *Appleby a další proti Spojenému království* [6. 5. 2003, č. 44306/98; srov. rovněž *Anderson proti Spojenému království*, rozhodnutí EKLP, 27. 10. 1997, č. 33689/96]. Ve věci *Appleby* se stěžovatelé nechtěli smířit s pokračující zástavbou zeleně a ploch určených k odpočinku a k hrám ve svém rodném městě a za tímto účelem rozdávali letáky a sbírali podpisy před velkým nákupním centrem, a to na pozemku patřícímu společnosti *Postel* provozující toto nákupní centrum. Zástupci společnosti *Postel* stěžovatele ze svých pozemků vytěsnili a jejich následným žádostem o povolení sbírat podpisy nevyhověli. Před ESLP stěžovatelé namítali, že Spojené království nedostalo svým pozitivním závazkům, neboť nezajistilo, aby stěžovatelé mohli realizovat svou svobodu shromažďování. V dané věci tak došlo ke kolizi práva pokojně užívat majetek a práva na svobodu shromažďování. ESLP nejprve zdůraznil, že je nutné najít rovnováhu mezi právy stěžovatelů a právem vlastníka nákupního centra, a poté definoval následující pravidla. Článek 10 ani čl. 11 EÚLP nezakotvují svobodu zvolit si fórum (*freedom of forum*) pro realizaci svých práv [*Appleby a další proti Spojenému království*, § 47]. Stejně tak mění se způsoby společenské interakce „automaticky nezakládají právo na vstup na [cizí] soukromý pozemek“ [tamtéž, § 47]. Na druhé straně Soud nevyloučil existenci pozitivního závazku státu chránit svobodu projevu a svobodu shromažďování, pokud by zákaz vstupu na cizí pozemek vedl k tomu, že by bylo zabráněno „jakémukoli účinnému výkonu svobody projevu“ nebo by „zasahoval samotné jádro tohoto práva“ [tamtéž, § 47]. Soud uvedl jako příklad takové situace tzv. korporátní město, kde je kompletní samospráva v rukou soukromé společnosti [tamtéž, § 47]. Lze tedy shrnout, že podle stávající judikatury ESLP ve většině případů kolize práva pokojně užívat majetek a práva na svobodu shromažďování převáží právo pokojně užívat majetek. Smluvní strany jsou povinny upřednostnit svobodu shromažďování a svobodu projevu na úkor vlastnických práv toliko v případech, kdy by došlo k úplné negaci svobody shromažďování a svobody projevu. Ve věci *Appleby a další proti Spojenému království* tato podmínka splněna nebyla, neboť stěžovatelé mohli sbírat podpisy a rozdávat letáky i na jiných místech (v centru města, uvnitř jednotlivých obchodů v nákupním centru) a mohli projevovat svůj názor jinými prostředky (v regionální televizi, v rádiu či v tisku). Stěžovatelé tudíž nebyli zbaveni možnosti účinně realizovat svou svobodu projevu a svobodu shromažďování [tamtéž, § 48 a 52].

II.

Blokáda byla shromážděním.

1.

Úvodní skutečnosti.

V červenci a srpnu 2011 přistoupila Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava, nikoli jakožto správní orgán, nýbrž ve své soukromoprávní pozici jako jakýkoli jiný vlastník lesa, k těžbě dřeva v lokalitě Ptačího potoka. Soukromoprávní pozici Správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava při těžbě dřeva potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.8.2013, č.j. 2 Aps 7/2012-47 (dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „*Pokud jde o hospodaření v lese, nelze opomíjet právní úpravu lesního zákona. Podle jeho § 4 odst. 1 platí, že pokud jde o lesy ve vlastnictví státu (dále jen "státní lesy"), vztahují se práva a povinnosti vlastníka lesa podle tohoto zákona na právnickou osobu, které je svěřeno nakládání s těmito lesy, pokud tento zákon nestanoví jinak. Je-li žalovaná podle zákona o ochraně přírody a krajiny povolána k hospodaření se státními lesy na území národního parku, podle lesního zákona na ni dopadají všechna práva a povinnosti vlastníka lesa. Lesní zákon přitom při ukládání povinností vlastníkům lesa nerozlišuje mezi tím, zda je vlastníkem lesa stát, anebo právnická či fyzická osoba. Na všechny vlastníky lesa bez rozdílu dopadají tytéž povinnosti, které jim ukládá veřejnoprávní předpis - lesní zákon - za účelem ochrany a péče o les. Pokud se navíc les nachází na území národního parku, zatěžují vlastníky takového lesa bez rozdílu další povinnosti, tentokrát stanovené jiným veřejnoprávním předpisem - zákonem o ochraně přírody a krajiny - za účelem ochrany přírody a krajiny. Ve vztahu ke státním lesům na území Národního parku Šumava tak vystupuje žalovaná jako subjekt příslušný hospodařit s tímto lesem, tj. jako subjekt, na který se přímo vztahují práva a povinnosti vyplývající z lesního zákona pro vlastníka lesa (§ 4 odst. 1 lesního zákona) a logicky i povinnosti, které vyplývají ze zákona o ochraně přírody a krajiny a které se vztahují na každého, kdo by hodlal provádět takové činnosti jako žalovaná (tj. povinnost požádat o výjimky ze zákazů určitých činností na území národního parku, obstarat si souhlas orgánu ochrany přírody k realizaci zásahů proti škůdcům a povinnost nechat záměr zhodnotit stanoviskem orgánu ochrany přírody). Žalovaná je tudíž při hospodaření se státním lesem povinna vyhovět všem veřejnoprávním povinnostem, které jí stanoví zákon o ochraně přírody a krajiny a lesní zákon, tak jako všichni ostatní vlastníci lesa. Při hospodaření se státním majetkem postupuje žalovaná podle zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů. Při hospodaření se státním lesem na území národního parku je v pozici organizační složky, která hospodáří se státním majetkem; vystupuje tedy jako ČR – Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava, nikoliv jako správní orgán“.*

Mezi veřejnoprávní povinnosti, které byla Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava povinna ctít, patřila povinnost uvedená v ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, podle kterého ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod lze použít jen se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody. Dále povinnost mít na základě ustanovení § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny výjimku z ustanovení § 16 odst. 1 téhož zákona, podle kterého je na celém území národních parků zakázáno hospodařit na pozemcích způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů anebo nevratně poškozovat půdní povrch. S ohledem na skutečnost, že lokalita Na Ztraceném je součástí území Natura 2000, dále povinnost mít na základě ustanovení § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny výjimku z ustanovení 45h téhož zákona, když nebylo provedeno hodnocení

záměru Správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava ve smyslu ustanovení § 45h zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále povinnost uvedená v ustanovení § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle kterého je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, krom jiného je rušit, resp. mít na základě ustanovení § 56 téhož zákona výjimku z této povinnosti.

K obdobnému závěru dospěl i veřejný ochránce práv v Závěrečném stanovisku a opatření k nápravě ve věci postupu Správy Národního parku Šumava, Ministerstva životního prostředí a České inspekce životního prostředí ve věci kácení stromů v lokalitě Na Ztraceném v Národním parku Šumava ze dne 1.3.2012, sp.zn. 4064/2011/VOP/MPO. Za porušení povinností vyplývajících z ustanovení § 16 odst. 1 § 50 odst. 2, § 56 zákona o ochraně krajiny a přírody byla následně Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava sankcionována rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 24.8.2012, č.j. ČIŽP/42/OOP/SR01/1106446.013/12/CJL, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 2.10.2013, č.j. 1208/510/2012, 87710/ENV/12.

Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava přistoupila k těžbě dřeva, aniž by disponovala jakýmkoli shora uvedeným souhlasem, výjimkou či hodnocením. Těžba dřeva prováděná Správou Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava tak bylo nezákonná.

2.

Cíl blokády.

Svědék Antonín Viktora, blokádě v jeden den osobně přítomný novinář, k dotazu, co bylo smyslem blokády, uvedl: „*Blokáda probíhala z popudu toho, že lidé, kteří se jí účastnili, nesouhlasili s tím, že je postup těžby dřeva napadeného kůrovcem správný z hlediska ochrany přírody, ale také byli přesvědčeni, že park přímo porušuje zákonem stanovené předpisy, jakým způsobem tu těžbu nařídil, zajistil a provádí ji. Proto tam ti lidé byli*“. K dotazu, čeho chtěli aktivisté na místě dosáhnout, uvedl: „*Chtěli přerušit těžbu. Postup byl většinou pokojný, alespoň co jsem viděl já, ale samozřejmě chtěli přijít na místo, kde se těží, tím pádem těžební dělník musel přestat z důvodu bezpečnosti, aby někoho nezranil, tím pádem se narušila ta těžba*“.

Svědék Mgr. Petr Mášek, velitel pořádkové jednotky odpůrce, uvedl, že „*cíl byl patrný, když jsme s nimi mluvili, že nechtěli, aby se kácely stromy, že protestují proti práci v lese, proti odkůrování stromů atd. To bylo jejich cílem, nicméně při tom právě docházelo k tomu, že tam byly takové situace, že stromy padaly blízko nich, ohrožovaly jak těžaře, tak je samotné, takže z toho důvodu jsme takto postupovali*“.

Svědčyně Mgr. Markéta Stárková, vrchní komisařka Operačního odboru odpůrce, k dotazu, co bylo cílem aktivistů, uvedla, že „*Chtěli zastavit těžbu, chtěli zabránit těžbařům v tom, aby dál káceli*“.

Svědék plk. JUDr. Jan Myslivec, vedoucí územního odboru Klatovy, Policie ČR, vypověděl, že cílem aktivistů bylo „*jednoznačně komplikovat nebo bránit pracím, které*

v tomto prostoru probíhaly“ a dále uvedl: „podle našeho vyhodnocení cílem bylo zkomplikování či pokus o znemožnění těžby v místech, které byly označeny“.

Svědék Bc. Petr Šrail uvedl: „Myslím si, že celá ta podstata byla zřejmě taková, zamezení tomu, aby došlo ke kácení“.

Svědék Jan Skalík k otázce, co bylo cílem blokady uvedl: „z mého pohledu cíl blokady byl jednak zabránit nelegálnímu kácení v tom místě, čili zabránit porušování zákona a zároveň na celý ten problém porušování zákona složkou státu upozornit veřejně prostřednictvím médií, čili vnímal jsem tam vlastně cíle dva“.

Svědčce Kamila Hronová uvedla, že cílem blokady bylo „určitě zabránit ilegálnímu kácení na Ptačím potoce. Těch míst, kde se ilegálně kácelo, bylo asi víc, ale naše síly nebyly neomezené, tak jsme se dohodli, že se nám jedná o Ptačí potok“.

Svědék Jan Piňos uvedl, že „naším cílem jednoznačně bylo chránit přírodu v národním parku, konkrétně v lokalitě Na Ztraceném u Ptačího potoka, kde docházelo k nezákonnému kácení, takže jsme tam jednak chránili přírodu a jednak i zákon. Naším cílem bylo vyvolat veřejnou debatu, odbornou mediální politickou veřejnou debatu o tom, jakým způsobem se má chránit Národní park Šumava a jakým způsobem ho Správa národního parku vlastně nechrání nebo porušuje zákony“.

Svědék Jaromír Bláha uvedl: „blokádou jsme chtěli jednak ochránit to konkrétní místo přírodně cenné před zničením těžbou a možná ještě důležitějším cílem blokady, protože takto ohrožených míst v národním parku v roce 2011 bylo více, bylo vyvolat veřejnou debatu, zájem politiků, aby tuto situaci řešili“.

Soud má za to, že obsah svědeckých výpovědí je zcela v souladu s tím, co navrhovatel tvrdil v námitkách, tj. „že smyslem blokady bylo snažit se zabránit poškozování chráněné přírodní lokality, upozornit na porušování zákona a na z hlediska ochrany přírody nesmyslnost postupu správy národního parku a vzbudit pozornost médií“.

Z obsahu svědeckých výpovědí tak vyplývá závěr, že hlavním cílem blokady bylo osobní přítomností ve vlastním těžebním prostoru v čase těžby zabránit nebo alespoň ztížit provádění nezákonné těžby dřeva v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava a tím vyjádřit svůj názor na zákonnost těžby a současně vyvolat zájem médií za účelem vyvolání veřejné debaty.

Dlužno na tomto místě doplnit, že tento cíl byl pro odpůrce seznatelný ještě před jeho zásahem proti aktivistům. Vyplýval totiž z obou dokumentů, o které odpůrce opíral důvod svojí přítomnosti v předmětné lokalitě. Správa národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava v „Žádosti o zajištění pořádku a ochrany života a zdraví“ ze dne 22.7.2011 totiž uvedla, že „žádá o zajištění pořádku a ochrany života a zdraví v důsledku pohybu a pobytu osob bánících uskutečňování lesnických zásahů proti kalamitním škůdcům“. Ve výroku usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 22.7.2011, č.j. 15 Nc 53/2011-46, pak bylo uvedeno, že „Občanskému sdružení Hnutí – DUHA – Přátelé země Česká republika se ukládá, aby se zdrželo organizování pohybu, pobytu a jiné činnosti fyzických osob v lesích na

území Národního parku Šumava, které by zabraňovaly provádění zásahu proti kalamitním škůdcům“. V odůvodnění tohoto usnesení pak bylo při konstataci obsahu návrhu Správy národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava uvedeno, že „žalovaný proti této oprávněné činnosti žalobce vyhlásil veřejnou hromadnou akci, jejímž účelem je přítomností a pohybem jednotlivých fyzických osob v územích s dotčeným státním majetkem, kde je prováděna asanační opatření, bránit zejména vjezdu vozidel a i jinak mařit provádění uvedených opatření, zejména kácení tzv. kůrovcových stromů“. Nelze pominout ani tu skutečnost, že na základě těchto dvou listin měl dostatek indicií pro to, aby učinil jednoznačný závěr o nezákonnosti těžby dřeva. V listinách je výslovně zmiňováno, že těžba dřeva probíhá z důvodu postupu proti „kalamitním škůdcům“. Jak již bylo uvedeno shora, k takovéto těžbě byl na základě § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nezbytný předchozí souhlas orgánu ochrany přírody. Tato skutečnost byla bez dalšího zjistitelná prostým nahlédnutím do zákona o ochraně přírody a krajiny.

Soud dále setrvává na svém závěru prezentovaném již v předchozím rozsudku, tj. že vyjádření nesouhlasu s těžbou dřeva, zvláště pak v národním parku, je vyjádřením svého názoru. Vyjádření svého názoru je realizací práva na svobodu projevu. Podle čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyjadřujícího obsah svobody projevu, má každý právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Blokáda tak sloužila k využívání svobody projevu vyjádřením postoje k těžbě dřeva v jedné z lokalit Národního parku Šumava. To, že k vyjádření svého názoru může dojít formou zabránění určitého pro shromáždění důležitého místa, je potvrzeno již zmíněnou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.

Současně šlo o projevení politického názoru v nejširším jeho slova smyslu, neboť došlo k projevu názorů na řešení věci veřejné.

Podle čl. 35 Listiny základních práv a svobod má každý právo na příznivé životní prostředí. Každý má právo na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů. Při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem. V souladu s čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se lze těchto práv domáhat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí. Takovým zákonem je především zákon o ochraně přírody a krajiny. Skutečnost, že ochrana životního prostředí je věcí veřejnou dokládá především ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ustanovení § 70 odst. 1 výslovně stanoví, že ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. Skutečnost, že ochrana životního prostředí je věcí veřejnou, vyplývá i z preambule Ústavy České republiky, ve které je mimo jiné uvedeno, že „My, občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, ... odhodláni společně střežit a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství, prostřednictvím svých svobodně zvolených zástupců přijímáme tuto Ústavu České republiky“ a jejího čl. 7, podle kterého stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství. Veřejná povaha je v dané věci podtržena tím, že byl vyjádřen postoj k těžbě dřeva v národním parku. Národní parky jsou pod zvláštní ochranou zákona o ochraně přírody a krajiny, jakožto rozsáhlá území, jedinečná v národním či mezinárodním měřítku, jejichž značnou část

zaujímají přirozené nebo lidskou činností málo ovlivněné ekosystémy, v nichž rostliny, živočichové a neživá příroda mají mimořádný vědecký a výchovný význam (§ 15 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny). Národní park Šumava, zřízený nařízením vlády č. 163/1991 Sb., tak zcela jistě patří mezi přírodní bohatství České republiky. Uskutečňuje-li se ochrana přírody za přímé účasti občanů, je evidentní, že účast občanů bude díky jejich významu mnohem intenzivnější na území národních parků než kdekoli jinde.

Cíl blokády tak byl zcela v souladu s cílem sledovaným zákonem o právu shromažďovacím v ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona.

3.

Průběh blokády.

K vlastnímu průběhu blokády se komplexně vyjádřil především svědek Jan Piňos.

Svědék uvedl: „*Já jsem byl na blokádě po celou její dobu kromě prvních několika dní, konkrétně jsem tam byl od 18.7. do 14.8. prakticky nepřetržitě s výjimkou jednoho nedělního odpoledne. Na blokádě jsem hrál roli koordinátora, řekněme hlavního organizátora a mojí hlavní rolí byla práce s lidmi, byl jsem něco jako personalistou, školitelem a zároveň koordinátorem pohybu lidí v terénu. Kdybych měl popsat jeden průměrný den, tak bych začal tím, že navečer, kdy přijížděli noví lidé, těm jsem se musel věnovat, museli dostat právní minimum, dostali mapky, všechny potřebné kontakty, dostali celou sadu informací, takže dostávali informace jak ústně, tak písemně. Školení bylo poměrně důležité, pokud vím, tak na té blokádě, kdo by tím školením neprošel, se nevyskytoval nebo zcela okrajově, dost jsme na to dbali, aby ti lidé, kteří tam přijeli, věděli přesně a znali kontext situace. Potom hlavním bodem celého programu z hlediska mé práce asi nejdůležitějším byla celovečerní porada, která často trvala několik hodin, lidí na blokádě průměrně bylo od 50 do 100 a velice se měnili, tzn. často přijely desítky nových lidí a desítky lidí odjely, ten příliv lidí nebyl z naší strany nějakým způsobem možný koordinovat, lidé přijížděli spontánně na základě zpráv, které se šířily po sítích. Na začátku vyzývalo hnutí Duha, pokud hrálo v té věci roli organizátora, pak už nikoliv. Takže lidé takto přijížděli ve velkém počtu a proto to bylo dost náročné to přijímání i ty porady každovečerní, které trvaly mnoho hodin. My jsme vždycky v kruhu zkušených lidí, které na blokádě už byli delší dobu, jsme vytvořili před velkou poradou nějaký nástin postupu na další den, ten jsme se snažili měnit nebo ho přizpůsobovat situaci, potom byla porada všech lidí v jedné velké místnosti a tam jsme si hlavně rozdělovali role na další den, těch rolí byla spousta, byli to především lidé, kteří vedli ty skupiny v terénu, potom lidé, kteří přímo blokovali, lidi, kteří měli za úkol chránit jejich bezpečnost a zdraví a dokumentovat, co se děje, potom tam byly různé spojky, byli tam lidé, kteří dokumentovali stav přírody, její poškození, odborníci, byl tam tiskový mluvčí. Já jsem měl ještě pomocníka, protože té práce už pak bylo tolik, měl jsem dva telefony a stejně to nešlo, takže jsem měl asistenta trvale po boku. Měli jsme i role v zázemí, kuchaře, zásobovatele, řidiče. Říkám to na doklad toho, že ta organizace byla docela propracovaná a náročná. Ty porady někdy trvaly dlouho do noci třeba do půlnoci, ty skupiny potom když byly rozděleny, kdo kam půjde, vybaveny mapkami, takže ti lidé věděli, kam mají do terénu jít a potom ty skupiny se ještě domlouvaly spolu na závěr té společné porady na detailnějším postupu příští den. Někdy jsme pracovali i v noci, tzn. lidé šli do terénu, něco tam připravovali ještě v noci a brzo ráno jsme vyrazili do terénu, tam jsme společně odjeli auty, parkovali jsme buď na Modravě nebo na*

Filipově Huti, lidi odešli do lesa a potom podle sdělení těch skupin odešli do terénu na různá místa, kde jsme věděli, že probíhá kácení nejvíc. Já jsem byl vždycky vně toho prostoru, kde se bezprostředně kácelo, tzn. nechodil jsem za pásku, protože jsem chtěl zůstat vždycky na místě a nebýt odylečen policií a ani ten můj asistent, takže jsem měl velice dobrý přehled, u mě se sbíhaly informace od všech skupinek z terénu a ti se snažili bránit kácení. Měli jsme takovou taktiku, že vždycky jeden brání dřevorubci, snaží se ho nějakým způsobem přesvědčit preventivně, aby nekácel, postavil se k tomu stromu, mluvit s ním napřed, aby ten druhý člověk ho chránil, dokumentoval. Všechno bylo samozřejmě nenásilné, nikdy jsme k žádnému násilí nepřikročili, zato k násilí docházelo ze strany dřevorubců, a to zásadnímu, útočili třeba i motorovými pilami. Ti lidé vstupovali do toho prostoru, bránili, policie proti nim zasahovala, vyváděla je. Počty lidí byli od 50 do 100 lidí, maximálně nás tam bylo 3.8. přes 100, to byla velká akce, policistů tam bylo zhruba stejně tolik. Když nás přibýlo, tak se mi zdálo, že přibýlo i policistů. Policisté vyváděli lidi, když neuposlechli pokynu, tak je vynášeli ven, docházelo i občas k překročení pravomocí a zbytečnému násilí ze strany policie. Vlastně všichni lidé, kteří přijížděli na blokádu, tam přijížděli za účelem blokovat. Pokud někteří z nich potom zaváhali u pásky a nešli blokovat, tak to bylo pouze výhradně proto, že se zalekli toho násilí, které bylo velké a nebezpečí, které bylo velké, protože stromy padaly bezprostředně vedle lidí, jak vedle blokádníků, tak vedle dřevorubců i policistů a byl jenom zážrak, že se za ten měsíc nikomu nic nestalo. Takže pokud někdo o své vůli se rozhodl, že navzdory své touze chránit přírodu, přijel na blokádu a rozhodl se, že nepůjde za pásku, tak samozřejmě na něj nebyl vyvíjen žádný nátlak, takže to říkám na vysvětlení toho, že ne všichni lidé šli za pásku a ta situace byla velice proměnlivá a den ze dne se lišila, jak ze strany dřevorubců, kolik jich tam bylo, jak vyhrožovali, jak byli násilní, i ze strany samozřejmě adekvátní reakce blokádníků. V tom prostoru blokády nebyli žádní turisté, pokud tam nějakí zabloudili, tak to musela být náhoda, rozhodně všichni lidé, kteří se pohybovali v tom prostoru, patřili k blokádě a věděl jsem o nich nějakým způsobem, až na nějaké výjimky typu novinářů, kteří se samozřejmě neprezentovali, přijeli, ale často i ti novináři s námi vstupovali do kontaktu, minimálně s naším tiskovým mluvčím. Lidé byli odváženi z prostoru, potom odváženi na policejní stanici do Kašperských Hor k podání vysvětlení, potom se zase podle možností vraceli na místo zpátky do blokády. Mezitím přijížděli noví lidé a moje práce se zase opakovala. Odcházeli jsme z terénu pozdě odpoledne ve chvíli, kdy už ustalo kácení, když poslední dřevorubec opustil místo, tak jsme odcházeli i my na základnu, kde jsme bydleli, postupně jsme bydleli asi na třech nebo čtyřech místech, naše základna. Ta organizace stála celkově poměrně mnoho času, nejenom můj veškerý čas, ale i z hlediska účastníků, třetinu času jsme strávili tou přípravou na další den. Bylo to náročné proto, protože lidi se neustále přilívali mezi účastníky, byla řada lidí, kteří neměli zkušenosti, a bylo to pro ně poprvé v životě a ta situace byla opravdu hodně krajní. O tom, že blokáda byla organizovanou akcí, svědčí mimo toho, co jsem popsál ohledně každodenního provozu, také to, že se během jejího průběhu uskutečnilo několik akcí, ať už to byla diskuse, na kterou byli zváni představitelé blokády, ať už odborný mluvčí, tiskový mluvčí, byla to třeba debata s ředitelem Stráským, byla to návštěva inspekce Ministerstva vnitra pana Musila. Krom toho průběhu tam byla řada akcí, které vždycky vyžadovaly někoho z naší strany, kdo by reprezentoval účastníky blokády. S velitelem policie s panem majorem č. 282645 jsem byl v kontaktu, byť jsme si netřásli rukou, ale rozhodně když byla nějaká krajní situace ohrožení lidí na životě, tak jsem ho žádal, aby policie lidi chránila, což nečinila, a na druhé straně pan major se mě snažil přesvědčit, abychom toho nechali, občas více po dobrém, občas po zlém. Jeho jméno nevím“. Svědek dále uvedl, že „Jádro tam bylo po celou dobu, já jsem tam byl po celou dobu, pan Vlašín, který

tam byl zpočátku jako tiskový mluvčí, byl pak nahrazen Vratislavem Vozníkem, takže každý z nich tam byl přibližně polovinu, pan Vlašín první polovinu, pan Vozník druhou polovinu. Vedoucí jednotlivých skupinek, které byly v terénu, jedna z nich je Kamila Hronová, tak ti tam byli taky skoro po celou dobu nebo odjeli třeba jen na několik dní, protože byli velice potřební na místě, těch zkušených lidí nebyl zase nadbytek, takže bylo dobře, že tam zůstávali, takže to jádro tvořilo nějaký návrh programu na další den a to byli lidé, kteří se moc neměnili, bylo jich třeba 5 až 8. Jinak se tam vystřídalo několik set lidí za celou tu dobu“. K dotazu, kolik lidí čítaly skupinky, o nichž hovořil, svědek uvedl, že „Třeba tak čtyři, záleželo na tom, kolik nás bylo a jaká byla potřeba, na kolik míst jsme se museli rozptýlit. Průměrně ve skupinkách bylo 4 až 6 lidí, ale ty skupinky se potom ještě mohly rozdělit, třeba ráno vyrazila do terénu do vyhrazeného prostoru, který měl hektar, skupina, která měla 4 až 6 lidí, potom zjistila, že v rámci toho hektaru se těží na třech místech, tak se ještě ta skupina rozděvila třeba do dvojic. Nikdy jsme ale nechodili individuálně, to byla zásada, že jsme chodili po dvojicích z důvodu bezpečnosti. Ta skupina měla blokovat, základní funkcí lidí v terénu bylo blokovat, tzn. snažit se zabránit kácení stromů nenásilnou pokojnou cestou, za prvé komunikací s dřevorubci, snahou je přesvědčit, aby nekáceli. Pokud to nezafungovalo, tak potom tím, že vstupovali do toho území a předpokládali, a v tom byla slabina blokády, protože my jsme předpokládali, že pokud budeme vstupovat do toho prostoru, kde se kácí, tak že se kácet nebude, v tom jsme se ale bohužel zásadně přepočítali, a to bylo selhání policie podle mého názoru naprosté a fatální, že policie nechránila životy lidí a jejich zdraví, ale policie tam chránila nezákonnou činnost kácení lesa, takže bohužel často se kácelo, i když lidé v tom prostoru byli a potom bohužel blokádníci nemohli zcela naplnit smysl své práce, ale přinejmenším kácení zpomalili. Taktika se měnila především podle toho, na kolika místech jsme měli informace, že se bude kácet, takže když třeba v prostoru č. 4 se kácelo od 25.7., vyvrcholilo to tam 27.7., tam byla ta největší holina, tak na této lokalitě, které jsme říkali čtyřka, měli jsme to rozdělené na segmenty, tak potom třeba jsme věděli, že tam bude hlavní kácení, tak většina lidí šla tam a ostatní místa, která jsme měli vytipovaná, tak byla pokrytá třeba jen dvojicemi, které monitorovaly situaci. Z toho je určitě hodně dokumentů z kácení na jihozápadním území, z té čtyřky. Jiné dny, kdy byli dřevorubci rozptýlení víc po ploše celého území, tak jsme se víc rozptýlili a i během dne jsme taktiku měnili, což vedoucí skupin dohadovali se mnou podle toho, kolik lidí bylo ještě vůbec schopných blokovat a kolik bylo odvezených na stanici do Kašperských Hor, tak vlastně ty skupinky byly nějakým způsobem během dne narušeny nebo některé rozprášeny, tak z lidí, kteří zbyli, jsme zase stmelili jiné skupiny, takže jsme měli nějakou taktiku celkovou z večera na další den a tu jsme potom v průběhu dne, jak se měnila situace, museli aktuálně měnit. Já jsem byl pořád v kontaktu s vedoucími skupin, takže jsem věděl, kde je třeba posílit a kde jsou zase třeba lidé navíc, kteří by mohli jít tam, kde je potřeba“. K dotazu, jak se účastníci dozvídali o konání blokády, svědek uvedl: „Na začátku, když hnutí Duha bylo iniciátorem, tak posílalo přes své mailové listy nebo přes Facebook oznámení o tom, že se blokáda chystá, to byl nějaký první impuls, pak na základě předběžného opatření hnutí Duha z toho vycouvalo a pak už se to šířilo spontánně, nejenom po internetových sítích, ale šířilo se to i přes média, protože blokáda měla obrovskou publicitu a lidé, kteří se tím cítili oslovení, tak přijížděli“. K otázce, kdy blokáda začala, svědek uvedl: „Já jsem přijel v pondělí večer 18. a blokáda začala myslím 15. v pátek před tím víkendem. První týden byla blokáda řekněme symbolická, protože se ještě nekácelo, začalo se kácet 14. a na to konto hned přijeli lidé, kácení ustalo a potom od pondělí 18. až do pátku se ten první týden nekácelo a to už běžela souvisle symbolická blokáda. Potom od pondělka 25. se začalo kácet a začala blokáda naostro a trvala až do poloviny srpna, do 14.8. Pak jsme ještě

monitorovali situaci několik týdnů po skončení blokády, byly tam hlídky terénní. Vlastně i ty hlídky terénní nás upozornily na to, že začala nelegální těžba, to bylo v první polovině července těsně před blokádou. Byly to dobrovolnické hlídky hnutí Duha“. K dotazu, zda větší část skupinky nebo celá skupinka vstupovala do prostoru označeného páskou, svědek uvedl: „Ano, to bylo jejich cílem. Kácelo se v prostoru za páskou, takže cílem skupiny bylo vstoupit do prostoru za páskou a bezprostředně bránit nenásilně kácení. Pokud někdo, převážně nový člověk, který přijel večer a viděl tu melu, lekl se na poslední chvíli, tak tam nešel, ale rozhodně bránila naprostá většina lidí“. K dotazu, kde byli ubytovaní, svědek uvedl: „První týden do středy jsme byli na Antýglu v kempu, pak jsme byli na Jelenově, potom na Filipově Huti a potom zase na Jelenově, takže nejvíc času na Jelenově v soukromém objektu“. K dotazu, zda jsou to místa, která jsou mimo lokalitu Ptačího potoka, svědek uvedl: „Ano, jezdili jsme auty. Když jsme byli na Filipově Huti, to bylo nejbliž, to jsme chodili pěšky ten druhý týden blokády od 25.7., a pokud jsme bydleli na Antýglu nebo na Jelenově, tak jsme dojížděli s tím, že jsme nechali auta na Filipově Huti na veřejném parkovišti nebo na Modravě, měli jsme vždy hlídače, protože auta nám byla občas poškozovaná“. Svědek dále uvedl: „Odjeli jsme na Modravu nebo na Filipovu Huť nebo často na obě ta místa podle toho, jak jsme šli do terénu, podle dostupnosti toho území, které jsme chránili, takže lidé dojeli na parkoviště společně, tam potom šli po těch skupinách, jak byli rozděleni z té hlavní večerní porady, tak už šly samostatně ty skupinky, to bylo třeba ráno v sedm, ta největší část lidí šla do terénu mezi sedmou, osmou, aby už byli nejpozději v osm na místě, a pozdě odpoledne kolem páté se vraceli. Já jsem měl přehled, kde kdo je a koordinoval jsem i odvoz auty zpátky“.

K vlastnímu průběhu blokády se dále komplexně vyjádřila svědkyně Kamila Hronová.

Svědčce uvedla: „Byla jsem na blokádě měsíc, téměř od začátku do konce asi od 19.7. do 18.8., tzn. že jsem se tam dostala ještě v tom týdnu, kdy blokáda byla ve fázi hlídkování, kdy se ještě nekácelo a nebyla tam policie. O blokáde jsem se dozvěděla tak, že jednak celý rok bylo jasné, že se na Šumavě něco děje, tak jsem byla v pohotovosti a pak ta informace ke mně dolehla naráz ze dvou stran, kamarádka to vyčetla někde v médiích a upozornila mě a téměř zároveň přišel i první e-mail od hnutí Duha, kde popisovali situaci na Ptačím potoce a vyzývali k účasti. Já jsem ty lidi tenkrát vůbec neznala, maximálně jsem znala z doslechu jméno Mojžíra Vlašina, ale organizátory, pana Bláhu jsem neznala, každopádně jsem zavolala na uvedený telefon a dostala jsem instrukce, že mám přijet na Antýgl, co si mám vzít s sebou a že se mě tam někdo ujme. Tak to proběhlo, přijela jsem na Antýgl, celkem lehce jsem našla ostatní aktivisty, na začátku tam bylo asi 10 – 15 aktivistů, to bylo v tom týdnu, kdy se ještě nekácelo. Další pondělí, kdy se začalo kácet, tak jsme všichni volali o pomoc, ta výzva se roznesla a začali přijíždět další lidé, každý den tam bylo v průměru 30, 40, 50 lidí. Já jsem tam zůstala až do konce kácení s dvěma krátkými přestávkami, kdy jsem si jela vyřídit nějaké záležitosti. Moje funkce tam byla od počátku, kdy jsem byla naprosto řadový aktivista, a když jsem se tak nějak rozkoukala v tom, co se děje a proběhly nějaké první zákroky, tak jsme se dostala do funkce vedoucí malé skupinky. Měli jsme každý večer poradu a rozhodli jsme se, že nejlepší bude na tom místě operovat v malých skupinkách, na tom Ptačím potoce ohnisek kácení bylo víc a přibývalo jich. Zjistili jsme, že místa, kde se kácí, narůstají i v zadní části lesa, tak jsme si určili malé skupinky zhruba o pěti lidech, měl tam být nějaký člověk, který měl foťák nebo kameru a dělal nám zázemí v tom smyslu, že tam někdy docházelo jak ze strany policistů nebo i ze strany dřevorubců k útokům, takže funkci tohoto člověka bylo

dokumentovat a v podstatě nás tím chránit, protože jsme předpokládali, že pokud to bude natáčené, tak si na nás nebudou tak dovolovat. Byla jsem tam jako organizátor té své skupinky, jsem psychologka, tak jsem jim byla jakoby morální oporou, což asi dělal každý vedoucí té skupinky. Velice brzo ráno jsme autem dorazili na Modravu na ta nejbližší parkoviště, pak jsme všichni společně došli 4 km na Ptačí potok a tam jsme se rozdělili do skupinek. Vzala jsem svých pár lidí a šli jsme na určené místo. Během dne se to mohlo měnit, protože situace byla různá každý den, takže na některém místě se přestalo kácet nebo se stalo, že na nějakém místě bylo tolik policistů, že nebylo možné se dostat skrz jejich kordon, takže někdo třeba odcházel, takže ty skupinky komunikovaly do určité míry i mezi sebou a především s vedením s panem Piňosem, který byl neustále na telefonu. Měli jsme samozřejmě nějakou pravomoc podle vlastního uvážení, když jsme viděli, že je nás zapotřebí někde jinde nebo že tam to nemá smysl, tak jsme se potom v tom terénu přesunovali“. K dotazu, jaký počet lidí byl součástí její skupiny, svědkyně uvedla „Obvykle pět“. K dotazu, v čem spočívala její činnost v průběhu dne, co konkrétně dělali, svědkyně uvedla, že „Poté, co jsme dorazili brzy ráno na Ptačí potok, tak jsme si vybrali nějaké stanoviště, říkali jsme jim čísla, takže třeba se řeklo, že jdeme na trojku. Došli jsme tam, většinou jsme tam byli dřív než dřevorubci, takže jsme čekali na jejich příchod, a když dřevorubci přišli, tak jsme šli a začali jsme blokovat stromy. Pokud tam nebyla policie od začátku, tak to blokování někdy bylo účinné, že třeba několik hodin jsme tam blokovali, to záleželo na těch konkrétních dřevorubcích, někteří se nás chvíli snažili odradit a potom respektovali naše vlastní bezpečí a nechali toho kácení, někdy se naopak stávalo, že těm dřevorubcům to bylo celkem jedno a ty stromy tam padaly mezi lidi, snad i na lidi, slyšela jsem, že někdo musel uskočit, když na něj padal strom. Potom přišla policie, takže pak jsme se domlouvali, jestli tam vytrváme do příchodu policie, v některých případech, kdy jsme měli pocit, že se ještě nechceme nechat odvést hned, tak jsme se dohodli na tom, že na chvíli odejdeme nebo se přesuneme na jiné stanoviště, ale v podstatě během dne ta skupinka byla skoro vždycky rozprášená“. K dotazu, zda celá skupina vstoupila do ohraničeného těžebního prostoru nebo někdo zůstal venku, svědkyně uvedla: „To bylo různé, měli jsme takovou dohodu, že tam byl alespoň jeden člověk, který měl kameru a natáčel ten zákrok a z toho principu, aby ho nemohli zadržet, tak zůstával za páskou. V některých případech jsme se všichni ostatní domluvili, že tam jdeme naráz a šli jsme blokovat naráz a někdy jsme se domluvili ti zbývající čtyři, že dva šli blokovat a poté, co byli odtaháni policií, tak nastoupili ti další dva“. Svědkyně k celkové skupině uvedla: „Bylo nějaké jádro deseti nebo patnácti lidí, kteří tam byli většinu té doby, další lidé tam strávili týden, pak museli odjet z pracovních důvodů, ale pak se ještě vrátili, a pak byla spousta takových lidí, kteří tam jakoby nějak prošli, že tam třeba strávili den, dva, takže někteří lidé zůstávali a velké množství tam bylo jen několik dnů, takže jádro skupiny zůstávalo a ti na vnějším okraji se obměňovali“. K dotazu, kolik skupinek bylo, svědkyně uvedla: „To záleželo na konkrétním dni, protože někdy nás tam bylo 40, někdy 60, takže záleželo na tom, kolik bylo možné udělat skupinek, ale řekněme, že jich mohlo být 6, 7“. Svědkyně dále uvedla: „Mé skupince bylo přiděleno nějaké stanoviště a mohlo se dít to, že třeba někteří členové byli zatčeni, naše skupinka se zmenšila a tak jsem volala koordinátorovi, co máme dělat, on např. řekl, že se mám spojit s nějakou jinou skupinkou, kde jich je taky málo, takže v průběhu dne jsme byli někdy odveleni na jinou oblast lesa“.

K vlastnímu průběhu blokády se dále komplexně vyjádřil svědek Jan Skalík.

Svěděk uvedl: „Já jsem se na místo blokády dostal jako běžný účastník. O tom, že blokáda probíhá, jsem se dozvěděl od přátel e-mailem a vzhledem k tomu, že o toto téma mám zájem, tak jsem se rozhodl zúčastnit, nicméně v průběhu méj účasti na blokádě, která byla rozdělena do tří epizod, účastnil jsem se přibližně od 26. do 31.7.2011, potom asi 4 dny v počátku srpna a potom asi dva dny kolem 13. a 14.8. Moje role se postupně proměňovala. Myslím, že na té blokádě to bylo poměrně obvyklé, že lidé přijížděli jako účastníci, kteří neměli s tou organizací nic společného, ale postupem doby získávali nějaký větší úkol v organizaci té skupiny. Původně jsem se zúčastnil jako blokádník s tou skupinou, podřídil jsem se nějakému skupinovému rozhodnutí a účastnil jsem se první větší akce 26.7., kdy skupina asi 30 aktivistů se v přítomnosti několika novinářských týmů, pokoušela zablokovat lokalitu v předmětném území, kterému se říká Březník, takže tam nás bylo 20, 30, kdy jsme se snažili zablokovat jednak práci těžařů, která tam probíhala poměrně intenzivně, a zároveň jsme se snažili na problém upozornit i mediálně, protože tam byli přítomni novináři, kteří tu blokádu, respektive zásahy policistů zaznamenávali. Potom jsem se účastnil dalších podobných zásahů v každém dni, kdy jsem na Šumavě byl. Za zmínku stojí akce, která proběhla 3.8., byla organizovaná takovým způsobem jednak, aby blokáda byla úspěšná věcně a zároveň, aby to přitáhlo pozornost médií, takže to byl den, kdy se blokády zúčastnilo asi 100 lidí, tam jsem již měl takovou roli poloorganizační, kdy jsem pomáhal hlavnímu organizátorovi na místě s tím, že jsem byl komunikační spojkou, vyřizoval jsem jeho telefonické hovory s jednotlivými skupinami, ty jsem se snažil koordinovat tak, abychom se všichni v daný čas dostali do oblasti, kde probíhala těžba, kde byli zároveň lezci na stromech a kde jsme očekávali, že to bude mediálně pokryté“. Svědek dále uvedl: „Co se týká organizační podoby té blokády, zvykem bylo to, jak dokládají i videozáznamy, které byly předloženy a které jsem stříhal ze záběrů jednotlivých účastníků, že skoro každý večer byla nějaká porada, během které se jednak hodnotil uběhlý den, jak byla úspěšná mediální práce s tím tématem, jak bylo úspěšné blokování těžby v terénu, zároveň se hovořilo o tom, jaké jsou optimální možnosti pro následující den, to bylo projednáváno v širším kolektivu všech přítomných účastníků té blokády, kterých obvykle bylo mezi 30, 50. Potom velmi brzy ráno celá ta skupina vyrážela do toho prostoru a tam na základě té dohody se buďto soustředila na jedno místo, které chtěla zablokovat, nebo se naopak rozhodlo, že se pokusíme nějakým způsobem blokovat míst víc. To bylo průběžně během dne ohlašováno převážně Janu Piňosovi, ale i jiným a v zásadě se dá říct, že ta strategie se měnila i během dne, protože se měnily podmínky podle toho, kde zasahovala policie a kde káceli ti lesní dělníci. V těch týmech jsme měli zpravidla rozdělené role, pokud jsme chtěli blokovat s nějakým předmětem, typicky s trubkou, tak to vyžadovalo, že blokující osoba byla vlastně částečně bezmocná a nehybná a z hlediska její bezpečnosti jsme se rozhodli, že bude vhodné, když vždycky bude doprovázena někým dalším, která bude třeba za páskou a bude tuto osobu nepřetržitě sledovat, bude na telefonickém příjmu“. Svědek dále uvedl: „Celá skupina se dopravovala většinou na to místo společně. Od místa, kam bylo možno dojet auty, šli pohromadě. Potom během dne dost často se začínalo třeba pohromadě ve všech těch 30 – 40 lidech, nicméně s ohledem na to, že se kácelo ve více lokalitách zároveň, tak se skupina rozdělila na dvě až šest podskupin, které byly koordinované v průběhu celého dne, probíhala mezi nimi komunikace. Co se týká počtu, ty skupiny byly veliké mezi 5 a 15 lidmi, někdy to také ale mohlo být méně“. K dotazu, zda větší počet aktivistů vstupoval do těžebního prostoru označeného páskou, nebo pouze jednotlivci, svědek uvedl: „Já jsem se blokády účastnil v zásadě každý z těch dnů, co jsem byl přítomen, takže řádově třeba 7 dní a při těchto svých aktivitách jsem nebyl svědkem toho, že by někdo z těch účastníků blokády zůstával za páskou

v situaci, kdyby tam byla nějaká možnost reálně zablokovat tu těžbu, případně zvýraznit to, že ti těžaři ty stromy kácení, takže vlastně já nemůžu popřít, že někdo zůstával za páskou, určitě zůstávali za páskou právě ti lidé, kteří monitorovali ty lidi, kteří byli v trubkách nebo kteří měli právě tu roli podle policie nepřestupovat nějaké jejich nařízení nebo jejich požadavek a nevstupovat do toho prostoru, protože bylo důležité, aby tihle lidi nebyli omezeni policisty, ale mohli na tom místě setrvat, ale o nikom jiném si nevzpomínám, že bych věděl, že nevstupuje za tu pásku, když by v tu chvíli mohl. Já jsem byl účastníkem skupiny většinou o pěti, deseti lidech a v zásadě všichni, pokud to bylo nějak odůvodněné, tak jsme vstupovali za pásku, ovšem samozřejmě byly také situace, že počet policistů na jednotlivém místě byl srovnatelný nebo i vyšší než náš a v takových momentech oni poměrně aktivně byli schopni zablokovat to, abychom se za tu pásku dostali, a pokud jsme se tam dostali, tak byli schopni rychleji ty osoby vynášet nebo případně i odvázet na služebnu, než jsme tam byli schopni pronikat“. K dotazu, zda se blokády účastnili totožní lidé, svědek uvedl: „Myslím, že z té skupiny byla zhruba jedna třetina až jedna polovina účastníků blokády, kteří tam vytrvávali po velkou část blokády, a potom tam byla poměrně velká část, řekněme dvě třetiny nebo jedna polovina osob, které tam byly třeba jenom dva, tři dny, případně se ke skupině přidali až v průběhu dne třeba jenom na jeden den, ale to bylo myslím spíše výjimečné“. K dotazu, kdy činnost skupiny obvykle končila, svědek uvedl: „Myslím si, že u toho blokování souvisela s útlumem aktivity těžařů, což bylo většinou kolem čtvrté, páté hodiny, nicméně zřejmě tam byly i dny, kdy policie byla natolik schopná zadržet velkou část účastníků už v průběhu toho dne a oni nebyli schopni se z těch policejních služeben vracet na to místo tak rychle, aby tam ještě v nějakém rozumném čase dorazili, takže je možné, že v nějaké dny se ta aktivita blokádníků rozpadla už někdy kolem druhé, třetí hodiny, ale většinou kolem čtvrté, páté hodiny jsme ten prostor opouštěli, většinou společně, a potom byl čas na oddech. Porady probíhaly zhruba od osmi, od devíti hodin, někdy do jedenácti hodin, někdy třeba i do půlnoci. Probíhaly v místech ubytování, to se proměňovalo podle toho, jak bylo možné se tam operativně dostat, nicméně ubytování jsme byli zpravidla téměř všichni pohromadě ve stanech nebo v nějaké budově“. K dotazu, jakým způsobem mezi sebou komunikovali, svědek uvedl: „Co se týkalo komunikace, především se jednalo o telefonické spojení mobily, případně krátké organizační domluvy přímo tam v terénu na asfaltových komunikacích, které obepínaly to území, nebo někde v lese mimo ty oblasti kácení“.

Vlastní průběhu blokády odpůrce prokázal taktéž jím předloženými fotografiemi a videozáznamy, jimiž byl proveden důkaz při jednání konaném dne 11.12.2013. Jimi byly zdokumentovány společná skupinová přítomnost aktivistů v těžebním prostoru, konání porad v terénu, konání večerních porad, společné přesuny a přesuny v terénu, komunikace aktivistů s policisty a těžaři. Obsah těchto důkazů zcela koresponduje s tím, co v shora uvedení svědci.

V rozporu s tím, co vypověděli shora uvedení svědci, není ani obsah videozáznamů předložených odpůrcem, jimiž byl proveden důkaz při jednání dne 27.11.2013 a 11.12.2013. Na videozáznamu ze dne 25.7.2011, kterým byl proveden při jednání dne 27.11.2013, je vidět vynesení celkem dvou aktivistů z téhož vlastního prostoru těžby, přičemž je zmiňováno, že k nim přibude třetí, na dalším záběru vynášení aktivistky, jejíž vynášení je zaznamenáváno na video další aktivistkou a na dalším záběru skupina cca. 4 aktivistů stojící v prostoru, přičemž není jasné, zda před či za páskou. Na videozáznamu ze dne 25.7.2011, jímž byl proveden důkaz při jednání dne 11.12.2013, je vidět skupina dvou aktivistů, přičemž žena je tou, která je vynášena na videozáznamu provedeném k důkazu při předchozím jednání, a na dalším

záběru skupina 3 aktivistů a jednoho malého dítěte, přičemž jeden z mužů je muž ze skupinky 4 aktivistů viděný na videozáznamu provedenému k důkazu při předchozím jednání. Na videozáznamu ze dne 28.7.2011, jímž byl proveden důkaz při jednání dne 11.12.2013 je například vidět dobrovolně odcházející aktivista loučící se s dalším, na dalším záběru dva tzv. lezci v koruně téhož stromu s transparenty, na dalším záběru aktivistka spolu s fotografkou, na dalším záběru skupina cca. 20 lidí včetně svědka Jana Piňose, na dalším pak skupina deseti lidí držících se v kruhu za ruce sedících kolem stromu, na němž se nacházejí dva tzv. lezci spolu s transparenty, a jejich následné postupné vynášení ven z lokality až k přístupové komunikaci k přistaveným automobilům. Pouze na jednom záznamu je vidět snad osamocení aktivista.

Z odpůrcem předložených map dokumentujících jednotlivé dny blokády, jimiž byl proveden důkaz při jednání dne 27.11.2013, vyplývá, že těžba dřeva probíhala na celkem 9 těžebních lokalitách, o různé velikosti v rozmezí odhadem více než jednoho až méně než pěti fotbalových hřišť, od sebe mnohdy značně vzdálených, nalézajících se v oblasti o rozloze cca. 3, 37 km².

Svědék Bc. Petr Šrail, vedoucí informační a strážní služby Národního parku Šumava, uvedl, že „*těžebních prostorů bylo deset v průběhu té doby*“. Svědek dále uvedl, že páskou byla obvykle vymezena lokalita „*v rádech desítek metrů, bylo to přibližně na dvě délky káceného stromu. Jestliže se kácel jeden strom nebo jeden dva stromy, tak jestliže byl strom výšky 15 metrů, na dvě délky stromu je to 30 metrů plus nějaká rezerva, takže 50 x 50 metrů*“. Svědek uvedl, že celé pracoviště nebylo vymezeno páskou. Svědek taktéž uvedl, že místa těžby se měnila nejen v průběhu blokády nýbrž i v průběhu dne. Výslovně uvedl: „*Ta pracoviště, co si pamatuji, tak se měnila, tzn. nezačínalo se vždy na 1 až 10, ale bylo to v průběhu té doby, kdy tam docházelo k sanačním zákrokům, takže vždy v průměru tak tři až pět pracovišť v průběhu dne*“. K vlastní těžbě svědek uvedl: „*Nebylo možné, aby byla souvislá, protože dny, kdy tam byl velký počet lidí v porostech, tak to bylo tak nebezpečné, že ti, kteří kácejí ty stromy, tzn. ti lesní dělníci nesou přímou odpovědnost na tom, jestli to na někoho spadne nebo ne, takže ti muži byli vystaveni docela velkému tlaku na to, aby zaručili, že se nikomu nic nestane. Pokud strom padá dlouhé tři vteřiny dolů, tak za tři vteřiny je člověk schopen uběhnout velice dlouhou vzdálenost tak, aby byl ohrožen, takže zakončovali těžbu. Jestliže jsou standardně schopni chodit na šestou hodinu do práce, i z toho důvodu, že ty teploty v té době byly relativně vysoké, tak posouvali těžbu, měnili časy těžby, tzn. byli jsme tam přítomni opravdu od sedmi hodin ráno do sedmi hodin večer tak, abychom dělali bezpečnostní zajištění, druhé oči pro ty těžáře, byla to snaha o to, aby nedošlo k nějakým zraněním, snaha o to, abychom se vyhnuli úmrtí. Řeknu od 7.00 do 19.00 tak zahajovali tu těžbu, ukončili tu těžbu, takže tam nebyl standardní čas, že by v 7.00 hodin začali a v 19.00 vypnuli motorovou pilu, ale byli to vždy třeba dvouhodinové úseky s tím, že se přesunuli někam jinam do té chvíle, než se to pracoviště stalo zase nebezpečným, aby tu práci ukončili, takže co se týkalo i jejich názorů, tak řekli, že takovým způsobem se pracovat nedá, protože je to na hranici kriminálu*“.

Zde je nezbytné upozornit na to, že z provedených svědeckých výpovědí shora uvedených svědků, fotografií a videozáznamů, nelze osvědčit pravdivost skutkové verze reality předestřené odpůrcem v kasační stížnosti, tj. že „*se v lokalitě asi 4 km² vždy pohybovalo asi 10 až 30 osob, které od sebe byly vzdáleny desítky či stovky metrů*“, o níž se

zmínil Nejvyšší správní soud v bodě 37 zrušujícího rozsudku, a kterážto měla spolu s odborným článkem zpochybňovat skutkový stav, jak byl zaznamenán v novinovém článku blokádě v jeden den osobně přítomným svědkem Antonínem Viktorou.

Z provedených důkazů naopak vyplývá, že skupinky měly vždy nejméně 2 členy, a to včetně tzv. lezců. Navíc bylo prokázáno, že činnost aktivistů nebyla v konkrétní dny soustředěna na celou oblast, nýbrž především na oblasti, ve kterých probíhala vlastní těžba. Na tomto místě je vhodné připomenout, že vlastní prostor těžby vymezený páskou činil podle svědka Bc. Petra Šraila zpravidla cca. 50 x 50 metrů.

I výpovědi ostatních svědků jsou v rozporu se skutkovou verzí prezentovanou odpůrcem. Svědek Antonín Viktora, původně navržený ke svědecké výpovědi odpůrcem, vypověděl, že byl přítomen vstupu skupiny 20-30 lidí do těžebního prostoru, kteří se po postupném vstupu všichni, nebo alespoň většina, sešli na konečném prostoru o velikosti 20 x 20 metrů. Svědek Jaromír Bláha vypověděl o skupince 7-8 aktivistů.

Skutkovou verzi odpůrce nepotvrzují ani svědecké výpovědi policistů. Svědek Mgr. Petr Mášek vypověděl, že „při příjezdu na místo se vždycky někde vyskytovalo pár osob, které svým chováním ohrožovaly životy a zdraví“. Svědkyně Mgr. Markéta Stárková sice vypověděla, že „to byly vždy jednotlivci, kteří byli přímo v prostoru těžby“ současně však uvedla, že „do prostoru těžby vstupovali jednotlivci, třeba jeden nebo dva, na některých místech, kde ten prostor byl větší, tak třeba pět lidí a byli rozmístěny po celé ploše“. Dlužno doplnit, že její výpověď o vstupu jednotlivců není v souladu s jediným s k důkazů provedených videozáznamů. Ani její výpověď tak nepotvrzuje pravdivost tvrzení odpůrce o tom, že jednotlivé osoby od sebe byly vzdáleny desítky či stovky metrů. Svědek plk. JUDr. Jan Myslivec vypověděl, že „aktivisté, kteří tam byli přítomní, vnikali do těch prostor“ a „pohyb osob tam byl v menších i větších skupinkách a v jednotlivcích v různých částech v tom prostoru na místě“. Svědci npor. Mgr. Jaromír Vaněk a Bc. Petr Šrail se k otázce velikosti skupin či vždy pouze jednotlivců konkrétněji nevyjádřili.

Výpovědi navrhovatelem navržených svědků ohledně počtů účastníků v jednotlivých dnech potvrdil rámcově i odpůrce a vyplývá tak i z jím předložených map dokumentujících jednotlivé dny blokády, jimiž byl proveden důkaz při jednání dne 27.11.2013. Odpůrce uvedl, že v jednotlivé dny se blokády účastnilo cca. 30 osob, dne 3.8.2011 pak 70 osob. Nelze pominout ani tu skutečnost, že odpůrce tvrdil a vyplývá tak i z jím předložených map dokumentujících jednotlivé dny blokády, jimiž byl proveden důkaz při jednání dne 27.11.2013, že aktivity aktivistů byly podle odpůrce soustředěny do jedné (2x), dvou (8x), třech (4x) a nejvíce do čtyř (2x) lokalit o velikosti odhadem více než jednoho až méně než pěti fotbalových hřišť. Ani odpůrce tak nepotvrzuje své vlastní tvrzení uváděné v kasační stížnosti, tj. že „se v lokalitě asi 4 km² vždy pohybovalo asi 10 až 30 osob, které od sebe byly vzdáleny desítky či stovky metrů“. Dlužno v této souvislosti připomenout, že svědek Bc. Petr Šrail vypověděl, že těžba probíhala denně v průměru pouze na třech až pěti pracovištích, což rámcově odpovídá i odpůrcem uváděným místům, kde odpůrce proti aktivistům zakročoval.

Skutečnosti vypovězené navrhovatelem navrženými svědky potvrzují i některé z výpovědí policistů. Svědek Mgr. Petr Mášek k dotazu, zda se po celou dobu zásahu v případě aktivistů jednalo o komplexnější skupinu nebo částečně o lidi, kteří tam byli sami,

svědek uvedl: „*Určitě ti samí lidé to byli, protože zhruba tam bylo kolem 240 zajištěných osob, ale většina z těch osob byly pořád ty samé osoby, tzn. že se nám potom, co byly zajištěny na našem obvodním oddělení, vrátily do toho úseku, byť byly vyzvány, aby se tam nezdržovaly, tak za tu pásku znovu vstoupily, takže ten služební úkon byl proti někomu veden pětkrát, šestkrát a některé z nich jsme tudíž už znali*“. Svědkyně Mgr. Markéta Stárková k dotazu na pohyb aktivistů uvedla: „*Většinou se scházeli poměrně brzo ráno, rozmístili se dle mého názoru po nějaké domluvě, protože byli po celém tom prostoru tak, aby u každého úseku, kde se těžilo, někdo byl a v těch dnech si zřejmě domlouvali nějakou taktiku, protože bylo vidět, že některé dny vstoupili do toho prostoru jenom tak, když zjistili, že to není úplně účinné, že je policie vyvede ven, tak pak začali používat trubky, poutat se apod. Většina z nich se pohybovala po cestách, přecházeli mezi těmi stanovišti nebo se pohybovali také v obci Modrava, na parkovišti, kde měli větší skupinky, s těmi ale policie nikterak nekomunikovala*“. Svědkyně dále uvedla, že „*Některé osoby se tam pohybovaly po většinu té doby, a to bylo řádově tak do dvaceti osob, někteří se tam objevovali třeba jen jeden den a víckrát jsme je tam už neviděli*“.

Nad rámec uvedeného je vhodné uvést, že skutečnosti, že se nejednalo o akci na sobě nezávisle jednajících jednotlivců, nýbrž o jednání více osob ve shodě, si byl dobře vědom i odpůrce. Ve vyjádření k námitkám odpůrce například tvrdil, že „*v případě blokády se jednalo o profesionálně organizovanou činnost zúčastněných aktivistů*“. V Závěrečné zprávě o přijatých policejních opatřeních v souvislosti s bezpečnostním opatřením „*Modrava*“ v Národním parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 18.8.2011, č.j. KRPP-53367-4/ČJ-2011-0300PZ, odpůrce vždy hovořil o „*aktivistech*“, nikoli o jménech a příjmeních jednotlivých osob. Popisoval zde souhrnně, v čem spočívala činnost aktivistů, a uvedl, že „*taktika aktivistů se postupně měnila*“. Lze si jen stěžít představit, že se bude měnit taktika osob na sobě nezávisle jednajících. Ke změně taktiky několika osob je zásadně nezbytná komunikace mezi nimi. Ostatně odpůrce i ve všech svých podáních v rámci soudního řízení hovoří o souhrnně o aktivistech, když používá pojmy jako „*blokáda aktivistů*“ či „*účastníků blokády*“ (viz. např. vyjádření k námitkám) a nikoli o jednotlivých osobách označených jménem a příjmením. Osoby na sobě nezávisle jednající nemohou být účastníky jakékoli blokády. Odpůrcem používané pojmy již samy o sobě evokují sounáležitost aktivistů.

4.

Kontinuální shromáždění.

a)

Soud má po provedeném dokazování z v předchozím bodě zmíněných částí výpovědí svědků, videozáznamů a fotografií za to, že se ode dne 25.7.2011 do dne 12.8.2011 v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava konalo jedno kontinuální shromáždění.

Účastníci blokády konali za účelem dosažení jednotného cíle, tj. společnou aktivitou více osob osobní přítomností v nejméně dvoučlenných skupinkách v těžebním prostoru zabránit nebo alespoň ztížit provádění nezákonné těžby dřeva v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava a tím vyjádřit svůj názor na zákonnost těžby a současně vyvolat zájem médií za účelem vyvolání veřejné debaty.

Účastníci blokády byli od počátku vedeni jednotným záměrem pokračovat v dosahování cíle po dobu, kdy bude nezákonná těžba dřeva pokračovat, nikoli například konat shromáždění toliko jeden den. Dosahování cíle bylo na společných poradách průběžně vyhodnocováno.

Účastníci blokády postupovali v jednotlivé dny a v rámci nich obdobně. Šlo o prostý vstup a setrvání v prostoru těžby dřeva, poutání se prostřednictvím technických prostředků ke stromům či upoutání se v korunách stromů v případě tzv. lezců. Činnost účastníků blokády tak byla stejnorodá. Blokáda měla po celou dobu podobnou organizační strukturu od hlavního organizátora, jeho asistenta, tiskového mluvčího, vedoucí jednotlivých skupinek, členů skupinek, hlídek, řidiče, zásobovatele až kuchaře. Účastníci blokády byli o konkrétních podobách postupu při jejich připojení se k blokádě podrobně seznámeni.

Aktivity účastníků blokády měly blízkou personální souvislost. V průběhu jednotlivých dnů činil celkový počet účastníků blokády minimálně 30 osob. Vždy se jednalo o osoby, které chtěli společným jednáním dosáhnout společného cíle. Požadavek minimálního počtu dvou osob tak byl jednoznačně naplněn. Po celou dobu blokády zde bylo jádro totožných lidí v čele s hlavním organizátorem panem Janem Piňosem, v minimálním počtu 5 až 8 lidí. Na tomto místě je vhodné upozornit na to, že pro posouzení, zda se v daném případě jednalo či nejednalo o shromáždění, není podstatné, co aktivisté podle odpůrce policistům tvrdili, tj. že jsou zde každý sám za sebe, nýbrž to, co se ve skutečnosti na místě dělo.

Aktivity účastníků blokády měly blízkou časovou souvislost. Probíhaly v rámci celého dne od počátku těžby dřeva až do jejího skončení. Pokud byli účastníci odpůrcem zajištění, vraceli se do míst těžby po propuštění ještě týž den. Aktivity účastníků blokády probíhaly po většinu po sobě jdoucích dní v době od 25.7.2011 do dne 12.8.2011. Vedlejší aktivity v podobě vyhodnocení dne a přípravy na den nadcházející probíhaly i po skončení těžby dřeva. I pokud by bylo pravdivým tvrzení odpůrce o tom, že „*blokáda neprobíhala ve dnech 30.7.2011, 31.7.2011 a 7.8.2013*“, což nebylo prokázáno žádnou svědeckou výpovědí, na blízké časové souvislosti aktivit účastníků blokády by tato skutečnost nic neměnila. Blokáda trvala celkem 19 dnů po sobě jdoucích dnů, tudíž i případný výpadek tří dnů z tohoto počtu, nemění nic na tom, že aktivity účastníků blokády spolu časově blízce souvisely.

Aktivity účastníků blokády měly blízkou místní souvislost. Probíhaly v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava a v rámci ní byly cíleny do cca. devíti těžebních lokalit o velikosti odhadem více než jednoho až méně než pěti fotbalových hřišť a v rámci nich do vlastního prostoru těžby dřeva o velikosti cca. 50 x 50 metrů. Další aktivity pak v místech nocování účastníků postupně na třech místech v rámci národního parku.

S ohledem na tyto všechny skutečnosti je nutné na blokádu nahlížet jako na jedno kontinuální shromáždění. Dělení tohoto kontinuálního shromáždění na jednotlivá shromáždění v rámci jednotlivých dnů či dokonce jednotlivých časů, míst a osob by bylo dělením umělým neodrážejícím skutečnou podstatu konaného shromáždění. Takovéto umělé dělení by vedlo až k absurdním důsledkům. Na jednom z k důkazů provedených videozáznamů jsou například viděni dva tzv. lezci upoutaní v koruně jednoho stromu, kteréžto by bylo nutné považovat za samostatné shromáždění. Stejně tak by za samostatná shromáždění musela být považovaná každá ze skupinek i ve svém nejmenším počtu dvou

osob. Přitom je zjevné, že v průběhu času takových skupinek se vytvářelo nespočet. Bylo by tudíž nutné dospět k závěru, že v průběhu blokády v místě proběhy desítky až stovky shromáždění s tím, že účastníci se mají samostatnými námitkami u soudu bránit proti rozpuštění těchto desítek až stovek jednotlivých shromáždění.

Stejně tak umělé by bylo dělit těžbu dřeva v předmětném období a místech do několika samostatných na sobě nezávislých těžeb. Obdobně je tomu i u vlastního zákroku policie vůči účastníkům blokády. Jak vyplývá ze Závěrečné zprávy o přijatých policejních opatřeních v souvislosti s bezpečnostním opatřením „Modrava“ v Národním parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 18.8.2011, č.j. KRPP-53367-4/ČJ-2011-0300PZ, byly aktivity policie po celé rozhodné období i samotným odpůrcem vyhodnoceny souhrnně jako „jedno bezpečnostní opatření“. Ze stejné zprávy současně vyplývá, že již na samém počátku bezpečnostního opatření dne 25.7.2011 bylo stanoveno, jakým způsobem budou policisté proti aktivistům zasahovat. Tento postup se po celou dobu blokády, jak vyplývá nejen z této listiny ale i ze všech svědeckých výpovědí, v zásadě nijak neměnil.

b)

Z hlediska formy se blokáda nejvíce podobala tzv. sit-in, tj. obsazení určitého strategického místa aktivisty. Jak již bylo uvedeno shora, „sit-ins“ jsou Evropským soudem pro lidská práva uznávanou tradiční formou shromáždění. Konání takových shromáždění není ničím neobvyklým či „nekonvenčním“. Neměly by tudíž objektivně vznikat důvodné pochybnosti o tom, zda obsazení určitého místa aktivisty je či není shromážděním.

Konkrétní podoba shromáždění konaného ode dne 25.7.2011 do dne 12.8.2011 v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava, byla předurčena třemi základními faktory.

Zprvým cílem blokády. Je-li obsazení určitého strategického místa aktivisty i na základě judikatury Evropského soudního dvora nutné považovat za standardní prostředek realizace svobody projevu v rámci práva pokojně se shromažďovat, kteréžto v daném případě mělo za cíl vyjádřit názor na zákonnost těžby a současně vyvolat zájem médií za účelem vyvolání veřejné debaty, tj. projevit politický názor v nejširším jeho slova smyslu, je nutné cíl blokády považovat za zcela souladný s cílem sledovaným zákonem o právu shromažďovacím. Tuto skutečnost již soud ostatně uvedl výše. Ke splnění tohoto cíle tak bylo nezbytné přistoupit k obsazování vlastního prostoru těžby.

Zadruhé, ve vztahu k aktivistům objektivním faktem, a to konkrétními místy a časy těžby dřeva. Zejména z obsahu výpovědi svědka Bc. Petr Šraila vyplývá, že těžba probíhala rámcově od 7.00 do 19.00 hodin. Těžba současně neprobíhala každý den ve všech z podle svědka 10 těžebních lokalit, nýbrž v průměru pouze na třech až pěti pracovištích. Těžební lokality byly o velikosti odhadem více než jednoho až méně než pěti fotbalových hřišť. Současně vlastní těžba dřeva probíhala v rámci těchto lokalit pouze v prostoru o velikosti cca 50 x 50 metrů. Místa těžby se navíc měnila nejen v průběhu blokády nýbrž i v průběhu dne, a to mnohdy i v bezprostřední reakci na konání aktivistů. Chtěli-li tudíž aktivisté dosáhnout svého cíle, museli na tento druhý fakt reagovat. Konání „statického sit-in“, míněno setrvání po celou dobu blokády na jednom místě, nebylo vůbec způsobilé vést k dosažení cíle blokády.

Vlastní těžba by v takovém případě byla přesunuta jinam a konání shromáždění by okamžitě ztratilo svůj smysl. Pro aktivisty strategickým místem byl pouze prostor vlastní těžby, tj. prostor o velikosti cca. 50 x 50 metrů. Tento prostor se nacházel pokaždé někde jinde.

K realizaci cíle blokády tak bylo nezbytné zvolit konání řekněme pracovní „*dynamického sit-in*“, tj. po dobu provádění těžby dřeva aktivně vyhledávat místa s aktuálně probíhající těžbou a teprve po jejich nalezení takové místo obsadit. Po převedení těžby do jiného místa opět přistoupit k vyhledání tohoto místa za účelem jeho obsazení. Místo protestu se tak zákonitě měnilo nejen v průběhu jednotlivých dní, nýbrž i v rámci konkrétního dne. S ohledem na to, že vlastní těžba dřeva probíhala navíc v průběhu dne současně na více místech, bylo nutné se za účelem dosažení cíle blokády dělit na větší či menší skupinky, aby obsáhly všechna nebo alespoň co nejvíce míst aktuální těžby. Dlužno doplnit, že k zamezení těžby nebylo nutné obsazovat celou lokalitu, k „obsazení prostoru“ zcela postačovala přítomnost několika málo osob, neboť i jejich přítomnost znemožnila pokračování v těžbě. Nebylo ani z tohoto důvodu nutné, aby všichni účastníci blokády v tentýž čas nacházeli na tom samém místě. Ostatně nelze ani dovodit, že by taková povinnost podmiňovala existenci shromáždění. V případě například okupace budovy, kterážto je taktéž podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva shromážděním, také není nutné, aby všichni účastníci byli po celou dobu konání shromáždění přítomni v jedné místnosti, nebo současně ve všech, či že by v případě rozptýlení se po budově docházelo k dobrovolnému rozpuštění shromáždění a jeho změně v individuální realizaci svobody projevu a po sejítí se v jedné místnosti ke vzniku nového shromáždění. Toliko také na doplnění k nedůvodnému umělému dělení kontinuálního shromáždění.

Tyto skutečnosti tak odůvodňují a současně vysvětlují pohyb větších či menších skupinek aktivistů v předmětné oblasti, existenci hlídek, koordinátorů, tj. existenci hlavního organizátora, jeho asistenta či vedoucích jednotlivých skupinek. Stejně tak potvrzují, že k vzájemné komunikaci bylo nezbytné využívání mobilních telefonů. Vzhledem k tomu, že vlastní těžba dřeva neprobíhala po celý den, tj. 24 hodin denně, ale cca. od 7 do 19 hodin, bylo logické, že se aktivisté na zbylou dobu přesouvali mimo lokalitu do míst, kde společně nocovali, a k tomu používali řidiče. Ostatně jejich přítomnost v místě, vyjma eventuálních hlídek, zda není i mimo tuto dobu pokračováno v těžbě, by byla nadbytečná ke splnění cíle blokády a tím i neodůvodněná. Aktivisté tak zcela správně v zájmu dodržování například zákazu táboření mimo místa k tomu vyhrazená na území národního parku předmětnou oblast opouštěli. Odůvodněná je taktéž eventuální funkce kuchaře či zásobovatele za situace, kdy aktivisté po dobu, kdy těžba dřeva neprobíhala, trávili čas na společném místě. Odůvodněná je i například funkce tiskového mluvčího, když součástí cíle blokády byla i mediální prezentace.

Vnitřní organizace, resp. diferenciací funkcí, byla nezbytná k naplnění cíle shromáždění. Dosahování cíle blokády byla výsledkem společné činnosti všech těchto „organizačních složek“, a proto všechny tyto osoby je nutné považovat za plnohodnotné účastníky blokády. Vzhledem k tomu, že blokáda trvala po dobu 19 dnů, je taktéž zcela logické, že se personální složení aktivistů postupně obměňovalo, tj. někteří přijížděli, jiní odjížděli. Jak však bylo uvedeno shora, bylo prokázáno, že určité organizační jádro zůstávalo přítomno po celou dobu blokády.

Dlužno doplnit, že vnitřní diferenciací účastníků shromáždění není ničím neobvyklým. Sám zákon o právu shromažďovacím s ní výslovně počítá. V ustanovení § 6 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím svolavatel vydává přímo nebo s pomocí pořadatelů účastníkům pokyny k zajištění řádného průběhu shromáždění. Podle § 6 odst. 4 písm. b), c), d), e) téhož zákona je svolatel dokonce povinen zajistit potřebný počet způsobilých pořadatelů starších 18 let, řídit průběh shromáždění tak, aby se podstatně neodchylovalo od účelu shromáždění uvedeného v oznámení, dávat závazné pokyny pořadatelům a dbát o pokojný průběh shromáždění a činit opatření, aby nebyl narušován. Těmto povinnostem svolatele současně odpovídá povinnost účastníků shromáždění dbát pokynů svolavatele a pořadatelů podle § 6 a zdržet se všeho, co by narušilo řádný a pokojný průběh shromáždění. Veškerá tato ustanovení jsou analogicky aplikovatelná i na shromáždění neoznámené. Na tomto místě je vhodné uvést, že ze žádného důkazu nevyplývá, že by se shromáždění po celou dobu svého trvání odchýlilo od svého účelu. Svědek Jan Piňos (analogicky v pozici svolatele) a vedoucí jednotlivých skupinek (analogicky v pozici pořadatelů) ve spojení s dodržováním jejich pokynů ze strany ostatních aktivistů zajistili řádný průběh shromáždění.

Zatřetí, ve vztahu k aktivistům objektivním faktem, od prvního dne konání blokády, tj. od 25.7.2011 až do jejího posledního dne 12.8.2011 trvajícím zásahem odpůrce. V tomto smyslu je logické, že například koordinátoři či tiskový mluvčí bezprostředně nevstupovali do vlastního prostoru těžby, aby nebyli odpůrcem zajištěni a mohli plnit svoji funkci. Současně bylo nutné podle počtu zajišťovaných aktivistů operativně sdružovat zbývající do operativních skupinek, eventuálně, pokud byli zajištěni včas propuštěni ze zajištění, zajišťovat jejich svoz do míst protestu.

Naplňuje-li obsazení určitého strategického místa aktivisty všechny definiční znaky shromáždění, nelze pouze na základě toho faktu, že v nyní souzeném případě strategické místo v průběhu času měnilo svoji polohu a aktivisté na tuto skutečnost museli reagovat, že by takovýto, jak pracovníčně označeno „dynamický sit-in“ nebylo možné považovat za shromáždění. To co aktivisté činili, totiž nebylo opět nic jiného než obsazování určitého strategického místa, pouze s tím rozdílem, že těchto míst bylo víc, a to ne v závislosti na vůli aktivistů nýbrž na základě vůle těžařů.

c)

Shromáždění bylo pokojné. Soud nemá důvod cokoli měnit na to, co uvedl již v předchozím rozsudku, tj. že „*Akce byla nenásilná*“. Provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by účastníci shromáždění měli „*násilnické úmysly*“. Z ničeho nevyplývá, že by aktivisté při přesunech mezi jednotlivými místy, kde probíhala těžba, při vstupu do těchto míst a pobytu v nich používali násilí či že by fyzicky aktivně útočili na těžaře, zasahující policisty či jiné osoby. Totéž platí pro jejich přesuny do míst jejich nocování, pobyt v nich a přesuny zpět. Zde je možné opět odkázat na již citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, tj. že „*zabrání budovy bez použití násilí, které by bylo zjevně v rozporu s vnitrostátním právem, lze považovat za „pokojné shromáždění*“. Totéž tak musí platit pro zabránění prostoru v rámci národního parku, kde by rozpor s vnitrostátním právem mohl být spatřován například se zákazem volného pobytu na určitých místech.

III.

Zásah odpůrce byl aktem rozpouštění shromáždění.

1.

Úvodem.

Jak vyplývá z čl. 11 odst. 2 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv, na výkon shromažďovacího práva mohou být uvalena pouze ta omezení, která stanoví zákon. V České republice tato omezení stanoví zákon o právu shromažďovacím.

V daném případě se jednalo o shromáždění, které nebylo oznámeno. Vyplývá tak i z fotokopie odpovědi na e-mail adresovaný panu Ing. Antonínu Schubertovi, starostovi Modravy, který byl panu starostovi adresován dne 24.8.2011, ve které bylo uvedeno, že v období od 14.7.2011 do 12.8.2011 nebylo žádným subjektem požádáno o povolení ani nahlášeno konání jakéhokoli shromáždění.

Jak již bylo uvedeno, i takovéto shromáždění je pod ochranou českého zákona o právu shromažďovacím. Podle § 13 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím shromáždění, které se koná, aniž bylo oznámeno podle § 5, bude způsobem uvedeným v odstavci 1 rozpuštěno, jestliže nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 až 3.

V souladu s ustanovením § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím se shromáždění rozpouští tak, že zástupce úřadu uvedeného v § 2a téhož zákona vyzve svolavatele, aby shromáždění neprodleně ukončil. Pokud svolavatel neučiní účinná opatření, aby se účastníci pokojně rozešli, sdělí zástupce úřadu účastníkům, že shromáždění je rozpuštěno, a vyzve je, aby se pokojně rozešli. Sdělení musí obsahovat důvody k rozpuštění a upozornění na následky neuposlechnutí této výzvy a musí být učiněno takovým způsobem, aby bylo účastníkům srozumitelné a aby se s ním všichni účastníci shromáždění mohli seznámit. Podle § 12 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím za nepřítomnosti zástupce úřadu může shromáždění uvedené v odstavci 1 rozpustit způsobem tam stanoveným i příslušník Policie České republiky ve službě (obdobně platí pro rozpuštění shromáždění z důvodu uvedeného v § 12 odst. 6 téhož zákona). Zákrok směřující k rozpuštění shromáždění provádí policejní útvar na základě rozhodnutí zástupce úřadu; bez tohoto rozhodnutí může provést tento zákrok příslušník Policie České republiky v případech stanovených v odstavci 2 nebo 6 (§ 12 odst. 7 zákona o právu shromažďovacím). Jestliže byl zákrok směřující k rozpuštění shromáždění proveden bez rozhodnutí zástupce úřadu, policejní útvar vyrozumí úřad o provedeném zákroku (§ 12 odst. 8 zákona o právu shromažďovacím).

Podle § 10 zákona o shromažďování občanů lze shromáždění rozpustit, pokud jeho účel směřuje k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů (§ 10 odst. 1 písm. a), dopouštět se násilí nebo hrubé neslušnosti (§ 10 odst. 1 písm. b) či jinak porušovat ústavu a zákony (§ 10 odst. 1 písm. c). Ač zákon o právu shromažďovacím v § 10 odst. 1 písm. c) výslovně neuvádí, jakým způsobem je nutné porušovat ústavu a zákony, aby byl dán důvod pro rozpuštění shromáždění, je nezbytné dovodit, že nemůže jít o jakékoli porušení ústavy či zákona. Svoji intenzitou se musí jednat o takové porušení ústavy či zákona, které

bude srovnatelné s příklady uvedenými v písmenech a) a b). Dovidit tak lze i ze znění ustanovení § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím, kdy je důvodem rozpuštění teprve páchaní trestných činů, nikoli již například pouhé porušení zákona naplňující znaky přestupku. Dalšími důvody pro rozpuštění shromáždění jsou jeho konání na místě, kde by účastníkům hrozilo závažné nebezpečí pro jejich zdraví (§ 10 odst. 2 písm. a) zákona o právu shromažďovacím), nebo na stejném místě a ve stejnou dobu, kde se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavatelem nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání (§ 10 odst. 2 písm. b) téhož zákona). Podle § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím může být rozpuštěno shromáždění konané v místě, kde by nutné omezení dopravy a zásobování bylo v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva, lze-li bez nepřiměřených obtíží konat shromáždění jinde, aniž by se tím zmařil oznámený účel shromáždění.

Odpůrce podle zákona o právu shromažďovacím vůbec nepostupoval. Činil tak z toho důvodu, že blokádu nepovažoval za shromáždění. Z tohoto důvodu nemohl na výkon shromažďovacího práva uvalit ta omezení, která tento zákon stanoví, čímž došlo k porušení nejen zákona o právu shromažďovacím ale též Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy na ochranu lidských práv.

Na tomto místě je vhodné konstatovat, že ze žádného provedeného důkazu nevyplývá, že by odpůrce před svým zákrokem vůbec zjišťoval skutkový stav za účelem ověření si, zda se v daném případě jedná či nejedná o shromáždění.

V Závěrečné zprávě o přijatých policejních opatřeních v souvislosti s bezpečnostním opatřením „Modrava“ v Národním parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 18.8.2011, č.j. KRPP-53367-4/ČJ-2011-0300PZ, odpůrce uvedl: *„Úkolem policie nebylo zabývat se sporem o způsobu likvidace škůdce porostu mezi aktivisty a národním parkem, ani bránit projevům nesouhlasu s asanační těžbou zákonným způsobem, ale zajistit ochranu života a zdraví osob. Dále sledovat dodržování zákonnosti a zasahovat proti osobám dopouštějícím se protiprávního jednání. Dalším úkolem policie bylo zabránit možným střetům mezi stranami sporu (aktivisty a těžaři), rovněž tak mezi aktivisty a místním obyvatelstvem, které bylo přikloněno na stranu národního parku. Vše v souladu s § 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky“*. O zjišťování skutkového stavu pro a posuzování otázky, zda se v daném případě jedná či nejedná o shromáždění, zde není ani zmínka. Přitom skutečnost, že se v případě aktivistů jedná o akci více lidí vyskytujících se na konkrétních místech, byla odpůrci známa již před počátkem jeho zákroku, například ze Žádosti o zajištění pořádku a ochrany života a zdraví Správy národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 22.7.2011.

Nelze pominout ani to, že odpůrce skutečnost, zda se v daném případě jedná či nejedná o shromáždění, neposuzoval ani v průběhu blokády po celou dobu jejího konání, ač tak objektivně činit měl. I pokud by nebyl schopen vnímat blokádu jako jedno kontinuální shromáždění, neustále se v průběhu dne setkával se skupinkami aktivistů, jež samy o sobě v jednotlivostech naplňovaly všechny znaky shromáždění. Co už jiného by mělo odpůrce vést k nutnosti zamyslet se nad existencí shromáždění na místě samém, například při pohledu na skupinu deseti lidí držících se v kruhu za ruce sedících kolem stromu, na němž se nacházejí

tzv. dva lezci spolu s transparenty, viděné na zhlédnutém videozáznamu pořízeném odpůrcem již dne 28. 7.2011, tj. třetí den blokády, si lze jen obtížně představit.

Ze Závěrečné zprávy o přijatých policejních opatřeních v souvislosti s bezpečnostním opatřením „Modrava“ v Národním parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 18.8.2011, č.j. KRPP-53367-4/ČJ-2011-0300PZ, vyplývá, že odpůrce již na počátku rozhodl, jakým způsobem bude proti aktivistům postupovat a tento svůj postup bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti v tom kterém místě a čase aplikoval po celou dobu konání blokády. Postup byl takovýto: *„Bylo stanoveno, že policisté budou zakročovat proti aktivistům, kteří vstoupí do prostorů, kde se provádí asanační těžba. S postupem budou policisté seznamováni na instruktáži. Tento postup byl stanoven tak, že pokud pracovníci Informační a strážní služby národního parku vyzvou aktivisty, aby opustili prostor těžby a na jejich výzvu nebude reagováno, požádají policii o zákrok. Policií, za použití antikonfliktního týmu budou aktivisté prvotně vyzváni, aby opustili prostor a následně poučeni o tom, jakého protiprávního jednání se dopouštějí a o dalších krocích policie. Nebude-li na tyto výzvy a pokyny reagováno, policisté pak osobu vyvedou a zajistí z důvodu podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. i) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění zákonů (lesní zákon)“*. Skutečnost, že odpůrce proti aktivistům rámcově tímto způsobem postupoval po celou dobu blokády, potvrdili všichni vyslechnutí svědci. Svědek plk. JUDr. Jan Myslivec pak dotazu, zda byl postup policie po celou dobu stejný jako na začátku nebo zda se lišil např. podle počtu osob, které se v ten konkrétní okamžik nacházely ve vyznačeném těžebním prostoru, svědek uvedl: *„jediné, čím se jednotlivé zákroky a tedy postup lišily, byl počet osob, ale to s vlastním principem nemá souvislost, tzn. z toho pohledu, jakým způsobem byly zákroky prováděny, byly prováděny tímto standardním způsobem po celou dobu opatření. Tento náš postup se žádným způsobem neměnil, samozřejmě tak jak jste zmínil, jestliže je někde více osob, je potřeba, aby zákrok provádělo více policistů apod., ale ten vlastní princip zákroku byl v této podobě“*.

Přítom zjištění skutkového stavu na místě samém je naprosto nezbytné pro možnost učinění si závěru o tom, zda se v daném případě jedná či nejedná o shromáždění. Bez tohoto posouzení nebylo objektivně možné přistoupit k jakémukoli zákroku vůči aktivistům. Výsledek tohoto posouzení byl přítom rozhodný pro volbu zákonného postupu odpůrce na místě samém.

2.

Rozpuštění shromáždění.

Institut rozpuštění shromáždění postupem podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím má dva naprosto zásadní důsledky.

Zaprvé jím dochází k ukončení shromáždění. Na základě ustanovení § 7 odst. 1 věta druhá zákona o právu shromažďovacím, je-li shromáždění rozpuštěno, jsou účastníci shromáždění povinni neprodleně opustit místo shromáždění.

Zadruhé svolateli a kterémukoli z účastníků shromáždění počíná běžet lhůta 15 dnů k podání námitek proti rozpuštění shromáždění k soudu. Svolatel a účastníci shromáždění tak získávají jasný titul, který k ochraně svých práv mohou napadnout u soudu.

Tím, že odpůrce nepřistoupil k rozpuštění shromáždění postupem podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, žádný z těchto dvou zásadních důsledků nenastal. Shromáždění nebylo ukončeno, pokračovalo dál. Účastníci blokády nebyli povinni ustát s obsazováním vlastních prostorů těžby dřeva a nebyli ani povinni tyto prostory opouštět.

Podobný důsledek nastává i v případě zákroku odpůrce vůči aktivistům, který nebyl rozpuštěním shromáždění, nýbrž jeho kontinuálním faktickým rozpouštěním. Vzhledem k tomu, že nedošlo k rozpuštění shromáždění postupem podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, nelze na zákrok odpůrce nahlížet jako na akt rozpuštění shromáždění postupem podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím a následný zákrok směřující k rozpuštění shromáždění (§ 12 odst. 7 a 8 téhož zákona). Je na něj naopak nutné pohlížet jako na kontinuální zákrok směřující k rozpuštění shromáždění, kterému však v rozporu § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím nepředcházelo sdělení o rozpuštění shromáždění ze strany zástupce úřadu popřípadě za jeho nepřítomnosti příslušníka Policie České republiky ve službě (§ 12 odst. 2 téhož zákona). Jednalo se tudíž o zákrok nezákonný.

Při posouzení otázky, zda postup odpůrce proti účastníkům shromáždění byl zákrokem směřujícím k rozpuštění shromáždění, vystupuje do popředí otázka zvoleného místa a času shromáždění.

Z hlediska místního a časového bylo cílem shromáždění osobní přítomností ve vlastním těžebním prostoru v čase těžby zabránit nebo alespoň ztížit provádění nezákonné těžby dřeva. Místo vlastního těžebního prostoru a času těžby proto k naplnění cíle shromáždění hrálo klíčovou roli. Konání shromáždění v jiných místech eventuálně mimo čas těžby by zcela ztratilo svůj smysl.

Bylo-li tudíž odpůrcem do průběhu shromáždění zasahováno tak, že všichni účastníci shromáždění nacházející se ve vlastním těžebním prostoru byli pod pohrůzkou „*vyvedení a zajištění z důvodu podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. i) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích*“ donuceni opustit v místě a čase rozhodném pro dosažení cíle shromáždění vlastní těžební prostor a ti, kteří tak neučinili, násilím z tohoto prostoru vyvedeni, nelze dospět k jinému závěru, že se jednalo o zákrokem směřujícím k rozpuštění shromáždění. Jeho snahou totiž bylo zabránit realizaci cíle shromáždění vykázáním všech účastníků shromáždění z místa jejich protestu, aby těžba dřeva, jíž účastníci shromáždění bránili, mohla nerušeně probíhat. Úplným vyklizením toho kterého vlastního těžebního prostoru odpůrce zcela znemožnil konání shromáždění v tom kterém konkrétním místě a čase.

Tvrdil-li odpůrce, že „*po celou dobu blokády zasáhl pouze proti 212 osobám (přičemž vůči některým osobám opakovaně*“, je nezbytné uvést, že odpůrce pomíjí skutečnost, že tento počet odráží pouze počet osob, které byly odpůrcem zajištěny, resp. jak sám uvádí v mapách dokumentujících jednotlivé dny blokády, jimiž byl proveden důkaz při jednání dne 27.11.2013, byly „*předvedeny*“. Tento počet tak neodráží skutečný počet osob, vůči kterým odpůrce zasáhl, neboť odpůrce nezasahoval je proti osobám, které přes výzvy setrvaly ve vlastním těžebním prostoru, nýbrž vůči všem osobám v tomto prostoru se nacházejícím. Pohrůzka vyvedení a zajištění při nesplnění výzvy je totiž taktéž zásahem.

Dlužno doplnit, že zákrok odpůrce nekončil prostým vyvedením účastníků shromáždění z vlastního těžebního prostoru. Odpůrce ve snaze, co nejvíce znesnadnit účastníkům shromáždění opětovný vstup do vlastního těžebního prostoru, vyvedené osoby zajišťoval „z důvodu podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. i) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích“. Přitom tohoto přestupku se účastníci shromáždění nemohli vůbec dopustit. Podle § 53 odst. 1 písm. i) lesního zákona se přestupku dopustí ten, kdo v rámci obecného užívání lesa v lese vstoupí do porostů, kde se provádí těžba, manipulace nebo doprava dříví. Jelikož ale byla přítomnost účastníků shromáždění ve vlastním prostoru těžby výkonem jejich ústavního práva pokojně se shromažďovat, nemohla být současně v rozporu s právem, konkrétně s prostým zákonem. Jejich jednání nebylo nijak společensky nebezpečné, neporušovalo ani neohrožovalo zájem chráněný ustanovením § 53 odst. 1 písm. i) lesního zákona. V rámci řešení otázky, zda došlo či nedošlo k naplnění všech podmínek pro postih z uvedeného přestupku, bylo proto opět povinností odpůrce jako předběžnou otázku řešit, zda blokáda je či není shromážděním.

Zajištěné osoby pak odpůrce následně odvážel na Obvodní oddělení policie ČR v Kašperských Horách „k podání vysvětlení podle zákona o policii“. Tato skutečnost vyplývá z výpovědi svědků Antonína Viktory, plk. JUDr. Jana Myslivce, npor. Mgr. Jaromíra Vaňka, Jana Skalíka či Jana Piňose. Svědkyně Kamila Hronová k tomu uvedla, že po zajištění byli odvedeni „nejdřív do policejního auta, první dny to probíhalo tak, že nás odvedli do auta a okamžitě nás odváželi na stanici do Kašperských Hor a postupně docházelo k tomu, že nás v tom autě nechávali čekat třeba tři hodiny. Myslím si, že účelem bylo nás tam zpacifikovat, aby nás nemuseli odvést, protože někdy se stalo, že někdo se z těch Kašperských Hor ještě vrátil na Ptačí potok, takže později odpoledne nás odváželi na stanici“. Není tudíž pravdivým tvrzení odpůrce uvedené v kasační stížnosti, že „osoby, proti kterým byl zákrok veden, byly po provedení všech nezbytných úkonů okamžitě propuštěny“.

Skutečnost déletrvajícího zadržování účastníků shromáždění záměr zabránit realizaci cíle shromáždění jen stupňuje, když tyto osoby byly zcela zbaveny možnosti v protestu jakkoli pokračovat.

3

Rozhodnutí soudu.

Podle § 13 zákona o právu shromažďovacím proti rozpuštění shromáždění může svolatel nebo účastník shromáždění do 15 dnů podat námitky u soudu. Soud rozhodne, zda shromáždění bylo nebo nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem.

Předně je nutné zabývat se tím, zda právo podat námitky přísluší svolateli nebo účastníkovi shromáždění pouze tehdy, pokud dojde k rozpuštění shromáždění postupem podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím a je namítána nezákonnost tohoto postupu či neexistence relevantního důvodu pro rozpuštění shromáždění, nebo i v případě, kdy je tento postup zcela ignorován a k rozpuštění shromáždění dojde rovnou zákrokem směřujícím k rozpuštění shromáždění.

Soud má za to, že právo podat námitky přísluší svolateli nebo účastníkovi shromáždění v obou těchto případech. Vychází přitom z toho, že je-li zákonem o právu shromažďovacím

poskytnuta ochrana v případě nezákonnosti v postupu podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, tj. něčemu méně závažnému, než je přímá ignorace tohoto postupu, musí právo podat námitky zahrnovat i tuto eventualitu. Bylo by absurdní, aby skutečnost, že se správní orgán dopustil mnohem závažnějšího jednání, než které je na první pohled pod ochranou shromažďovacího zákona, vedla ke ztrátě aktivní legitimace svolatele nebo účastníka shromáždění k podání námitek. Správní orgán by tak profitoval z vlastního nezákonného jednání a dodržování postupu při rozpouštění shromáždění by tak ve své podstatě ztratilo smysl. Postupem podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím by správní orgán riskoval podání námitek, ignorací tohoto postupu by byl tohoto rizika zbaven.

Dále je nutné zabývat se tím, jaký prostředek ochrany má svolatel nebo účastník shromáždění v případě, kdy po celou dobu konání shromáždění si správní orgán neuvědomí, že dříve než přistoupí k zákroku směřujícímu k rozpuštění shromáždění, je povinen shromáždění rozpustit postupem podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, a současně činí kontinuální zákrok s cílem vykázat účastníky shromáždění z místa jejich protestu, čímž soustavně dosahuje stavu, kdy může probíhat těžba dřeva, která by bez jeho zásahu probíhat nemohla.

Soud je přesvědčen o tom, že případ nemůže být posouzen jinak, než jak tomu bylo v předchozím případě. Zákrok odpůrce sice nebyl rozpuštěním shromáždění postupem podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, avšak každý jednotlivý útok odpůrce byl faktickým rozpuštěním shromáždění v tom kterém konkrétním místě a čase, a souhrn těchto úkonů kontinuálním rozpouštěním shromáždění. Rozdíl oproti předchozímu případu je pouze v soustavnosti postupu správního orgánu. Tato soustavnost ještě více stupňuje závažnost pochybení odpůrce. Zvláště pak za situace, kdy zde byly jasné signály pro to, jak uvedeno shora, které měly odpůrce objektivně vést k závěru, že se na místě skutečně koná shromáždění. Je-li nutné poskytnout v řízení o námitkách ochranu proti méně závažnému pochybením správních orgánů, například nedůslednému odůvodnění rozpouštění shromáždění (viz. např. rozsudek Krajského soudu ze dne 31.3.2011, č.j. 30 A 30/2010-169, publikovaný pod č. 2634/2012), nelze dospět k závěru, že by ochrana v námitkovém řízení nepříslušela proti pochybení mnohem závažnějšímu.

S ohledem na tuto skutečnost soud v řízení o námitkách vyslovil, že *„Shromáždění, konané ode dne 25.7.2011 do dne 12.8.2011 v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava, nebylo rozpouštěno v souladu se zákonem“*. Tento výrok odráží skutkový stav na místě samém, tj. kontinuální rozpouštění shromáždění ze strany odpůrce trvajícím cca. 19 dnů po sobě jdoucích.

Zcela nad rámec uvedeného je nezbytné uvést, že i v případě, pokud by soud neučinil shora uvedené závěry a bylo by nutné vycházet z toho, že navrhovateli není možné přiznat ochranu v řízení o námitkách, a to buď z toho důvodu, že se v daném případě nejednalo o shromáždění ve smyslu zákona o právu shromažďovacím, nýbrž o shromáždění, které bylo *„solistikovaně realizovanou svobodu projevu“* více osob, viz. bod 26 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, nebo, že námitkami se není možné bránit jednání, kterého se dopustil odpůrce, nemohl by být výsledek soudního řízení jiný.

Blokádu by v takovém případě bylo nutné chápat jako kolektivní realizaci svobody projevu, kterážto se dělá formou kontinuálního expresivního projevu. Pro kolektivnost a kontinuitu přitom platí vše, co bylo uvedeno shora při posuzování kontinuity shromáždění.

Na základě ustanovení čl. 10 odst. 1 věta první Evropské úmluvy na ochranu lidských práv má každý právo na svobodu projevu. Toto právo lze omezit pouze na základě zákona a pouze

v rozsahu nezbytném v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní“. Jak vyplývá z odborné literatury *Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.* Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 1014-1015, požívají ochrany i expresivní projevy.

Před zásahem do tohoto práva ze strany odpůrce by bylo nutné pečlivě vážit, zda v daném případě převažuje zájem na realizaci svobody projevu nebo naopak zájem na provádění těžby dřeva. K tomuto by bylo s ohledem na námitky aktivistů projevené v průběhu zásahu policie a na obsah trestního oznámení navrhovatele vyhodnotit, zda těžba dřeva byla zákonná. Nelze totiž akceptovat, aby před ústavním právem na svobodu projevu, byla dána přednost provádění nezákonné těžby dřeva. Teprve v případě, kdy by bylo dospěno k jednoznačnému závěru, že těžba je zákonná, mohlo by být eventuálně přistoupeno k tomu, k čemu přistoupil odpůrce. Jak uvedeno zdola, odpůrce k žádnému takovému závěru nedospěl, a proto by nebyl oprávněn proti aktivistům jakkoli zasahovat.

Ochranou proti zákroku policie by byla žaloba, projednávaná z podnětu kteréhokoli aktivisty, který svým dílem přispěl k proběhnutí blokády v podobě, ve které proběhla, v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 až § 87 s.ř.s. Z důvodů uvedených v předchozím odstavci by zákrok policie musel být shledán nezákonným zásahem. Na základě ustanovení § 87 odst. 2 s.ř.s. by soud musel určit, že provedený zásah byl nezákonný. Výrok rozsudku by zněl asi takto: „*Rozpuštění shromáždění konaného ode dne 25.7.2011 do dne 12.8.2011 v oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava, bylo nezákonné*“. Prostým porovnáním s vyneseným rozsudkem je více než jasné, že oba výroky jsou obsahově zcela totožné.

IV.

Závěrem

1.

Neexistence důvodu pro rozpuštění shromáždění podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o právu shromažďovacím

Nad rámec shora uvedeného je nezbytné upozornit na to, že není-li shromáždění v souladu se zákonem rozpuštěno, požívá ochrany jak před zásahy jakéhokoli správního orgánu, tak jakékoli jiné osoby. Lze tak dovodit ze samotné existence důvodů pro rozpuštění shromáždění uvedených v zákoně o právu shromažďovacím, tak například i z ustanovení § 14 odst. 2 písm. b), e), f) či h) téhož zákona. Přestupku proti právu shromažďovacímu se totiž dopustí ten, kdo neoprávněně ztěžuje účastníkům shromáždění přístup na shromáždění nebo

jim v tom brání, neoprávněně vnikne do shromáždění, nepřístojným chováním brání účastníkům ve splnění účelu shromáždění nebo neoprávněně úmyslně zabrání jinému v podstatném rozsahu ve výkonu práva shromažďovacího. V souladu s ustanovením § 2 zákona o Policii České republiky, podle kterého je úkolem policie chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, je policie povinna na ochranu nerozpuštěného shromáždění proti osobám narušujícím jeho klidný průběh zakročit.

Je nutné si uvědomit, že právo pokojně se shromažďovat není zcela jistě bezbřehé. Je omezeno existencí důvodů pro rozpuštění shromáždění uvedených v zákoně o právu shromažďovacím. Odpůrce tvrdil, že proti aktivistům zasahoval z důvodu „zajištění veřejného pořádku a ochrany života a zdraví“, přičemž vycházel ze závěru, že se aktivisté dopouštějí „přestupku podle § 53 odst. 1 písm. i) lesního zákona“. Podle § 53 odst. 1 písm. i) lesního zákona se přestupku dopustí ten, kdo v rámci obecného užívání lesa v lese vstoupí do porostů, kde se provádí těžba, manipulace nebo doprava dříví.

Jedním z důvodů pro rozpuštění shromáždění je podle § 10 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 12 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím konání shromáždění na místě, kde účastníkům hrozí závažné nebezpečí pro jejich zdraví. Podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5.4.2007, č.j. 30 Ca 30/2007-28 (publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1235/2007), „ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ukládá správnímu orgánu zakázat shromáždění v případě, že je s oznámeným místem shromáždění spojena hrozba závažného nebezpečí pro zdraví účastníků shromáždění, respektive pokud se shromáždění má konat na místě, které vykazuje takové negativní vlastnosti, na základě kterých lze důvodně očekávat, že kvůli nim s velkou pravděpodobností může dojít k újmě na zdraví účastníků shromáždění. Zpravidla půjde o místo nevhodné pro pořádání jakéhokoli shromáždění, za situace přetrvávání negativních vlivů tohoto místa. Hrozba musí být dána samotnou povahou místa“.

Koná-li se na témže místě shromáždění a současně zde probíhá činnost, která je způsobilá ohrozit zdraví účastníků shromáždění (dále jen „rušivá činnost“), je nezbytné pečlivě vážit, zda je nutné zajistit nerušený průběh shromáždění a za tím účelem zastavit rušivou činnost, nebo naopak rozpustit shromáždění a zajistit tím nerušený průběh rušivé činnosti. Soud je přesvědčen o tom, že otázkou, kterou je nezbytné v této souvislosti vyřešit, je, zda je rušivá činnost legální. Není totiž možné připustit, aby do ústavního práva pokojně se shromažďovat mohlo být zasahováno nezákonnou rušivou činností, za situace, kdy je možné této rušivé činnosti zabránit. Opačný výklad ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona o právu shromažďovacím by vedl k popření samotného smyslu práva pokojně se shromažďovat, neboť by ve výkonu tohoto práva mohlo být zabráněno v podstatě kýmkoli, kdekoli a jakýmkoli způsobem. Může samozřejmě nastat situace, kdy není objektivně možné nezákonné rušivé činnosti zabránit. Teprve v tomto případě se místo shromáždění stane místem nezpůsobilým ke konání shromáždění, stejně tak jako je tomu v případě, kdy na místě samém probíhá legální rušivá činnost.

Úřad uvedený v § 2a zákona o právu shromažďovacím, popřípadě příslušník Policie České republiky ve službě (§ 12 odst. 2 téhož zákona) či velící příslušník Policie České republiky (§ 12 odst. 6 téhož zákona), je tudíž oprávněn přistoupit k rozpuštění shromáždění z důvodu uvedeného v ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona o právu shromažďovacím pouze tehdy, pokud prokáže, že rušivá činnost je v souladu se zákonem, nebo sice není v souladu se zákonem, avšak není objektivně možné jí zabránit. Za tím účelem je povinen posoudit, zda oprávněnost rušivé činnosti vyplývá přímo ze zákona, nebo se stává oprávněnou teprve po vydání správních rozhodnutí či jiných správních aktů. Těmito vydanými správními rozhodnutími či správními akty je samozřejmě vázán a není oprávněn posuzovat jejich zákonnost (§ 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Jak soud již uvedl, s ohledem na konkrétně formulované výhrady aktivistů a obsah trestního oznámení navrhovatele nebylo posouzení zákonnosti prováděné těžby nic složitého. Postačovalo k tomu nahlédnutí do zákona o ochraně přírody a krajiny a dotaz na Správu Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava, zda disponuje příslušným souhlasem, výjimkami či hodnocením. Dlužno doplnit, že v „*Protokolu o kontrolním zjištění k případu č. 1110920*“ České inspekce životního prostředí ze dne 21.7.2011 bylo pouze uvedeno, že není nutná výjimka z ustanovení § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Žádná z listin provedených soudem k důkazu není listinou, ze které by vyplývalo, že Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava, disponuje příslušným souhlasem, výjimkami či hodnocením.

Přitom ze „*Žádosti o vydání souhlasu k použití ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídatelných škod v I. a II. zóně ochrany přírody Národního parku Šumava*“ Správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 22.3.2011 a usnesení Ministerstva životního prostředí ze dne 13.4.2011, č.j. 25240/ENV/11, kterým byla tato žádost postoupena Správě Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava, vyplývalo, že Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava, v postavení soukromoprávního subjektu, požádala v souvislosti s plánovanou těžbou dřeva o udělení výjimek podle ustanovení § 43 odst. 3 a § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a že tato žádost byla postoupena k vyřízení Správě Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava, jakožto správnímu orgánu věcně a místě příslušnému k jednání v této věci. Usnesením Správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 29.6.2011, č.j. SZ NPS 03286/2011/3-NPS 05513/2011, pak došlo k zastavení řízení o této žádosti z důvodu její zpětvzetí. Na základě těchto listin bylo naprosto zřejmé, že Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava žádnými potřebnými výjimkami nedisponovala. Všechny tyto listiny měl odpůrce k dispozici, a proto nelze dospět k jinému závěru, než že odpůrce musel nebo alespoň měl vědět, že svým zákrokem poskytuje ochranu nezákonné těžbě na území národního parku, a to v demokratickém právním státě tím nejhorším možným způsobem, násilným zásahem proti demonstrantům.

Nelze pominout ani obsah další listiny, kterou měl odpůrce k dispozici, a to rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5.3.2007, č.j. 18517/ENV/06-972/620. Z této listiny vyplývá, že občanská sdružení na ochranu přírody byla tradičními účastníky řízení o udělení souhlasů či výjimek podle zákona o ochraně a přírody, a že zpětvzetím žádosti Správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava byly tyto iniciativy zcela zbaveny možnosti chránit zájmy ochrany a přírody v době před přistoupením k těžbě dřeva. Za této

situace se nelze vůbec divit tomu, že jako poslední možnost, jak zabránit zvlí správních orgánů, bylo zvoleno vyhlášení blokády nezákonné těžby.

V oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava byla rušivou činností těžba dřeva. Pokud by bylo přistoupeno k rozpuštění shromáždění postupem podle § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, k čemuž nedošlo, z důvodu uvedeného v § 10 odst. 2 písm. a) zákona o právu shromažďovacím, bylo by nutné řešit otázku, zda je tato těžba v souladu se zákonem či nikoli. Ze žádné skutečnosti totiž nevyplývá, že by v případě nezákonnosti těžby této nebylo možné objektivně zabránit za účelem nerušeného průběhu shromáždění.

Odpůrce ve vyjádření k námitkám uvedl, že „*úkolem policie nebylo zabývat se sporem o způsobu likvidace škůdce porostu mezi aktivisty a NP Šumava*“. V reakci na doplnění námitek navrhovatele odpůrce uvedl, že „*je přesvědčen, že otázka legálnosti či nelegálnosti prováděné těžby v lokalitě Ptačího potoka není předmětem sporu, jelikož tím je pouze otázka zákonnosti zákroku policistů vůči jednotlivým účastníkům blokády*“. V závěrečné zprávě o přijatých policejních opatřeních v souvislosti s bezpečnostním opatřením „Modrava“ v Národním parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 18.8.2011, č.j. KRPP-53367-4/ČJ-2011-0300PZ, bylo taktéž uvedeno, že „*úkolem policie nebylo zabývat se sporem o způsobu likvidace škůdce porostu mezi aktivisty a národním parkem*“. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy, Služba kriminální policie a vyšetřování, Oddělení hospodářské kriminality, v listině označené „Návrh na založení spisového materiálu“ ze dne 29.7.2011, tj. čtvrtý den po zahájení zásahu proti aktivistům, uvedla, že „*vyhodnocením podání RNDr. Vlašína, shromážděných písemností a rozhodnutí je nutno konstatovat, že podstatou věci jsou dva rozdílné názory na problematiku ochrany přírody na území NP Šumava. Sporná stanoviska lze zaznamenat jak v široké, tak i odborné, vědecké veřejnosti, přičemž policejní orgán jako takový není oprávněn rozhodovat o správnosti či nesprávnosti toho či onoho odborného názoru*“.

Je tudíž zřejmé, že odpůrce otázku oprávněnosti těžby dřeva vůbec neřešil, resp. nedospěl k závěru, že těžba je oprávněná. Tvrdí-li odpůrce postupně v průběhu soudního řízení něco jiného, je jeho tvrzení jednak v rozporu s jeho tvrzením předchozím, tak v rozporu s obsahem zmíněných listin.

Na základě shora uvedeného je jednoznačné, že důvod uvedený v § 10 odst. 2 písm. a) zákona o právu shromažďovacím nemohl být vůbec naplněn.

2.

Usnesení Okresního soudu Klatovy ze dne 22.7.2011, sp.zn. 15 Nc 53/2011-46.

Dovolával-li se odpůrce usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 22.7.2011, č.j. 15 Nc 53/2011-46, kterým bylo občanskému sdružení Hnutí – DUHA – Přátelé Země Česká republika uloženo zdržet se vůči „*Správě národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava*“ organizování pohybu, pobytu a jiné činnosti fyzických osob v lesích na území Národního parku Šumava, které by zabraňovaly provádění zásahu proti kalamitním škůdcům, a „*Žádosti o zajištění pořádku a ochrany života a zdraví*“ ze dne 22.7.2011 adresované Správou národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje, územnímu odboru Klatovy, kterým byla policie požádána o zajištění

pořádku a ochrany života a zdraví v důsledku pohybu a pobytu osob bránících uskutečňování lesnických zásahů proti kalamitním škůdcům v lesích na území Národního parku Šumava a k zajištění výkonu předběžného opatření Okresního soudu Klatovy ze dne 22.7.2011, č.j. 15 Nc 53/2011-46, je toto dovolání z pohledu posouzení zákonnosti postupu odpůrce nerozhodné.

Soud vnímá, že není na odpůrci, aby posuzoval případnou zákonnost rozhodnutí soudu s ohledem na skutečnost, zda je například v pravomoci soudu zakazovat konání shromáždění, když podle zákona o právu shromažďovacím je tato kompetence svěřena výhradně správním orgánům, nikoli soudu.

Nelze však přehlédnout, že policie není oprávněna zajišťovat výkon soudních rozhodnutí, a to ani na žádost účastníka řízení, v němž byl exekuční titul vydán. Výkon soudních rozhodnutí prováděl toliko soud (§ 252 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) nebo exekutor (§ 28 zákona č. 120/2001 Sb. o soudních exekutorech a exekuční činnosti). Existence rozhodnutí Okresního soudu v Klatovech a žádosti Správy národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava proto žádnou zákonnou oporu zásahu odpůrce vůči aktivistům neskýtá.

Rozhodnutím okresního soudu, vydaném v řízení o předběžném opatření, navíc nebylo deklarováno, že těžba dřeva je zákonná, tj. že k ní není třeba příslušných veřejnoprávních povolení. Touto otázkou se soud vůbec nezabýval.

3.

K námitce odpůrce o nedostatku pasivní legitimace.

Podle § 13 zákona o právu shromažďovacím může proti rozpuštění shromáždění svolavatel nebo účastník shromáždění do 15 dnů podat námitky u soudu. Soud rozhodne, zda shromáždění bylo nebo nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. Pro řízení se jinak přiměřeně použijí ustanovení soudního řádu správního. V poznámce pod čarou připojené k větě třetí citovaného ustanovení bylo odkázáno na ustanovení § 65 až 78 s.ř.s.

Z ustanovení § 13 věta třetí zákona o právu shromažďovacím vyplývá, že se v řízení o námitkách proti rozpuštění shromáždění přiměřeně postupuje podle soudního řádu správního. V soudním řízení správním soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s.ř.s.).

Nejde-li o některý ze speciálních typů řízení (§ 4 odst. 1 písm. d), § 4 odst. 2 s.ř.s.), je ochrana veřejným subjektivním právům v zásadě poskytována v jednom ze tří základních typů řízení. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu nebo v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu.

Společným jmenovatelem všech typů řízení je, že na straně žalované stojí správní orgán. Například podle § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním

stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Podle § 83 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

V souladu s ustanovením § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. je správním orgánem orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Z ustanovení § 6 zákona o Policii České republiky vyplývá, že Policii tvoří útvary, jimiž jsou policejní prezidium, útvary policie s celostátní působností, krajská ředitelství policie a útvary zřízené v rámci krajského ředitelství. Útvary policie zřízené v rámci působnosti krajského ředitelství jsou vnitřními organizačními jednotkami krajského ředitelství (§ 8 odst. 1 věta třetí téhož zákona).

Oblasti Ptačího potoka v Národním parku Šumava se nachází na území Plzeňského kraje, tj. v územní působnosti Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje. Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, jako nejnižší samostatný útvar policie, je orgánem moci výkonné, kterému bylo v jeho územní působnosti svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. V nejobecnější rovině se tak stalo ustanovením § 2 zákona o Policii České republiky, podle kterého policie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

Označil-li tedy navrhovatel jako odpůrce „Policii ČR – Krajské ředitelství PČR Plzeňského kraje“, označil správní orgán, který je v soudním řízení správním způsobilým stát na straně odpůrce. Dlužno dodat, že odpůrce nenamítal, že by navrhovatelem tvrzený zásah namísto odpůrce provedl jiný samostatný útvar policie.

4.

K námitce odpůrce o opožděnosti námitek.

Z § 13 věty první zákona o právu shromážděvacím vyplývá, že námitky je možné u soudu podat nejpozději do 15 dnů ode dne rozpuštění shromáždění. Zákona nestanoví, že je nezbytné námitky podat do 15 dnů ode dne, kdy bylo započato s rozpouštěním shromáždění. Z tohoto důvodu je nutné vycházet z toho, že lhůta pro podání námitek běží teprve od okamžiku ukončení tohoto zásahu.

Vzhledem k tomu, že odpůrce svůj kontinuální zásah ukončil teprve v průběhu dne 12.8.2011, mohl navrhovatel námitky podat ve lhůtě 15 dnů od 12.8.2011, tj. nejpozději dne 29.8.2011, když poslední den lhůty připadl na sobotu. Navrhovatel však námitky podal dne 12.8.2011, kdy došly soudu. Námitky tudíž byly podány včas, na samém počátku lhůty 15 dnů, a nikoli opožděně, jak tvrdil odpůrce.

V.

Výrok II. rozsudku.

V souladu s § 13 zákona o právu shromažďovacím soud může toliko vyslovit, že shromáždění bylo rozpuštěno v souladu se zákonem nebo naopak, že nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. Jiný výrok není přípustný. Tato situace se může jevit jako nedůslednost zákona o právu shromažďovacím, když neumožňuje, jako je k tomu v případě žaloby proti nezákonnému zásahu domoci se zákazu správnímu orgánu, aby v porušování navrhovatelova práva pokračoval, a příkazu, aby, je-li to možné, správní orgán obnovil stav před zásahem (§ 87 odst. 2 s.ř.s). Soud však nyní nepovažoval za nutné blíže se zabývat otázkou ústavnosti či neústavnosti této právní úpravy, neboť nemá důvod v případě odpůrce pochybovat o tom, že by se propříště neřídil právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný. Toto ustanovení se podle § 13 věta třetí zákona o právu shromažďovacím v řízení o námitkách použije přiměřeně. Vzhledem k tomu, že se navrhovatel domáhal, aby soud uložil odpůrci zákaz pokračovat v porušování navrhovatelova práva pokojně se shromažďovat, přičemž tento návrh není přípustný, rozhodl soud, že se návrh v části, ve které se navrhovatel domáhal uložení zákazu odpůrci pokračovat v porušování navrhovatelova práva pokojně se shromažďovat, odmítá.

VI.

Odůvodnění neprovedení dalších důkazů.

Soud neprovedl žádný z dalších účastníky navržených důkazů, neboť účastníci na provedení těchto důkazů netrvali a soud má současně za to, že byl proveden dostatek důkazů potřebných k tomu, aby bylo možné posoudit důvodnost námitek.

VII.

Náklady řízení.

Navrhovatel měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 1.000 Kč a v odměně advokáta za 8 úkonů právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), 1 úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), a to za vyjádření ze dne 2.9.2013, a 6 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát se účastnil dvou soudních jednání dne 27.11.2013 a 11.12.2013, přičemž poslední jednání trvalo déle než 8 hodin, tj. 5x započaté dvě hodiny). Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za osm úkonů právní služby tak navrhovateli přísluší náhrada ve výši 24.800 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za osm úkonů na částku ve výši 2.400 Kč. Podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu advokátu náleží náhrada cestovních výdajů. Tyto advokát vyčíslil a doložil na cestu vlakem na jednání soudu z Brna do Plzně a zpět ve výši 1.005 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu advokátu náleží náhrada

za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Za 44 započatých půlhodin promeškaného času cestou vlakem na dvě jednání soudu z Brna do Plzně a zpět tak navrhovateli přísluší náhrada ve výši 4.400 Kč (100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu). Náklady řízení tak činí částku ve výši 33.605 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Pokud jde o náklady řízení v souvislosti s řízením o kasační stížnosti, tyto soud navrhovateli nepřiznal, neboť navrhovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 11. prosince 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková